

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIDIDCCXC

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. ΟΥΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι ἕως
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τὸν-

1 ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)

Ἰκαρομένηππος ὁ προκείμενος ἐπιγί-
γρᾶπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνόν,
εἰσάχισθαι τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρον τὸν Δαιδάλου
ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμων καὶ περιέργον καὶ φασμα-
τώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λόσοφον ἀρμολόμενον, ὃς Πατέρων
ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀρ-
τιστέϊον δόξαν ὑποποιούμενος, γεν-
ναῖος ἦν καὶ συγκακροτημένος τὸ σῶ-
μα, καὶ οὐκ ἀδύκνητος, οὐδὲ τὴν ἡ-
βή, ὅσα πρὸς ἄρας εὐπρόσωποι ὑπεφέρε-
ται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πίστις ὑπῆρξεν
Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνί-
ου τοῦ Τυανίου ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπεὶ περίετυχεν Ἀπολλωνίῳ
τῷ προειρημένῳ γόντῃ ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοίως, φασὶν, ὁμοίᾳ συνήφθη. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσασποπάστως ἔ-
σχηκε τούτου, τερατείαις τε συγκαί-
ρων, καὶ εἰς μὲν δὲ ὑγιὲς διανοίας τὴν
σχολὴν ἀποδιатρίβων. διὰ καὶ ὁ
παρὰ Λουκιανὸς φασματαλογῆσαι
τοῦτο. δὴ τὸ σύνδεσ ἀὐτῷ προφη-
τίζων, καὶ ὑπερέφειλε τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,
λίον λιῶ συνιάπτων, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.

5 Σταθμός) Μονή. V.

ICAROMENIPPUS

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. **I**GITUR ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII.

A

τεύθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντα-
κόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου εἰς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ
τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ αἰτῶ μιᾶς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε,
ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ
ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας,
ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρα-
σάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἐταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ
διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς
ἐμᾶντὸν λογιζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μίτρον Περσι-
κὸν ὁ παρασάγγης, οὐδὲ σταδίος λ'.
τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὡς περ καὶ
τὸ πλείθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον,
στάδια ζ'. τιτὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων
δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον
εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, η'.
ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης
μίτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ
μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπί-
κλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίου λ'.
ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ζ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα
τὸ παρασάγγης τούτου εὐρήσεις πολ-
λάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβά-
σει) τοῦ Κύρου. G. (Perfeca est
mensura, non Aegyptia; de qua
non Xenophon tantum, sed Hero-
dotus aliiq. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος) Ξένους καὶ
ἀγνώστους διαλεγομένου. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G.
ibid. Τῆς ἑναγχοῦς) Τῆς χθονιᾶς.
G.

furfum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expedi-
tae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Grantias, Menippe, de astris dispu-
tas, & immurmurs ea velut dimetiris? olim enim, dum
sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam gran-
dia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina
ratione memorate.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria vi-
dear tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregri-
nationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ ἄγαθὲ, κατὰπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιοῦ-
μην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ
γε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὀνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρ- 2
τίως ἀφ' ὧμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς
πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; *Wohlweis littl. Tell. p. 173.*

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν·
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἐγώ γε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλή- Ἄπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς. V.
ρουσ. V. 13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregrina-
tus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens pa-
rasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de
Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coe-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio ho-
die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at
ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fi-
dem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divīne atque Olympie Menippe;

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπι-
στεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμη-
ρον εἶπω, τῶν οὐραنيῶνων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον,
εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλί-
μακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν
ὄψιν οὐ πάντῃ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς
εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέ-
ναι πρὸς τοῦ αἰετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυ-
μαστον οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ
προσΦερές· ἀτὰρ οὐδέν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε
τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰετοῦ. οἰκεῖα
γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον
ἔφησθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱεράξ-
τις ἢ καλοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκείνῳ τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυ- καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.
μήδεος ἢ Φρυγὸς μαιρακίσκος εὐπρε- 11 Προσφερὲς) Ὁμοιον. V.
πής· τούτου ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ με- 12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐράμενον.
ταβληθεὶς εἰς αἰτὸν, ἤρπασεν αὐτὸν, V.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro
supra nubes elato, &c, ut secundum Homerum dicam, coe-
licolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
furfum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum
obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis
illi Phrygi es, ut etiam coniecere possimus, te quoque ad
pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a
vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed
nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut
amassius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si qui-
dem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel
graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκάσας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδόκεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν
τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ
σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε κηρῷ τὴν
πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον
ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορρύσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν
δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ἀκύντερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα
με προσάγεις πρὸς τὴν ἀληθείαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος
εἷς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπί-
τοιτο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ
Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ
λυθίτος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θά-
λασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ
μικρὸν ἐποτάσθη διάστημα· ἀλλ'
οὕτως αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀνα-
βεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ἀκύντερα) Τὰ ἄκρα τῶν
πτερῶν, τὰ εἰς ὅξιν καταλήγουσα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-
daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-
natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne
tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-
nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-
tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae
erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluen-
tibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensum me ad
veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτε-
ρά, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι
σχολή, δίδειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ
τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχρηνα τῆς ἀκροάσεως.
μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιιῆης, ἄνω που τῆς διηγήσεως
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

- 4 MEN. Ἄκουε τοῖνυν. οὐ γὰρ ἀστείον γε τὸ θεάμα,
κεκρηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς,
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξε-
τάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ
ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέ-
γω, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν,
καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπου-
δαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀπο-
βλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλὴν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λίγους
καὶ τοὺς ἄμους. V. 8 Ἀστείον) Ἠδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum
ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspendus enim sum expectatione
narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego
te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae
narrationis auribus quasi suspendum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hian-
tem amicum destituere, eumque suspendum, ut tu ais, au-
ribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationi-
bus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia de-
prehendissem, divitiis dico, & imperia, & potestates; con-
temtis illis, (qui studium circa ista obstare putarem, ne re-
bus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad
ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σο-
 Φῶν καλούμενος κόσμος. αὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὐδ' ὅπως
 ἐγένετο, αὐτε τὸν δημιουργόν, οὐτε ἀρχήν, οὐδ' ὅ, τι τὸ
 τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
 πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν'· τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
 ρας ἑώρων ὥς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεσπασμένους, καὶ τὸν
 ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ
 τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοκά μοι, καὶ παντελῶς παρά-
 δοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ παλυνίδες αὐτῆς τῶν σχημά-
 των ἀπόρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. αὐ μὴν
 ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρά-
 χεῖσα, καὶ ὑέτος, ἢ χιῶν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
 καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ
 οὖν ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμεν, ἄριστον εἶναι ὑπελάμ-
 βατον παρὰ τῶν Φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
 μαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

II. Διαίξασα) Ὁρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀθήνα. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
 quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
 neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
 siderarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellae
 enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
 ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
 tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sen-
 tentiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
 gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
 putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
 & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
 labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
 mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
 gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαυθὺς ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἤξιον μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέξαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὅσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μῆδεν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον.

4 Ὑψαγόραι τινές } Ὑψαγόραι, Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.
 ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες 10 Ἐδίσσαν) Ἀντὶ τοῦ οὐκ
 εἶ, οὐράνια φρασεῖντες. V.
 8 Ἠξίου μετεωρολέσχης τε) ἰσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutiae, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisisset, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi edificare. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξιουν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε 6 ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυῶντοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὀπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν.

V.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnancia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigrizia caecutientes, tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ
 τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων
 λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς
 περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφον-
 τες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες,
 καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν
 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπειτα δὲ καὶ κείνο πῶς οὐκ ἄγνωμον
 αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως
 ἀδῆλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι,
 ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις
 ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύ-
 θρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην,
 ὕδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμο-
 νιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ
 8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ
 ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ
 7 Ἄγλαμον) Ἀτόκτον. G. 11 Μύθρον μὲν) Σίδηρον πεπυρωμένον. V.

noſſent, interieſta inter Lunam & Solem regio quot ſit ul-
 narum, auderent dicere: aëriſque altitudines, & profun-
 ditates maris, & terrae circuitus dimetientes, inſuper vero
 deſcribentes circulos, & triangula ſuper quadratis forman-
 tes, & ſphaeras quaſdam varias, coelum nempe ipſum per-
 metientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens
 & omnino inflatum? quod de rebus adeo obſcuris cum
 agant, niſiſ pro coniectura proferunt, ſed ultra modum
 contendunt, nec ullam aliis exceſſus facultatem relinquunt,
 ac tantum non deierant, candentem maſſam eſſe Solem,
 habitari Lunam, aquam bibere ſtellas, cum Sol tanquam
 puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omni-
 bus deinceps potum diſpenſet. Quanta quidem ſit inter ſen-
 tentias illorum pugna, facile eſt diſcere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιούς ἀνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.

V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσχάζει. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλάτωνα αἰνιττέται καὶ Ἀριστοτέλην. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικὴ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως. τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιρίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας οὐδὲν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sod. Audaces sane quosdam & praestigiatōres homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἢ μάχῃ τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαινοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίνωσκον. ἕτερος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαι με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλεύόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάρουσι τὸ ἦδη πρὸς παύσαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῇ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῃ τῇ κινήσει. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίξει. G.

6 ἕτερος) Ἐμπειροκλία μωμᾶται

διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσίδα ἀποτίνεται τάχα. V. (Tu lege Laetanium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

sermones? Nam haec rufus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerforum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisas provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγούντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενεοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἥσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφίεντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σακρατικούς λέγει. V.

2 Ἐτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἐτι δὲ, οἱ μὴ ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγνηκότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνεισέρχεται μὴ τοῖς κωμικοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόμενος ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντᾷσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministris. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὲν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὐροίμι, καὶ ὑπὸ πατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἐπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνῶρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίστε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσθαι ποτε οὐδεμίᾳ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετοῦ περιβεῖμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτὸς ἔστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐ περ τῶ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνίστη μόνῳ, Λουκίου κάκιστον ἄξιον στόμα, ληπτὸς τοῦδε πέφυκεν οὐ τοῦδε ἄρα. V.
4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἐτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἰσωπος αἰετοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθεποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διὶ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter*. Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνῃ διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρήσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρεα, πατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδόσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ τῆς πείρας ἠτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτόν κατὰ τοῦ κρημνοῦ Φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἡδὴ καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβὰς τινὰς) Κρατήματα. V.
15 (Ὑμηττοῦ) Ὁρὴ τῆς Ἀττικῆς. V.

16 Εἶτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πελοποννήσου ὁρὴ τῆς Ἀργολικῆς

μοίρας. τὸν Ταῦγον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensus ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parasssem manibus; ipse me primum experiebar, exultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque confensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolasssem, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἥσθόμην
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέ-
πων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν· μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβάς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν
Θησαυρικῶν ἵστί Τιμπῶν, ὅρος ὑ-
ψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέγιστον Πέλ-

λης παρατείνειν. V.

4 (Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατόν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico assumpto, quam poterat fieri levissimo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sensi, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi affedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam equestrium Thracum terram adspiciens, iam Myforum, paulo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς
 ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε,
 ὥα μὴδὲ καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ
 τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν.
 ὥς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος
 πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν
 ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γὰρ, ὦ ἐταῖρε, εἰμάξεις. διόπερ ὥς
 οἷόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμι
 τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ 12
 πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δοκεῖ τινὰ τὴν γῆν ἑρᾶν,
 πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν ὥστε ἐγὼ ἄφνω
 κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα
 ἔρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίον

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κο-
 λοσσόν; Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀν-
 θρώπου ἢ χαλκοῦς, ἢ λίθου ἀνακείμενος,
 καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἠλίω ἀνεί-
 το· ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματο-
 ποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρα πύργος καὶ τῇ
 ἐπὶ Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξαν-
 δρία ἀκοιδόμεναι τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum
 quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam
 obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim
 pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae,
 omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superio-
 re intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fie-
 ri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum pere-
 grinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positio-
 nem considera. Et primum puta, parvam omnino terram
 te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut
 ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti
 montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαβε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμεναι μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἀπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅπως αὐτὸς τρέφει ζείδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα Φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαίος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὀρασθῆαι μιλίαν. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἐν ᾧ ἡμέρας μὲν σημείον τοῖς πλείουσι, νυκτὸς δὲ πυρρὸς, πρὸς δὲ οἱ πλείοντες ἀπειθυμένοι, μὴ ἔχουσιν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραίτωνίου ἔρμασι διαφθείρεσθαι. γίγνεται δὲ προστάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπίανος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σαστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπίγραφε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΥΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

Iossum vidissem, & illam ad Pharum turrin, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ᾠήθης ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἶός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πᾶν μ' ἦνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα ᾠήθην ὄραν. ὁ δὲ, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεὸς εἰμὶ· τί μ' ἀθανάτοισιν εἰσπεις;

1 Καθάπερ Λυγκεύς) 'Ο Λυγκεύς οὗτος λέγεται οὕτως ἢ ὅξυ-δερχέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν

βλέπειν. V.

11 Σποδοῦ πλείως) 'Ανάπλεα. V.

fes: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

MEN. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, Bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς
κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς
Αἰτῆνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελή-
νῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρό-
σον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας.
ἀνιᾶ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ
γῆς ὄραν. εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπε-
δοκλεῖς, καὶ πεῖδαν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν
Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνο-
δόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγχα-
νὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἧδ' ὅς,
οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυ-
χὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι θράσας,
14 ὀξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἣν μὴ σύ μοι τὴν
ἀχλύν πως ἀφελὴς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς
εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολο-
μένο διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐν-
δυμῖωνος ἱρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν
αὐτῇ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς,
ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμῖωνος ὄμνυσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὲ. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημῶν) Ὁφθαλ-
μῶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ ῥυπος. V. (lippire, lip-
pitude, vulgo αἰ τζιμβλα. C.)
Non plane scriptum.

*Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me de-
iecissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in
Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur
exsoluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te, puto, &
torquet, quod non distincte, quae in terra frunt, vides. Bene sane
facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam
iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fiamario, & novi-
luniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,
inquit, non huc veni mercedis causa. Sed animo commotus sum,
cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nan-
cisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi ca-
liginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non*

μαίν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἥδ' ὅς, ἐμοῦ
 δείσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἦδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί
 οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφη. οὐκ οἶσθα, ἥδ' ὅς,
 αἰτοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστιν; ὅτι
 ἥδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν ὀξυ-
 πέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ καὶ τοῦτό
 ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γήσιος αἰτός, ἢ ἀσκαρδαμυκτὶ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ καί
 μοι ἦδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνίων οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῶ
 τοῦ αἰτοῦ ἐνεδέμεν, τοὺς ἐμούς ἐξελών, ὥς νῦν γε ἡμιτε-
 λὴς ἀφῆγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος·
 ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόβαις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν
 παρὰ σοί, ἥδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
 ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θάτερα μόνῃ πτερύξῃ-

13. Καὶ μὴν παρὰ σοί) 'Εν σοί
 ὅστι, φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασι-
 λικὸν κτίσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι
 τὸν αἶρα πλάττειν, ἢ πτέρυγα κί-
 νῆν. V.

*mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
 igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te
 dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
 visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut so-
 la contra solem obtineatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
 naque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Aiunt ista, in-
 quam. Es iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
 ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
 perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum
 spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alie-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
 tenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν
 ὁξυτερκῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ
 ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χειρόνος.
 αἷλις, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι.
 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
 πολλακίς ἐωρακέναι μοι δοκῶ, πατέρω τῶν ὀφθαλμῶν
 ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦ-
 τα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρ-
 ηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς καπνὸν ἡρέμα
 15 διελύετο. Καῖπειδ' ἰτάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με
 Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα
 πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώρων
 σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ
 οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἶκοι ἔπρατ-
 τον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλευόντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν) Κατὰ
 μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα)
 Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος
 Στρατοκίχην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀ-
 λεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθο-
 κλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβου-
 λεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin
 obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam,
 & si dexter solus acutius cernat: neque enim quidquam mihi
 decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alteru-
 tro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sen-
 sim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coe-
 peram movere alam, cum statim ingens me lux circumful-
 get, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens
 enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed
 quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum
 coeuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανέοντα λάβρα τῇ μη-
τρειᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον.
ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην·
Σπαρτίῳ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
φορούντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκίφῳ χρυσῷ τὴν
ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ ταῦτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλευόντας, ἀρ-
πάζοντας, ἐπιρκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
σχε μοι τὴν διατριβὴν· τὰ δὲ τῶν ιδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σελεύ-
κου. Tu tamen haec quaere dili-
gentius; nam erat additum τῇ
ἀνδρὶ. Ἀρσινόη erat similiter ad-
ditum; tum in margine aliter
erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
τάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
additum. G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθέρισμένος, συντε-
τριμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας.
C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐν-
ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου
παρεῖληφεν, ἵνα οὕτως καὶ ἐν τῷ Προ-
μνηεῖ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
terfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum, & Antigonum
stupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo ve-
nenum filium: & rurfus ab altera parte mulierculam, quam
Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
stringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a
ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus
circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces
feri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, infidia-
tores, raptos, periuros, metuentes, proditos a familia-
riſſimis. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privato-
rum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὐ καὶ κείνους ἐώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιорκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διακαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θεία.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. εἴκει γὰρ οὐ τὴν τυχούσαν τερπωλὴν σοι παρῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὅρᾱν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφαλαιαὶα τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ᾔσαν εἰλα-

3 Ἐν τῇ χαμαιτυπείῳ) Πορ- (Aliter videtur legisse, quam in
τίσιν. V. hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V. 16 Εἰλαπίναι) Εὐσυχίαι, ἄρι-

14 Ἐπιρροὴ ἦν) Δυσχερίς. V. στοι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigenter? in univ-
sum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si dicerēs. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
 σίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε τις ἐν γειτόνων δὲ πυνθῶν
 ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
 μι, πολεμοῦντας ἀν' ἐώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίῃν
 ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
 μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
 Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ
 ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἑμα-
 στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηκαῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
 ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινόειν
 ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἀν' εἰ τις
 παρασθησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολ-
 λούς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
 τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος
 βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
 κατέλαστον, καὶ μέχρι φόρου
 ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους,
 ὑπὸ Τραϊανου ὕστερον οὕτως ἐξολο-
 θρεύθη Δικεβάλῳ χράμενοι βασι-
 λεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τισσαρά-
 κοντα περιστῆναι ἀνδρας. ἐκάστου δὲ
 ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίτ-
 ται ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera &
 barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
 Κυκεὼν πῶμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέ-
 λιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
 κειραμένον. ἐπεὶ δὲ οὖν ἀπὸ πολ-
 λῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
 τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παρασθησάμενος) Παρίστα-
 σαι, καταδουλεῖς· ὅθεν παρασθησά-
 μενος, παραλαβὼν, ἔλων, καταστρε-
 φάμενος. παραστήσομαι, ἐν ὧσι συ-
 στήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνωδίαν ἀφέντας, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφονίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδὴ;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμωστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῶδ' αὖ φεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελοιοποιός. V. 9 Ἀπῶδ') Ἐξ αὐτῆς αὐδῆς. V.

relieto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

τρῶ πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄραν ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονούσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδῖον γεωργεῖν, ἣ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰρόνην, ἣ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἀναθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀττικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνεόουν ἐφ' ὅπως τοῖς πλευσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεβρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδῖον) Σικυῶν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον, ἣ δὲ Οἶον περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν, καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοσουρίαν) Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφισβήτουσαν ἄλλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἰδοῦσιν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομί-

ων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπόλοτο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάτῃσαν Ἀργείων νεικηκίνας, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χάρας μέινας, τὸ νεικηκίνας ἐκρίθη, Ἀργεῖον ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὅμιος. Φακῶ δὲ, ἣ ἐφ' ἡδεῖσα, V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despicens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μίᾳς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχραιῶν ἦν τὸ μέγεθος.

- 19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίοι διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς,

4 Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὅρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. V. 14 Θίσι φέρων) Τρίχι. V.

latur non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum mili magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
 μυρμηκίαις μάλιστα ἑώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ
 παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πο-
 λιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
 λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
 Φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπεὶ δ' οὖν
 πάντα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
 σείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δῶματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὐπω στάδιον ἀνελήλυθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικεῖαν 20
 Φωὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
 κόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ
 γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβεῖαν, ἔφη, τινὰ
 οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Δίῃ.

1 Ταῖς μυρμηκίαις) Τοῖς τῶν
 μυρμηκῶν τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς
 τοῦ Διὸς ἢ υἱὸς καὶ ἑβασίλευσε. λί-
 γεται οὖν ὅτι Σικεῶν τὴν αὐτοῦ χῶ-
 ραν ὀλιγαυδρῶσαι, ἠύχατο τῷ Δίῃ.
 ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίη-
 σε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνας κί-
 κληται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ
 Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ
 τοῦτο δῆμα τῆς αἰγὸς ἐντὶ ἀσπίδος
 βασιλεύειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα
 κατέχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἣν μὴ τι
 φέρειν Δίῃ) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆ-
 σαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βασι-
 λείῃ. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
 Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
 formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas consi-
 dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
 homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mi-
 hi pariter ac derisa essent, concussio corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divum.

Stadium non dum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
 cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
 stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
 ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non
 difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀνέπτυμαι.
 καὶ κατα-
 γέλαστο.

ἀπειρήκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον,
ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ
δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ
οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δι-
κην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ
τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι,
ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς
τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στα-
σιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἅ περὶ αὐ-
τοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον

21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἀ-
πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ'
ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ
σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι·
καὶ γὰρ μὲν τὰυτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ φῶς) Ἀναξαγόρας τὰυτα λίγει ὁ φυσικός. V.

sumfi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philo-
sophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me dispu-
tare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata
aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi
instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud
mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem futurivam esse mihi
& adulterivam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt
etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos
excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixe-
runt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot
ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda,
severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspicien-
di plebeiis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere

μαὶ πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπίσπασμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δεῖξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἢ αὐτῶν τὴν περιέργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοᾶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνῃ ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμύτως καὶ τοῦτο λέγει ὁραματοῦργον, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιούντος, ἅτε ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἰνά) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas noctium transfigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adiicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obturat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato com-morationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti de-

22 τῶν γεωμετρομένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα
πρὸς τὸ ἅπαντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα.
μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρά-
το, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν
δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα
τῷ οὐρανῷ καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐ-
θύς εἰσω παρῖεναι, ραδίως γὰρ ὤμην διαλαβεῖν, ἅ τε ἐξ
ἡμισείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ
συνῆθι τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὥς τάχιστα κα-
ταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περιקיί-
μενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκο-
πτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ
τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσεων
τῷ Διὶ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάντῃ δεδιώς καὶ
τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

*metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum
versus tendo,*

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, ter-
ramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter
astra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo qui-
dem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futu-
rum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem
aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse,
noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehen-
sum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam habe-
rem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, ac-
cedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato no-
mine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro
vocor, metuens fane ac tremens, deprehendoque simul af-
fidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντα ἀν-
θρώπους ἀφίξασθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ραμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερώς ὀριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, Φησὶ,

Τίς, πάθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμεν σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμῆσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς
Φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τὰλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντα ἀνθρώ-
πους ἀφίξασθαι) Ὅμοιον τοῦτο τῷ
τοῦ Εὐριπίδου ἔκκειναι· Ἡεὶ δ' Ὁ-
δυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδεν· ἦν πρὸ ὀλί-
γου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

4 Ὀριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ

θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξη-
χθεῖς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρνέ-
σαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξᾶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & exspectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstebam tamen obstupescens, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita,
quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia.

Lucian. Vol. VII.

C

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέβηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
κρὸν ἐπανεῖς τῶν ὀφρύων, Τί ἄν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου
πέρη καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦ-
μεν, αὖριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἤκεις χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπη-
κορώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-

3 Ὑπανεῖς) Ὑποκαλάσας. V.
ibid. Τί ἄν λέγοις φησὶ Ὡτου
πέρη καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάλτης ἠδίκησαν Θεομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In al-
tero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠδίκησαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη
ὄρη ἐπιθίοντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέ-
βαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἢ δὲ γε ἀλ-
ληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλαίως παῖδες,
πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ
τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ
ἐκείνων σκιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεί-
θην πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ
ὁ μῦθος πίπλωσται, ὡς ἱστορεῖ
Δημοκρ. V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης Θεομάχοι
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλαίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quoniam
hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστή-
μης, ipsa autem ex analogia θη-
ρεῖ hoc, & ab umbra ab excelsis
montibus ἰλίου ἀνίσχορτος ἀπορ-
ρεούσης· haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἢ Ὀσσα, τὸ Πή-
λιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra εἰδόμενον analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ δὲ πρὸς
τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρίων
τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιάν,
κατακρημνισθέντες ἀπάλοντο· hinc
confictum, montes hoc compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίζαντες) Διοικίσαν-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas,*
inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum*
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

δεσθαι. Μεταξύ τε προίων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκείνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
ρός ἐστιν ὥνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ
πέρυσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δέεται πλείο-
νος ἐπομφρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἰ τις ἐτι λείπεται τῶν
ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
δώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
μην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἡ τὴν εὐσε-
βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβοῶς οἶδα, καὶ

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἱερὰ τῇ Ἀθήνῃ, ἣν ἐπετέ-
λου μετὰ τινος στυγνότητος, δύο-
τες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ
Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀ-
λυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ με-
γαλουργίας ἀπορούτων Ἀθηναίων
χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν,
πλείον τῶν τ' ἐτῶν παράτεινε κτι-
ζόμενον, ὥς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὸς,
καὶ οὐκ ἂν συνετελείσθῃσιν ἄμφω,
εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥω-

μαίων δημοσίαις ἀναλώμασι συναν-
τῆσθαι τῶν ἔργων. V. (Addunt
ἔκ. G. ὅτι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δια-
σφαίνειν τετέισθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεῶν) Δωδὲν πό-
λις ἐστὶ Θερραλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ
Διὸς καὶ μαντείον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
φράσεις ἐνεκα καίται, μὴδὲ σημαί-
ναι Φιλόκαινον δι' εἰπεν, ὅτι αὐτὸς
φιλοῦσι τὰ ξίνα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo
quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia tritum?* &c, *An vehe-*
menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? &c, *Utrum pluribus*
imbris indigeant olivae? postea vero interrogabat, *Numquis*
adhuc reliquus esset de genere Phidiae? &c, *Quam ob causam in-*
mitterent Athenienses tot annis Iovialia? &c, *Utrum Olym-*
pium suum templum exaedificare cogitent? &c, *Utrum compre-*
henfi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
respondissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt*
homines? *Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum*
illud, regem te esse omnium Deorum? *Ludis tu quidem, inquit.*

μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ἔτε καὶ μάντις ἐδόκουσιν αὐτοῖς, καὶ ἰατροὶ, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπται πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν' ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾷ μὲν δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπίος, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πῖσα) Ἐνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V.
-- Písa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λέγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σφισματάδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειᾶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκοπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τοὺς προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀναφελές τε καὶ ἀκαρπον. V.

Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Písa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Ephefi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas statuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-

ελκ. ζήμι
p. 231.

μων, ἡ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἅττα 25
 διεξιόντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν
 καθεζόμενον διακαῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι, πῶματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θυρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα,
 παρῆχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἡύχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμνυά μοι
 φῦναι, καὶ τὰ σκόροδά ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν Φαίη, εἶβε κληρονομῆσαιμι τῆς γυ-
 ναικὸς, εἶβε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἡύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τον ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει υἱέτον, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπα-

*deas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocuti pervenimus ad locum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi
 nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum
 fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari
 Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem*

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχρεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποθυσῶν κάτω, ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μίᾳς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἔβασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνομένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφῆσθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖ-

26 χεν ἐτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχηματίσθη ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐποπύθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πύρρωνεῖσις ἦτοι Ἐφεκτικαῖς ἀποτίμεις, Λουκιανὸς ἀντιδιατίλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἔστιν ἐκείνων τῶν

Πύρρωνεῖων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσειςι. ἱκανῶς γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοθυρίας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν, V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuis illud.

Iustas etenim preces fursum admittas per fenestellam reponerat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit fellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriurā-

ὁμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικού-
 ρειον Ἑρμοδάρων ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς
 θρόνον, κληδόσι, καὶ Θήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων.
 εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν Θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ
 καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου
 τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις,
 καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθαις
 ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νι-
 φέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νό-
 τος, ἥσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαι-
 νέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
 σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
 αὐτῶν διωκμένων, ἀπήγειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου γὰρ
 ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν,
 καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφι-
 βόλους θεοὺς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρείχε, καὶ
 16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομήσθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se praebeuisset, &
 Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam
 transiit, ut ominibus, & vocibus, & auguriis attenderet.
 Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per
 quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis unius-
 cuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestati-
 bus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat,*
apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per
Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem flustibus agat
Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cap-
padiam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abii-
 mus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumtum Mer-
 curius assidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Attin,
 & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγεύεσθην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρώπιος, εἰ θεάσασατο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὥς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτοὶ οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένους, οὔτε σίτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἶθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἤδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσίων καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρ-
σίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic & Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic & Lucianus βωμο-
λῆχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῇ τῇ
λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ
ἐστὶν ἡ μετὰ μίθης ὀρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ
ἀριστον μὲν ὕμῳ. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Iovem, corylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. καὶ περὶ δὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυό-
μεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ 28

Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμενην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νῦξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρθον. ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Καὶ περὶ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθις οὐ-
τος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὧν ἐκεῖνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γὰρ τι
ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀπὸ τοῦ
μεθύων. V.

8 Κατέδαρθον) (Lege κατέδαρ-
θον) Κατεχοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias ef-
fet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu saeculo spumae instar innatans, pi-

γόν, Φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπό-
 μωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλων, καὶ ἵνα καθ'
 Ὅμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς
 συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ρίνους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιβήμενοι, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες,
 εἰκοτές μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀφ' ἑλὼς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον
 30 ἐπτά δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐξά-
 πάτητα μειράκια, τὴν τε παλυβρύλλητον ἀρετὴν τραγω-

1 Ὑπόμωρον). Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V.
 11 Ἐοικότες) Γραι. ἰμπεριῖς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae
 obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homérico ver-
 bo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 augusto virtutis nomine, supercilii sublatis, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragica

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαينوῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μῆτε κοινόν, μῆτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμοί, οὔτ' ἐν βουλῇ· ὁμῶς τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἱταμιάτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος. Καίτοι τὸν δια- 31
τεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν,

16 *H1 ἱρη) Ἐὰν ἱρωτίσης. G.

clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae coelum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiisque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θελοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττόν εἶναι μοι δοκεῖ κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολoutῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ καὶ εἰ μὲν τις ἀψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἐταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἐταίρων κατὰκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπειάς δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
 32 μὲν ἔστιν ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὕβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπινων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὧρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἀπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-

5 (Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς διὸν ὑποτίθεται μιμνήσκον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squalleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Diī, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diīs, neque omnino, quae fiant, inspicī. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-

δὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπιτίριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτίριψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπηγγειλάμεν. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἔρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ παραγῆς ἐπληροῦτο. V.

11 Τὴν ἐκχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἢ τοι τὸ ἐπέρχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρωχημένου δηλωτικὸν

τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἰσοτῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivisti. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus perfonuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iustitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρέβεν-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ δεξιῦ ὠτὸς ἀπακρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὧ ἐταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοῖνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν Φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κω-
 λύν, καὶ αὖθις ἀναλαμβάνοντα αὐτοῦ
 πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπτήται τῶν

ταις καὶ πάλιν; G.

4 Ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 laturus.*

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. **Α**ΛΛ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσα τῶν φιλοσόφων
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ᾔδεσαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον,
 Ὅμηρον πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S
S E U T R I B U N A L I A.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa fubeamus molestias; non sane necsaris aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre;
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὐτοσὶ, ζευζάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδικώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάβη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἁγρῶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπαυερόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὥτα ἐκκεκῶσθαι πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καί κειθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτ' εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῶσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασσησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύη παρῆναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem
scalpere. G.

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν
ἀπορρίψαντες. V.

Et per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflecentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obfurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faciunt: & iam quidem Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque illum Antistita, sacro liquore potio, & commanfa lauro, & commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χρησμούς, ἢ οἷχασθαι οἱ τὴν ὁῤξαν τῆς τέχνης. ἔω γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῶ, ἀρνεία κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὁῤξος ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπίος ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὀρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀσθενῶν, ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίᾳ καρποῦται λύπας. τί γὰρ αὖν, εἰ τοὺς ἀνέριστος φροντίζουσιν, λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντα πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῶ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια ἔγω δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum aghinas carnes atque res studines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακύνωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑέτους, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι· τῶν ἐπὶ μέρους φροντισδῶν ἀπληθαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀπὸ βλάβειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμείᾳ βουκόλον, τοὺς κλέττοπας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπειρε, πόθεν ἢ κνίσσας καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονάτατον, ὑφ' ἑνὸς καιρὸν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακύνωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀρχίας διαμέλλου-
τες τῶν ἔργων ἄσπνται. τὸ γὰρ
βλακύνειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρόνων
ἐπιτελούντων λέγεται. V.

9 Ὡσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμείᾳ βουκό-
λον) Νεμεία ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Καριν-
θιακῇ παρὰ Τρυτὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λίοντα φονεύσας, τὴν
Νεμείαν ἐπιτελείσθαι κατέρχεται. ἐν
ταύτῃ τῇ Νεμείᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ
τὸν λίοντα κατέρχασθαι, οἱ βου-
κόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγ-
μονές ἦσαν, φέβη τοῦ μὴ παθεῖν
ὑπὸ τοῦ λίοντος τὰ βουκόλια. V.

ipfa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus, aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεριψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν βράδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι. Θεοί τε, καὶ ἄνθρωποι ἱπποκόρυσταί, εὐδουσι παννύχιοι τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νῆδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξαμεν, ἀληθὴς εὐδύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῶν οἱ παῖδες ἔσονται, ἀνίσσωνται δὲ αἱ αὐγυαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἅνθρωπα καὶ ἀκαλλυέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρόμνης ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσὶν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum πῖτο δαπνί· καὶ τὰ ἑξῆς. Q. d. I. hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετακίαθε (v. 22.) G. τολοῦθ' ἔοντας. Et mox, εἰδ' ὄγε τέρ-

Babylone ad inspiciendos helligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus; illicit verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum; si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vitis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamenti crateres, frigida altaria. In universum nec macabitur, nec litabitur, & fames multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus li-

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἀπάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ θεσπότης εἶναι δοκεῖν τέτιμη-
3 μένας. Ὡστε ἡδέως ἀν' ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μαῖς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, φουρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας
ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκεκλιμένας, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχνῶν διεφαρμέναις καὶ μάλιστα ὅπως
ταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστᾶσι, πάντῃ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κέκράσασιν
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βοῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἐώλους δίκας) Ἐωλός ἐστιν ὁ χθισινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διαπανόμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. Ἐώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μὴ ποτε λείψας, ἀλλὰ φυλάττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρώτος) Σήψις. V.

8 Καὶ μάλιστα ὅπως εἶναι περὶ τῶν τεχνῶν. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρίττων ἱατρικῆς, ἢ ῥητορικῆς γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερήμερους) Παραβαιούσας τὴν προθεσίαν, τοῦτόστι διαπαρ-
ουρούσας. V.

tra animum curas, ac per praeconia verso, eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causarum libellos servamus repositos, a rubigine & araneorum telis corruptos; ex eo praefertim genere, quos scientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differrentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Καὺτός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ ταιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
 χεραινόντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων τοὺς λαῶνας ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάν-
 ῳ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 Φανερὰν μὲν οὐ τολμᾶσι λέγειν, ὑποτονβοῦν δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὐς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότες, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ ἤδη προβῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπατάμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ἄποσοι τὰς
 γραφὰς ἀπηνόχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀπακληροῦν σφίσι τὰ δεικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ὅλων τῶν Ἀθηναίων.
 εἰ δὲ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξέναι

16 Ἐξίται ἰφίτων) Ἑκκλησιον διδασκόντων. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his iniecasti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non sane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devota, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: Quicunque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam forte assignatu-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, Hicere ipsi

ἐφέντι ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δέ, ὦ θυγάτηρ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὖτις ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν θραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τῇ Ἀδικίᾳ ἐπιγελωσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρήστα ἐλπίζω γε δεῖ πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας κρατιμῆν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερπαίνας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ἂν Φῆς αὐτὸν ἐκείνῳ ὠνῆσαι οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδίκαι, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωτιείου, μὴδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀνωθην. V.
3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Σιμωλὸς θεάς τὰς Ἐρινύδας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὴν Σωκράτη λέγει. V.

14 Μὴδὲ τὸν ἀλεκτρούνα) Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὸν θάνατον Σωκράτους δικηγόμοις, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾷ, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπείῳ τὸν ἀλεκτρούνα δι' οὐρανοῦ. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim filius, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀπαδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπέρσχον οἱ κατηγοροὶ τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἐστὶ τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως
ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὰ δὲ
νῦν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τριβῶνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ
πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πάγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν
τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφῶνσι; μεστὸι
δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἵλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις
ἀπαντῶντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς
εἶναι δοκεῖν βούλεται, πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες,
αἷς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰῶντες, καὶ τὸ τριβῶ-
νιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὰ Αἰθιόπειον ἐπι-
χράσαντες, αὐτοσχέδιαι Φιλόσοφοι ἐκ σκοτοτόμων ἢ
τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινούν-
τες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, con-
traria philosophati de Injustitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philoso-
phia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat,
in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res
sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubi-
que barba proluxa, & in sinistra liber, & ut pro te philo-
sophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim &
per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin
virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad
eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium,
corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extem-
porales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te
sualmque laudantes virtutem. Itaque, quod est in prover-
bio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πесῶν διαμάρτοι ξύλου, ἥ ἔνθα ἂν ἀπίθῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει Φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν εἰς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἣν ἀφικαίμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδωκίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἰκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγοι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπῖώμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίττονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοποιεῖσθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui contendunt inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorant. Aiunt vero etiam, plerisque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidās. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina:

δύο ἐκείῳ ἄμραι. σὺ γὰρ εἰκας ἐκλεῖσθαι πάλαι τὴν ὁδόν, ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδοθι. οὐκ ἔσ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνήσκειν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλαρίδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στάα, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηότες εἰ παρὲν ἐς αὐτοὺς κατασπτόῃ πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τὰ ληθές, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μένος, ὥς συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγένηνται καὶ εἰ δυνατόν μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖμην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὔσαι μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

¹ Ἐκλεῖσθαι πάλαι) "Ὅτι τὸ ἐκλεῖσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ συντάττειται. V.

⁴ Σκείρωνες) De his consule Scholia ad Iovem Tragoedum (Vol. VI, pag. 249.) G.

ibid. Βουσιρ.) Φαλάρ.) Hic ad Iov. Trag. remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 Ver. Hist. c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam similis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocampae, & Busirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, sicunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sum, si tibi, forori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ἐφέλονται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετρίωτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τάλληθ' εἰπεῖν) ἐνόησεν δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμψαύλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γὰρ τὴν πρὶν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμώτατοι ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅσον δυνεστοῖον τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιζόλευκοι· καὶ κατεστῆγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λείψαντος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρῖσάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἰόνται καὶ οὗτοι μεταβεβάσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ
9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δυνεστοῖον) Τὸ ἀνέκλυτον ῥάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
 μιν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη, καὶ ἐπείπερ
 καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα· που ἐπὶ τοῦ πάγου
 κάθησο, τὴν πύκα ὀρώσῃ, καὶ περιμένουσα ἐς τ' αὖν κη-
 ρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
 βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
 λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν
 ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
 γα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελῶν.

ΕΡΜ. Τί φῃς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θε-
 ραπόντων τὸν βακχικάτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν
 ἀνα τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δατίδος ἐπίπλου, καὶ τὴν

4 Τὴν πύκα ὀρώσῃ) Τὴν ἐκκλη-
 σίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πι-
 πυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τό-
 πος παρὰ τὸ πευκνῶναι καὶ συνιστά-
 ναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόον) Ἐπήκοος χῆρος ὁ
 πρόσφορος τῇ φωνῇ ἱεραυοῦνται.
 ἔτσι ἡ περιωπή. G.

11 Τὴν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίως ὡς ἴδιοι σὺν ἱκανοῖσι αὐτόν.
 V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὁρος Ἀρκα-
 δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δατίδος) Δα-
 ρείος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
 Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δὲ ἑαυτοῦ
 ἄλβειν, ἀλλ' ὑπεμψε Δάτιν στρατη-
 γόν. ὃς ἐλθὼν εἰς Μαρὰθῶνα, ἐπ-
 τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sumio, ad arcem iam deflesta-
 mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
 hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
 spectansque, dum *mandata* a Iove edixerō. Ego vero con-
 scensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
 advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
 ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistulâ, hirsu-
 tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
 maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
 bitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθώναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασις, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκρόπολει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσσεισι δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδ-
τικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολε-
μικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκλη-
ράσους τὰς δίκας· σοὶ δὲ πᾶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγμα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθή-
νησι ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκισάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athe-
nienſibus, & ab eo inde tempore istam sub arce spelun-
cam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque in-
ter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos vi-
fos salutaturn accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et . . .

Iust. Tu quoque salve, Pan, canendi & saltandi inter Sa-
tyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praes-
conium.

Iust. Demisit me, Pan, ad sortienda iudicia, Iuppiter. Ti-
bi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλοκῶτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ἄμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιὰ.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Παν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνήμι

3 Ἀπώσάμενος κυδοιμὸν) Πόλεμον. λέγεται γὰρ Πάν συμμαχίαις τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φορεῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenus mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη,
πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός·
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτῆς, καὶ πολεμικός, ἦν
δέη. πλὴν ἄλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξ-
ιόντων, ἀγνωστά μοι καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέ-
χρι πρὸς τὰ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ
τράχηλος-οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὅποταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιά-
ζωνται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὀρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεσι
διατῶμιμος. V.

2 Ἀστικά) Πολεμικά. V. Im-
mo πολιτικά. Quamvis ne hoc fa-
tis recte. Solaz.

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστα-

τον ἔγραφε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
σταμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀπὸ
τοῦ ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἔξω οὕς φα-
νῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & comtula ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
sermones: procedente vero disputatione, ad orthium us-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, &
intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λουδοθησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπέξερπνέοντες. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφρονότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ παλὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὅπως μὴδὲν τῶν ἀναγκασιτέρων περισσολοεῖ καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημοφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπὼν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μὴδὲν ὑποστειλάμενον τάληθες διηγήσασθαι, (οἶκῳ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐβασάμην περὶ δειλὴν ἐψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοὶ κηρύττειν ἔδοξε;

ἢ Τεθήπαι) Θανυμέζονσι. V,

tis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, fudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi *ae delinuit*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriat, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe iam vidi, sero vespere.

Iust. Expecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύ-
χη καταστησόμεθα τήμερον, ἘλαΦηβολιῶνος ἐβδόμη
ἰσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρείον
πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ
αὕτη παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων
Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριῶβελον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς
τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ
ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τού-
τους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δέ τις ἄδικα δεδικά-
σθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιέεται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἐφε-
σις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόη-
σαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἤδη παρέστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχε-
τε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος·

Pan. Nempe.

*Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix fau-
stumque sit, agemus hodie, Februarii incuntis septimo. Quicun-
que causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortie-
tur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
niensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudi-
cum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam
in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus.
Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocazione
certabit: est autem ad Iovem provocatio.*

*Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamo-
res! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios
arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam
Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, &
fortiminor, & iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego ve-*

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὡς τὴν Ἥχῃ εἰώθα ἐπικερτομεῖν ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλῃς ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικάζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀβρόοι γοῦν, ὡς ὅρας, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἥδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἷσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῇ; τὰς μὲν ἄλλας

3 ἅλῃς ἔχοιμι) Ἀπὸ τοῦ ἅλῃς ἔχω, ἡγοῦν ἀρχοῦντας. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μᾶτε κατ' εὐχὴν καί-

ται, μᾶτε ἀπὸ ὑποτακτικῶν ῥήμα-
τος. οἷον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθῃ, καὶ πολλὰ με εἰργάζετο, ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-
num vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui
quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Denfi enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δικας εἰς τὴν αὐρίον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρῶ-
μεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστή-
μαις, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καὶ μοι ταύτας
ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος
ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἐπὶ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν
ἐραστὴν αὐτῆς Διόνυσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένης.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρίνέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in craftinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab ar-
tibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros dela-
tae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.

Iust. Sortire septem iudices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod
suum amatorem Dionysium abduxit.

Iust. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Iust. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.

Iust. Tres solos sortire.

Merc. Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.

Iust. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάζονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον ταῖς προαπο-
 κεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀπο-
 κληροῦμεν δ' ὅμας, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἡκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται
 τοῦνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ κω-
 λῦσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος· Ὁ ῥήτωρ οὗτος ἔῃ αὐτὸς, κακώσαιμον Λουκιανῶ. V.
 11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nup-
 ras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce: satis mul-
 tae enim iudices sortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. Rhetorica malae tractationis dicam scribit Syro: Dia-
 logus eidem, contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, Rhetori Syro: nihil enim impe-
 diet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγω ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεικασθῆναι· πλὴν ἀποκληρώου ἑνδεκά τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρω τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεΐδη, μὴ πολὺ ἀναλίσκῃσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέρῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέρῃ. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὁρᾷς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινὰ πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρηγῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανερῷ συναγορεῦσαι Μέρῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα εἰσὶν ἀξιῶν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire undecini, eosdem utrique dicæ.

Merc. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicum.

Iust. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρέσκεύα-
σται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύ-
νασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερά
εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερον τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μίθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ
ἀβλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδρά-
ποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν
ὧν προστάζειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμανα
ἐκείνον, ὃς μετ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης,
ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν,
μεθύων αἰεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στε-
φάνοις διηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Mec. Academia semper in utramque partem dicere pa-
rata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse di-
cere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde po-
sterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia,
utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate di-
centur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix
iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod so-
lum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae
ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Pole-
mone: qui interdum comissabundus vagabatur per forum
medium, cum psalteria, canentibus aures praebens a mane
inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto
redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δεὸν πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σχολία καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμυστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ρικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὥδας ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam commissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usā, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miserāsque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam defidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *κρησφύδρα*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςι μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὐλόγα, ὧ ἄν- 17
δρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
δὲ καί μοι μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὥς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν Φησιν αὐτῆς οἰ-
κέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ Φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
θην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν Φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέΦθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κόμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχοῦσα ἐκ-
δοτον, ὥς μὴδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι·
καὶ ἃ γε ὑπὲρ αὐτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ὤτετο,
ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίζατε. περιήκει γὰρ ἔωθεν ἁ ἄθλιος
ἔστε φανώμενος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Iust. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrumpitque miserum, comissionibus & meretricibus dedititium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paulo ante putabar, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscumque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀΦήρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνητο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἴωρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπὴνθει, καὶ ἡφανίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν θρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἤτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασασμένης, ὡς αὐτὴ Φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκῶν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάβητε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. τούτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γελοιῶς ἔχοντα, καὶ μήτε Φωγὴν ἀΦιέναι, μήτε ἐστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἰρήκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ERM. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
στητε, καὶ ἄλλοις χρή δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ERM. Παράδοξον οὐδέν, εἶναι τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν- 19

1 Καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere, neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrum esse illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite. Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἢ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δίκασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ ὅμως δέ, ἣν ἐβελήσθε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θάρρῳ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 "Ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι" Ὅτι οἱ Σταῖκοι τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κικαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, [*Pocile*] dicito.

Ροκί. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerisque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγη-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευβέρους ἐλευβέρως Φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδῦ ἀν-
 δραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δελέατα τοῖς ἀνθρώποις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δειλαῖον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νεστούνα
 τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν Θεῶν Φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δίκην λάβετε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἐγώ γε ὡς
 οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λά τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύσοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττου-
 σζ. V.

8 Ἀφηνιάσαι) Φυγῆν. V.

11 Ὅπου μὴδὲ τῶν Θεῶν φεῖδει-

ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπὲρ
 κρουσαν ἀθίους μὴ ὄντας, ἡδονὴν
 δὲ πρεσβεύοντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat,
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 dum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset æ-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis
 quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concul-

ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἰεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσκει κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένῃ, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου μνημενεύσαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὖερκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἔρῳ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπωδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ἡ Θησίδες, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogare, quales puxet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediabat, quominus iniustitiae plena esset terra, illis detrestantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς αὐτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονή, Φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἔραστὰς μαῦγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης αἰηδῖαν μυσαχθεῖς, καὶ ἦν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν· ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸν ἄβλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

fuum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum. praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἑλέου βαμνὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλ-
λητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν
ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ
τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δοξείεν αὐτοῦ
ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ καὶ τις ἄλ-
λος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι.

1 Τοῦ ἑλέου βαμνὸν) Βαμνὸς ὑπῆρ-
χε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἑλέου, ἐν ᾧ
οἱ ἀδικοῦμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέ-
φευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶ-
ναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ
ἀγαθὸν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον
πληγὴς ἔχον χεῖρας, δ καὶ ἀφορίζον-
ται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ
συμβαίνει ἀφιλεῖσθαι τῷ πρῶτος
εἶναι αἰτίαι καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον,
καθ' ὃ συμβαίνει ἀφιλεῖσθαι ὥσ-
περ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχρὸς τῆς
νύσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερ-
μαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰ-
τιον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλε-
γον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ
εἰρημμένα δικτεῖνον, τὸ οἰοῖν ἀφε-
λοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντος ὄντος περι-
δράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει.
Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ καλὸν εἶναι
τρίττον. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει
βλάπτεσθαι, ὥς ὁ καλόμενος ἀπὸ
πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χιμῶνος
ὑπαίθριος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοι-
νότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερό-
μενον, ὥς εἰ φάσκει τις, πρὸς τὴν
αἰσθησὶν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύ-
νης ἐνεκεν πόνοισι αὐτὴν ἐκδύοντα ἀνία-

ρῶς διακρίσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγα-
θῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ
ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ
τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ
ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φι-
λίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχεῖσιν οὐκ
ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι,
ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες
ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ
κακὰ τρίττην ἔχει διαφορὰν. καὶ ἔτε
τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι ἀναι-
θήσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξῃς,
ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὔτα
ἔξῃς, οὔτε διαβήσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς
ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φροσύνη, ἡ
δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια.
ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κα-
κίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ
φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ
μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ
δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν
οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος,
ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐ-
φροσύνη καὶ θάρρος, καὶ φρονίμη
περιπάτνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ
ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιη-
τικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελεῖν τὴν εὐ-
δαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη
αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit:
ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua mul-
to fudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis
consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iu-
dex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu
docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum
est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

ἐπὶ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἑαυτίον τῆς εὐδαιμονίας προΐουσιν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἀφρον, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσεισιπεία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτης, καὶ πλεμμελὲς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακαὶ πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακιδαιμονίαν· σῶμα δὲ εὐόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς· ψυχὴ μὲν τὸ συμφεδὲς καὶ ἠθέρμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ἀρετὴν ζῶον φασί, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὅττος λογικὸν, ζῆν τε, φύσει πολιτικόν· καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαι τὴν περὶ ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκέλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μακροτέρως ζῶντων μακροδαιμονοῦντων, οἷοι δὲ αὐτὰν εὐλόγιστον ζῶντα, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἴσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ὃ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίαιαν, πλοῦτον, πεινίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς τοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὀρεκτὸν μῆτε ἀφορετὸν ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἂν ἄρτιους ἔχῃν τὰς τέχας· ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασί κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύει, ὑγίαιαν, αἰσθητηρίων ἀριπρότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῦρσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παραστάσι καὶ σώματος, καθὼς ἡ μὲν ἴσφι φάσεων ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐπισταμμένων καὶ καρτεροῦντων, τὸ δὲ τραπὸν καὶ πῦρσιν δεκτικὴν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφώνων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφύιαν, προκοπὴν, γνῶμην, ἐξυπνότητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλησια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίαιαν, ἰσχύει, εὐαίσθησιαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἴσφι τέχας, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασί ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπενέμουσι ἐν ἰσχύει τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἑκάστῳ ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφύιαν, ἀτροκοπίαν, δυσμαθείαν, καθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῦρσιν, τεκνοποιίαν, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα ταιῶντα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαι καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μὴδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν πατελῶς παρέχεται χρεῖαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitrator, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους παλλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ Φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσῃ καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσῃ ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὥς περιβεβένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Αἰδὸς κυ-

τῶν ἀνόντων ἀποδοχῇ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριαστέρας οὐσας τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφροσύνην ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφροσύνης, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἐπὶ τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἔστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὐτὲ ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὸν, ἢ ἀρτίους ἔχει τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, ὃ μὲν ἔστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχίσις κατὰ τοὺς σπινθηρικοὺς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λόγος δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύον· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχίσσεως κατὰ τοὺς σπινθηρικοὺς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιστὸν,

καὶ αἰσθησις μὴ πεποιημένη· πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἔστι, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντιχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κἄλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ, ἀντικεικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ἕμοια. εὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὰ αἰρετόν ἔστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τροφῆς ἢ εὐεργεσίας τοῦ πέλας, ἢ δι' ὁρᾶ δι' ἀλαζίνειας, ὃ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* Ὡς καὶ ὁ πόνος. Κατὰ ἡγῶ τὸ πόνον; καί· τὴν ἡδονὴν δι' ἀγαθόν· πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. *Solan.*)

9 Τὴν τοῦ Αἰδὸς κυρίαν) Τὴν τοῦ Αἰδου περιβεβέναν. λόγους

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

νέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελῆσειν τὴν αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀλγέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διέτελεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χράμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ ταύτοις ψηφοφορήσατε.

δι, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίνοτο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χράμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στοϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν &c. (ut in V. ad ὠφελείσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ Σερμαινόμοιοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quae-

dam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά· χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρος, τελικά μόνον· οἱ δὲ ἀρετὰ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἢ δὲ ὕγια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitari omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, ferioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexerat illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Lucian. Vol. VII.

F

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτήσας ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ διούλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνερωτήσα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittere.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti, quid *differeus* & *indifferens*, *pro-*
ductum & *reiectum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se diffyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus *calculis*. Voluptas.

ΣΤΟΑ. ἘΦίμῃ ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀριστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστὶν Ἀριστιππος, ὡς δηλεῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ Φιλονεικῇτε, ὑπερκίεσται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δίκη· ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστιππον ἔξει ἡ Τρυφὴ νι-
κώσης δὲ αὐτῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἐσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι) Ἄς καὶ ἡ τῇ
συνεθία εἰσθῇ μὴ λέγεσθαι ἀρί-
στως τὸ τοιοῦτο· οὐτα καὶ νῦν οὗτος
τὸ δεῖνα εἶπεν, ἵσως διὰ τὴν ἐπι-
λειασι σιγῆς, καὶ ἀρίστως προ-

σιγῆς, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν.
δείσαν γὰρ καὶ ἀμισγόμενος εἰπεῖν οὐ-
δὲ οὕτως τὸ τριέβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· κοχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐ-
τελὲς τὸ τριέβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adfit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοῖνυν ἡ Ἀργυραμοιβική λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι θρασμοῦ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτὰ μάλ᾽ ἀτάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφυγεν ἡ Ἀργυραμοιβική, ὃ δὲ διώκει ἐπλημένους τὸ βάκτρον. οὐ μέτρίον τι κακὸν ἡ ἀβλία εἴκοι λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

13 Πίφρυγος) Τοῦ Διογέους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυραμοιβική φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adfunt. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicantur causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto, Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὃ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἑώρακε τοῦτο
πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήρια ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶην ἀπη-
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἥπειγεν ἥδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἑώλον εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ ὁ Πύρρων ζα-
γράφος πρότερον ὢν, γίνεται μετὰ
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο-

πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστη-
μαί. V.
12 Ἐώλετο) Παλαιάν. V.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
ctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λους ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ,
ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὖνοιαν ἔχουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτοῖν τὸν ἀγῶνα. εἶδ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δί-
καιον, τοῦτο παρατῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δέ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βούλημαι, τὴν κατηγορίαν εἶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
ταῦτά δέ μοι παρίσταται γινώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
Demosth. δηλοῖ τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
ὅτι καὶ.
πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ἔφε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιά-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ρέοντος, ἄρξομαι τῆς

*dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.*

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τοῦτον κο- 27
 μιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ μο-
 νονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκῶτα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
 τὴν Ἰωνίαν εὐρῶσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο
 ἑαυτῷ οὐκ εἰδῶτα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσά· καὶ ἐπει-
 δὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
 πτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐβράβευε, καὶ μόνῃ ἐθαύ-
 μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστειν
 με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά,
 τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἑμαυτὴν ἐνεγγύησά πένητι, καὶ
 ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, πρόικα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
 πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους· εἶτα ἀγαγοῦσα αὐ-
 τὸν εἰς τοὺς Φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ
 αἴστων ἀπέφηνά· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
 ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περὶ σπτεῖν ἐπιδειξομένῳ
 τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, εὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκῶτα) Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρκα-
 δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
 lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
 Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
 & quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum
 docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
 nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & solam admi-
 rabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, &
 honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
 pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
 multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
 meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
 civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
 angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
 nuptias ostentandas, neque tum destitui: sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ
 κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ
 περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς
 Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθέλη-
 σαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι
 ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέιθετο,
 καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γυγνόμενος
 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπέσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς
 τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας,
 καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ
 τέλειον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ
 σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγό-
 μενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστί· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν
 ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμνών·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενεήτην
 λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰσθε-
 σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα

σημῶς ἢ βαθεῖα ἡσχεῖτο ὑπὲρ. V.
 16 Τὸ ἀμετρον) Ἀνετον. V. In-
 verte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, fursum deorsum circumduci me passa, cele-
 brem illum & nobilem ornando & componendo reddidi.
 Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci.
 Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo
 sinum traieci: & denique in Celticam usque cum illo sol-
 vens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi
 obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abno-
 sceret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis glo-
 riae habere videretur: sublati superciliis, & sumta super-
 bia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero
 barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae
 dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet se-
 niozem, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec
 erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων· ἀφ' ὧν ἀβρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
 ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάζαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τούτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
 δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 *Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος
 αὐτοῖς, πεπαρρησιασμένως χειροτο-
 νούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλγόις τοιοῦτον
 οὐδὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἑπὶ τῶν ἀντι-
 λεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν

οἷς [ii] ποτε ἀστείον ῥηθεῖν μειδιά-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖρῃ διαῖραι, τὸ
 πρόσωπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἶπου
 βραχύ τι δεήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τότο κατὰ μέτριον ἐξενύεται. V.

11 Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίχης κατὰ
 τῶν ἀμαρτανάντων περὶ τοῦ ἰδίου γένος
 ἥτοι γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, inciforum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerosus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam ux-
 orem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ἠρέχθη πραγμάτων καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνῃ ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευάντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοῦνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ Θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἶρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονῶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθω, ἢν δύνῃται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot proci adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταί, ἡ ἀντίδι- 30
 κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
 αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
 μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
 σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολεῖψω σκοπεῖν
 περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ,
 ἀληθῆ ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συναπε-
 δῆμψε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε
 τοῦτο χάριν αὐ εἰδείην τῷ γάμῳ δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπα-
 λυπὼν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκού-
 σατέ, ὧ ἄνδρες δικασταί, καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου
 ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
 οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ
 φορτικὸν τοῦτο τῶν ἰσχυρῶν, ὃ
 ἀπὸ τῆς ἀπαγγελίας κομωδικῆς
 διεξέρχεται λέγων. διὸ καὶ ταῖς
 πρὸς αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τού-
 τῳ εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσαις
 αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς
 παρηχίσει, καὶ οἷς τισι τοιούτοις
 ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κομιά-
 ζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοις εἰς ἐπιβαλόμεους καὶ γαμ-
 λίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τού-
 τῳ χάριν ῥητορικῇ, ἀλλὰ τοῦ ἱπαν-
 ορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἔστιν ἐν
 συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ
 ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἱπαινοῖς τῶν
 ἀρετῶν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν ταῖς
 πότοις ἀσέλγυνόντων, καὶ κόμους
 λαμπρὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους
 περιφανεῖς ἐπισταμίαν. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit
 adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi
 facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non di-
 cam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit,
 dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecun-
 que nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim insti-
 tuit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, &
 harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniu-
 gium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialo-
 gum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utili-
 tatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque vi-
 dens istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

- σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς
 ἐκεῖνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζουσαν εἰς τὸ ἑταίρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώπτειον εὐθύς, καὶ
 παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν Φέροι. καὶ τὰ μὲν
 ἄλλα ἕω' καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς
 ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων
 ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσ-
 βιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέ-
 λα, καὶ ἦδετο τοῖς ὀρῳμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυ-
 πτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ
 Φωνῇ ὡδὰς τινὰς ἐρωτικάς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς
 θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαβεῖν, ἢ σέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο
 πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ Φέρων, γράψασθαι μὲν αὐ-
 τὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ
 Διαλόγῳ προσελθὼν ἡξίου καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.
- 32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille
 Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more
 disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim
 suspicabar aliquid, &, quo oculum ferret, observabam.
 Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus impleba-
 tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam commissatum
 euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrum-
 pere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his,
 quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, &
 audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica;
 aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, igna-
 ro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens,
 nomén illius de adulterio deferendum non putavi; sed ac-
 cedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo
 petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖ σκορὸν τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιάς.

ΔΙΚ. Ρήτωρ τις εἰσικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ περιμεῖνα 33
τε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέρας ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελίστας ἐπιτιθεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιβρίσμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἥδη κατὰ τὴν αἰψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίδαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

ἰση. Γαυτ.
3. 48.

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο). Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν εἰς σοφούς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλλει καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσειρῖναι τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγίλαστοι ὀρεῖσθαι, αἱ τε κωμῳδαὶ γέλοιοι καὶ πλήρεις σχωμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἶα καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἄλλοκίτῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὀρμητικῇ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κίχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὥς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκινο δάμναι εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὥς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπίοις καὶ σατυρικοῖς διεισκήσασθαι τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν Ἰαμβὼν δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν Ἰαμβὼν

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem instituiam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriæ autem & contumeliæ, quibus ab isto sum affectus, hæc fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per æra, ubi magnus in coelo Iuppiter voluerem currum agens ferretur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrufit, &, tragica illa modestaque

πρῶτον ἀφείλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
θηκέ μοι, καὶ μικροῦ δὲν γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
Φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν Ἰάμβον,
καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὐπόλιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
δεινούς ἀνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππον τινα
τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερὸν
τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσω καὶ
γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεῖνὰ ὕβρισμαι μηκέτ'
ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν,
καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
μενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα
παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικῇ, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς
πᾶσι διαλοιδοροῦμενον. τῷ τε γὰρ
Ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον
φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς
ἕβριν τῶν Λυκαμνίδων, διεχειρίσα-
το. οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσο-
φοι, ἅπανσι διαλοιδοροῦντο, τοῦτο δὲ

βίου ἐκτενέστερον ἔχοντες, ὃν καὶ
Μένιππος εἰς ἡν. V.

14 Οὔτε πεζός) Καταγινώσκει
τοῦ ρήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
διὰ λόγου ἀνθρωπότερον καὶ κροτου-
μένον. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
διαλόγων ἀλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet.
Quidni ergo gravi iniuria affectus sim, qui non fervem
habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τε καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκευηκότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶδισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδίᾳ καταναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρώσι παρεσκευάσα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) Ὅπερ ἀνατίρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἵνα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, διασυρμού τιθεῖται ἐνέκα. τῷ γὰρ

νῦν λέγειν ὅτι χαμᾶι βαίνειν εἶδισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, εὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγαλᾶντος τὸ δῶθεν ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidam, sed non omnino suavis, neque gratosus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comœdiam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκούοντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογουμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ Θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμυγῶς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστὶ συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὄρων. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνῃ ἀπίστωψιν εἰς Θάλατταν τὸν Θράκην τοῦτο ἐκείνο, δ' εὐφυῶς φησικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, affidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suique similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? & Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς Θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετεπέδυσαι· καὶ ταῦτα βαρβαρὸς αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδέκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθλὰ λαποδύτων. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

- 35 EPM. Βαβαῖ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκείνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 (Ὡς Θοιμάτιον ταῦτο) Τὸν Ἀποικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθυρὰν καὶ δισημιουμένον. οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιδέχμενα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ πολικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρίπεν αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

2 Τὴν τετραπλημένην οὗτος φέρει) Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι

ἐτίθετο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετραπλημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττημένοις δὲ ἡ τετραπλημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετραπλημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοῦναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδικουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονέυσει, ἀλλ' οὖν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοῦναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obii-
ciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum veste spoliaffem. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec defuerit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

99

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

1 ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάν-
σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσού-
τῳ πλέον, ὅση καὶ γελοιότατος εἶη
ναὶ ὑποδύεται. G.

DE PARASITO
SIVE ARTEMESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Musicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ρητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δόκει τούτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι· Φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικὴ συναπακρουμένη ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκείται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν μοι εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ὅτι μὴ ἀγνοοῦντι μοι τούτο δοκεῖ ὀνειδίζειν, ἀλλ' ὥς εἰδότες καὶ συμπενομήσαντες ἐπὶ τῷ κακῷ

εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὥς μηδὲ δοκῆς παρέχειν ἄγνοιαν, ὅπνῃκα μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γινώσκον τὸ τοιοῦτον ὑποδιδόμενοι ἐπιτηδεύμα, καὶ πλεῖον τῆς παρὰ σοὶ δοκῆσεως. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐ-
δὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης αὖ διηθῆ-
ναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ; οὐδὲ γὰρ τούτων
οὐδεμίᾳς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἢν εἰ μάθους,
καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν Φημι
ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὕτω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελε-
τηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι,
ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλε-
πῶς μοι ἔχειν· ἢν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alio-
quin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius
peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didice-
ris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte
in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo
tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius fatis esse me-
ditans. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob cau-
sam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere.
Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως. Φανεῖταί σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαυθίς, ὦ Τυχιάδῃ.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην Φαίῃ ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ὠφεί. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impeditis.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem infaniam, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero infanire tibi videar, at tu etiam infaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Infaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθρίας, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῦν Δία, ὅποτεν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαυε τῷ Δίῃ.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλωας πάνπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum aliqui, qui te non norunt,isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυνθάνηταί τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δὲ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, Simoni Parasito.

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si Dionis inscribas, Philosopho.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec vel illa ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

διοίσει, ὥν

ΠΑΡ. Ἰθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὅκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγεγυμνασ-
μένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὕτη τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἰδῆσιν
ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex homine docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec convenient in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδηλοὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν
 εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμίμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὲ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἵγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι) κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπα-
 Πλοιάζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγύρευσις γόρευσις, ἥτοι ἡ πρᾶξις, ἢ ἡ διουσί-
 μῃ, καθάπερ μὴ σαθρὸν ἔρκει γὰρ ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tiosae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt *talia*; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Inpata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἄφανῇ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἃρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπολλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ Φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι) Καὶ μὴν, μάταια, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ -- αὐτῆς ἔμποιόν -- τεχνίται, καὶ τέλος ὅτι -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτήσθαι. Ὅσπερ οἰκοδομικὰ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτιθῆς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τὰς ἐνέργειας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου σισυλημύται. Εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μυθευμάτων ἐξὶν ἐντίθεται παρασίτω ἀπολειπομένῳ, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπέφινω πρὸς τὸ ἀνυπαρκτόν σε -- τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξοστρακισμένην. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne infanum fuerit quae-rere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄλλα μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νήσεται σώζειν εαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus;
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ.

ΤΥΧ. Τέχνη; ὡς εἴοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν διφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχροι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διαμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως ἀν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σχόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους ἀνίσταται, οὗ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφύγατο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri: Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐπίους τῶν φιλοσόφων μάχῃ σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι Φημί τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρείων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω

Οἰνοχόος Φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι,

οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alic.*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non fatis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἑλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπ' αὐτῶν οὐδὲ γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτῶν,
μηδὲ πολλάκις λεγομένων·

Μετὰ τὴν
ἀνέγνῃ. ὁ
V. 52.

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Grae-
corum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso se-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundiorem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Caly-
psonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί·

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας,
τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ
οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὐ-
τῷ μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς
σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσι-
τος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θάτερου.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας,
καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων
στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερό-
μενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν
κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γινικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἀπὸ
Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν ὁμοιον τῶ, τοῦ πιφρόντισται, σπουδῆς ἡξίω-
ται. V.

Convivaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alie Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἶ-
 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτὲ ἐστὶν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχει τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa fane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

καὶ καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καὶ ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Καὶ μοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγχὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἀν' σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνης ταῖς ἐπιθυμίαις χρηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δῆποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νῆ Δία, καὶ μοὶ δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenset, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύχεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὥ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖς, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκῃ ἐνοχλούμενος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τῇ τέχνῃ, ὡς ἔοικε, μόνῃ ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπικὼν, ὠφθῇ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conficiatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἐνίοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶ κεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις πρακτόντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς κατ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ-
 14
 το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδὲως ἀπο-
 λαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθίος οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ
 παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐδὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης
 ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ὅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ
 τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινές, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθ.) γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς
 τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ κεκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

vifus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquit, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruuntur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

- πᾶσαι ἐπὶ μόνῃ τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐδὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὐ ἕνεκα γίγνεται;
 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
 αἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἅλλον
 χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεισθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 16 ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
 θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ ὀλιγοποσίαις χρωῶνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἐστὶν
 17 εὐφραϊνόμενον μαρθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καί, ὡς ἔοικε, τὰς 18 ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται. Καί κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύ- 20 οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπραττεσθαι· ταύτη δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21 χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμίᾳς ἑτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare possunt artifices: neque enim tibia canere licet sine tibia, neque psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita commoda, ita non gravis artificis, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

- 22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ Φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena fumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, fumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiavi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

πωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
 σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων Φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
 βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
 τούδε οὐχ ἥμιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
 κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
 μενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
 τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
 χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
 δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
 τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
 ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
 Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
 κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς,
 εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
 ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἶον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
 delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
 amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
 non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
 lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
 tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
 dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
 meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
 sed sine semine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
 em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
 cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
 mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν' ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδειχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλον πως καβαροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὁμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, αἱ δὲ γειναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαί μοι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσι-
27 σικάα τῶν θερραπαινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐ.

12 Περὶ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.* Σχολῇ ὅλῳ) Σημεῖον διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potior rem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficae, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τούναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρά Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τὰντα καὶ παρά Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιόσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπεὶ ὁ ὄρω καὶ ἀπειρον οὖσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περ ἡ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐτεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἑνὸς ὂν καὶ ἀπειρον. εἰπωδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δοῦσαν . . . τρεῖς διὰ συλλογισμῶν γενναίους ἐν τῇ φυσικῇ ἀκρόασι, καὶ διὰ δογμαμάτων, καὶ ἔλεγον τρία, ὕλην, εἶδος, στέρσιον . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αἰεὶ ὑπάρκειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἑν. ἀφ' εἰδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στέρσιον οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὐσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ἅς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἑν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπίγραψαν φυσικοὺς, οὐ μίντοις δὲ ὡς φιλόλογους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno argumento propo-

κειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
 Φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
 εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
 τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
 μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
 Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
 λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
 αἰσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τοῦσδε, ἐτέ-
 ρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασί-
 τοις τινὲς, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχον-
 τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
 ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
 ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
 καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ ρασίτοις. V. Non assecutus est Lu-
 ciani sensum. Sic tamen etiam
 εἴη, οὐδὲ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοί
 διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα- Coll. Solan.

fito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
 diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
 perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
 lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
 tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
 se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
 una est, & circa eadem eodem modo versatur: neque est,
 ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
 neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici
 aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
 spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
 num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
 rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χεῖρων ἐστὶν ἢ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὐς τίνας μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲν, ὡς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὐς τίνας καὶ εὐροῖς εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγινῶναι οὐς τίνας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scribere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποῦ δὴ ἀκούειν
τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δεῖξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἥκιστα οἶμι. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὐ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστεῖους διαλόγους γράψας.
ἤκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναι-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρῶσθαι φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σοι Φιλοσόφῳ;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γούν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ.

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam;
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nysio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cufis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλεον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
 ὥστε τοὺς ἐψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμηῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὡμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστοξένος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελαῶ μέχρι

¹² Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.)

Ἡε μέμνται· Θουκυδίδης, ναυμα-
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακε-

δαίμονίων περὶ Συρακούσας γνί-
 σθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ
 Γυλίσπου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter infirmitatem excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicias.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρέσῃται, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσταται. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
σαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
σοφεῖν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
πεινῆν, μὴδὲ διψῆν, μὴδὲ ριγοῦν, ταῦτα οὐδὲν ἄλλω
ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἂν τις
πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὁμοῖος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
διαφέρει Φιλοσοφίας; καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὅδ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ

ripidum Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit, iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adfunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniatur, & esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἴεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἑμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλευῆς ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπέξιέναι, καὶ μὴ στεριοῦν ἔξω θηίουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτερας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

cesse omnino est, manifestas fieri artes, eorumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen viro-
rum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τοῖν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὀπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄν-
δρας, ὧ γυναικί, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοῖν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λε-
πτούς καὶ ὠχροὺς πεφρικότες, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παρείμενους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠδισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ χελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἄνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν 41
παράσιτον, ὅποιός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δέ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν)
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὅποιον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον ἄκαγε, κατάρτα. οἰνοποσία
καὶ μίθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσθορὰς
καὶ κρείσσης ἐκκεκραγῶς, δόξει θυ-
μοειδής τις εἶναι. οὐ μὲν τοι καὶ
ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρὰ-
φορος κατὰ τοὺς λυσσάδεις τῶν κυ-
τῶν. δε καὶ νῦν τὸ πολυσαρκία κα-
ταπεφορτίσθαι καὶ κατεραστανεύε-
σθαι τὴν γνάμην — οὐδὲν γυναικίον
οἷς τι δευεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς

πρώτης τοῦ πολέμου βοῇ φροῦδος ἂν
γίνοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπα-
μείνας τάλαιπαρίαν. οὐ μὲν Σωκρά-
της -- οὗτος γὰρ ἐπὶ Διλήφ -- ἀλλ'
αὐτὸς τε ἂ -- ὃν καταλέμβα -- καὶ
ἄλλους ὑπερφέρων τῆς μάχης καὶ
διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ
σκαλιστάδης, ἄνι φιλένοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam faucios in acie re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos; minaci, & san-

καὶ ὕψαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλον ὀφθαλ-
 μὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἂρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γέ-
 νοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
 42 λῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παρα-
 δείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πάντοτε
 ῥητόρων, ἢ Φιλοσόφων; οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω
 τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρε-
 τάξατο; Φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.
 ΤΥΧ. Ὡς θάυμασία πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχρῆ
 μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσο-
 κράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ'
 ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν
 Φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθύς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δι- τα. V. Ἰσως δὲ καὶ εἰς Σουκράτην
 μοσδίνην αἰνιττεται, τοῦτο παθόν- addunt G.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum &
 effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fue-
 rit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed
 quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipfarum re-
 rum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bel-
 lo, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi,
 parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis
 etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus deser-
 tis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum
 adest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in
 tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem
 illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Dema-
 des, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denuntiatio

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προῦδσαν καὶ
 σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν
 αἰετὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀ-
 θηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος.
 ὁ Ὑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε
 δοκοῦντες ἀνδρείοτεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυ-
 βοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρ-
 γάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερί-
 δης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
 ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύβει τῶν πυλῶν, ἀλλ'
 ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι,
 γνωμίδαι καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 φαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 χῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
 δράποδον πρίατο τις ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
 Βοιωτίαν, πρὶν ἢ συμμίξει τὰ στρατόπεδα, καὶ συμ-

11 Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

l. καὶ αὐτὸν ὁ
 ἱστορ. ὡς δὲ
 ἡρωδ. 7. 1. 570
 ἐστὶν ἀντίγραφον

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam
 ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Athe-
 nienſis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter
 ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, &
 Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concioni-
 bus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo,
 quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum pa-
 trarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt,
 quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed
 post moenia desidentes, domi suae iam obseſſi, sententio-
 las quasdam & consultariunculas componebant. Sed prin-
 ceſs illorum, qui ista perpetuo diſſitaret in concionibus,
 Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque ſervulum quis
 erat; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ρίψας τὴν ἀσπίδα ἔφυγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίαις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύβαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιασθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων Φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχει Φιλόσοφον ἐν παλέμῳ τετελευτηκότα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

³ Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύβαις) Περὶ Δημοσθένους λόγος, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim fane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiore oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ira. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμι-
λος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν,
εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης. *Αριστοτέλης*
φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου πα- *Σωκράτης*
λαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει
μετὰ τῶν μεираκυλλίων καθεζόμενον ὠραῖζειν, καὶ σο- *Σωκράτης*
φισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὲς
Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γεναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων
ἐπυθόμην, σὺ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ οὐνειδίζειν
βουλομένων ὥστε αὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ
σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἄλλ' εἰ 44
δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἔστιν
ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός
τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότῃς, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου,
οὐδ' ἂν πάμπαν ιδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκείθεν) Μὴ συκοφάντει, κατάρπει· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ'
ἀριστοῦν διστίλει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem.
Solutus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum So-
crates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram
abdedit. Multo enim illi videbatur urbanus sedentem cum
adolescentulis amatorias nugas garrere, & arguiolas obice-
re in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audiui, non
profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere.
Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans
contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Para-
situs in bello qualem se praestet, dicite: & an omnino an-
tiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, et si
aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅτε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἰδοῖκε τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἐαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτους ὅποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα, καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἑγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνωνος ὁμοίως λέγει.

- 45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὕτω γέ μὴν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τὰ ἀνδρὲς τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ~~ait~~ futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum,

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλέον δέπα αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
 τήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐστήκει τῷ Ἰδομενεΐ, καὶ μα-
 χομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου
 μόνῳ συνεῖπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ
 τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλου-
 μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε
 τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Φησὶ, κατὰ τι-
 μὴν ἀξιοθέντα ὅψε' τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ
 Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὅσημέραι συνεδείπνουσι τῷ βα-
 σιλεῖ, ὥς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
 τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι.
 οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης,
 ἀλλὰ ἄνωγεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena stetere, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum per-
 petuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti;
 sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum
 rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibus-
 dam diebus vocarentur. Aiacem enim solitaria contra He-
 ctorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona*
ducunt, honoris causa coenae regis adhibendum.
 Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quo-
 tidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur re-
 gum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse
 artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ: Οὐτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι ταῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρ᾽ εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἶσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec defuisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterius, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hector enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnanti hic expulit, & navem Protefilai iam ardentem restinxit: licet veteriores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωνάς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναιότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείαις ἀποδοῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόν ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47 παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρᾷ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκαυε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστε, Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales si me contra arma tulissent,*

Unusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum; sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul assibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβάς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, Φησι, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδοκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,
τούτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνυν Φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα' ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοῖνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους·
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἄξιόν λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρῇ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.
48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ἂν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης Φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alii.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. εὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
 τος τὴν Ἀθηναίων πάλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
 ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
 τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ,
 παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
 μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
 ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
 Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
 Φησιν ἐστίασει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί· καὶ
 ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
 ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
 δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
 τότε μάλα Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον
 εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπ-
 σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κακῆϊνος αὐτὸν ὥσ-
 περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
 rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
 vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
 cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
 iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
 Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
 ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
 proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
 tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
 tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
 thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
 tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
 & post egressionem in primis statim pugnam caepit: sed
 qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
 ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνῶσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ· ὥς ἄξιόν γε Φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχον-
 τα, προτεθηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργους ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παράσιτικὴ Φι-
 6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρωνεία. V.

fuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius, quam se, servare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Parasitus, non fane illius *interfēcti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniciat, pallidos & comatos homunciones si iacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi viderur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη παλέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπῶ ξυνήμι ὃ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε Φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεσιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων τὰς δὲ παλαιίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαιίστρᾳ Φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

*Tych. N. 1
O. Luc. 2. p. 12*

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίῃ θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπὶ
 ὄντα μένει, καὶ δέχεται ραδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἑλαφός, οὔτε σὺς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν
 ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ ᾧ
 συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιο παρασίτῳ, ἥτοι
 παίζοντι, ἢ ἐσθίουσι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἀδίων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρῶν,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἦκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἡδὴ
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λέον-
 τα ἀντιβρυχέσται; ἢ καὶ λύκον
 ἀνταρῶσται αἶψ; τίυτό μοι λέ-
 γε. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ εἶδ' ὅπως οὐκ
 εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχέσ-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀνταρῶσθαι. G.

occurrentem feram : at Parasitus invadentes manet , & fa-
 cile excipit , coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re : & neque cervus illum , neque horridus aper percellit ;
 sed etiam si aper dentem in illum acuat , contra in aprum
 acuit Parasitus . Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur . In convivio autem Parasito quis certare audeat , sive
 iocanti , sive edenti ? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit ? hicne tandem canens & dieteria iaciens , an homo ri-
 dens nunquam , in palliolo accumbens , deiecto vultu , ut
 qui ad funus venerit , non ad convivium ? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Philosophus , quale canis in balneo .
 Sed age , his relictis , ad ipsam iam vitam Parasiti veniamus ,
 ita ut istorum simul vitam inspiciamus & comparemus . Pri-
 mo igitur Parasitum gloriae contemptorem semper videas ,

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λον αὐτῶ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὐροί τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἰσχρὸν ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος αὐτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ
 μὲν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διακρίνεται κακοδαιμόνως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμοῦντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δάροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεῶν εἰσ-
 πράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἔτι πρεσβύτερος ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

I Δόξης καταφρονοῦντα) Οὕτως εἶναι, αἰεὶ τὰ βορβόρη πλεμπόμοιοι.
 καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρο- V. (κλυνοῦμένοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 fos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, & quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius merce-
 dem argutiarum a discipulis exigit; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

Lucian. Vol. VII.

K

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθῃ· οἶον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσεις δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γέ μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὥραιου τινός.

· 1 Καὶ οὐδ' αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἶον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεΐα τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτος ἐστὶν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἀν-
εῖη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείο-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἐσται. ὥς
εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῶ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς.

ΠΑΡ. Ἐοικε· ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθεῖν αὐν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες Φοβοῦνται μάλιστα τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angere illum probabile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores maxime timeant. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὔροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, καὶ τὰς θυ-
ρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύ-
κτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς θεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ
δωματίου προστίβησιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου
ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδὲν τι μᾶλλον
θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων,
ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμῶς. Φιλο-
σόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐθενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα
ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-
56 νεῖον ἀπιώντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς
ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλ-
λο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη
παράσιτος, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύ-
σας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμ-
βάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγα-
θὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas
firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infi-
dietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque,
ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur,
nihil movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per
desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam me-
tuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos,
cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent,
etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Pa-
rasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus,
aut cuiuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Pa-
rasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si for-
te adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam
iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde
habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasiti-

ράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καὶ ἡμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπαλελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν παρασίτου δὲ οὐκ ἐστὶ ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, ἢ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57
κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ἃ δὲ θάνατος φευλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) καὶ τίς γὰρ κατὰ κινδύνοισι
Εὐταλοῦς καὶ παρεωραμένου τίς δι- γραφήν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, fuscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parafiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parafito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parafiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors inferior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπασι τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθινήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πiónτος. εἰ δὲ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληται σοι τὰ πρὸς τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσitelές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετούντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφόμενῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προίαν

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σακράτης. V.
 ibid. Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)
 Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.
 2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης.
 ibid. Φυγόντας) Hoc verbum in
 edd. eodem tenore cum prioribus
 connexum, & lacunae nota appo-

sita. Sed nulla in V. est lacuna.
 Excidit tamen Scholion aliquod:
 nam vox haec Antisthenem non
 respicit; & in textu reperitur ad
 alium spectans. In C. non exstat
 hoc Schol. *Solan.*

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.
Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrédiaur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἠτιμώτερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινὸς τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παρασίτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ· δηλονότι, ὡς
κρίττονι χείρονα. ὅπως γὰρ μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παρασίτον, ὥγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς
τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχη βραδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παρασί-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινί, τούτου
προεδιάντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παρασίτος διὰ

24 Τούτου προεδιόντος) Τοῦτο ἐπαινέσεται μῦθαι προγαυρομένη τῶν
καὶ μῦθαι ποιῶσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν εὐδοκῶν. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contemptior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
praestantiori viliozem; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θανεῖν αἰρεῖται συμφαγών.

- 60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, εἰ σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶσι. Φέρε γὰρ, τὸν σῖτον εἰ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθῆναι;

ΤΥΧ. Ναί.

rasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
tantum in edendo diviti nihil concefferit, verum etiam in
convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon; videris perfecutus, neque
ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
pereff, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpi-
culum sit.

Par. Vide ergo responsionem, an fatis tibi videatur di-
ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomo-
do optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid
vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sitisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἢ ἄρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praeferre, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ σοὶ λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῷος καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόγως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοὶ γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

Διοδ. ἐκεί. καὶ π. 15. ὁ Σόλων ἔγραψε τοῖς
 ἀθηναῖς τοῖς πόλεσι μυστὶν ἀποκτείνοντο.
 βασιλεὺς ἀπὸς ἐκείνου. 155

Α Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ

Η Π Ε Ρ Ι Γ Υ Μ Ν Α Σ Ι Ω Ν.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ΑΝΑΧ. ΤΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνας ἕνεκα οἱ ἱ
 τέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους
 ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν
 τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες.
 καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ)
 λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψῃσε μάλα εἰρηνικῶς
 ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-
 θόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτ-
 ωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ ἀρά-
 μενος ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ
 7 Καλινδούμενοι) Ἀπὸ τοῦ κυλιόμενοι. G.

A N A C H A R S I S

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. I STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei
 gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum sup-
 plantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se
 mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum pri-
 mum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, &
 mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero;
 nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus,
 & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste al-
 terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

- ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνω-
 θῶν κάτω εἰς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῶ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῶ
 λαμῶ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἰκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἕνεκα Φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀΦανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβοροῦ ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῶ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγχείλυνες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῶ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δί-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀΦαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcent, quo minus inquie-
 rentur, sed detergo unguento, oppleti stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebeant, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulunt, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufe-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberi-

πεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν αποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πύξ ὡς ὀρᾷς παταχθέντος ἐς τὴν γνάβον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοσὶ διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4 ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἄλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αέρα. Ταῦτα οὖν ἐβέλω εἶδέναι τίνος 5 ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6 γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipso videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin incitat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δοξάντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαβέ· οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρίψης, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε ἅμα καὶ λυσίτελές εἶναι δοξεῖ.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαβείῃ, εἴσεται ὥς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνόμενοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam hifce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεικλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οὗ ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάθην παγκρατιάειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἀριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κατίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίττου, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένους· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄβλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαβεῖσιν αὐτὰ Φιλοτιμείσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τασαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχρμένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἑστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτίζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ δίδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἢ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νεικηκόσιν ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magna dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vicerint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecela-

Θηραμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελές, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἔατε Φανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινά ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοὶ δοῖται περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴ ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέααν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίαῖνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστάς ἐπαινούμενους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οὐκιστόν ἐστιν, I I

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus exspectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem: talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non
Lucian. Vol. VII.

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὀρῶντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσσεσι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἢν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ φοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γὰρ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτεῖρην μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχουσι τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ
 πάνθ' ὀφθαλμοῖς, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατα-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε,

paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit ob ea, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ
γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν
ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς
Θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμα-
των, καὶ εὐεξίας θαυμαστάς, καὶ ἐμπειρίας δεινάς, καὶ
ἰσχυρὸν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν, καὶ γνώ-
μας ἀπητήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ
γὰρ δὴ οἶδα, ὥς εὖκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν,
καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμῆσω
ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

conflictantes homines, & terrae allisos, & alterum ab al-
tero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharfi, Olympiorum, aut Isth-
miorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam
non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim
dicendo quisquam ita te admoveere quasi possit voluptati
eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines cor-
porum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horri-
biles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris
cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nun-
quam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te
laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque ca-
villandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtute-
tes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυ-
 μένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας
 πορθουμένης, οὔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
 μένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἴεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
 Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
 πωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη
 τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπαπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου
 ἐγκρατεῖς γένοιντο νικῆσαντες. ἦδ' οὐ γάρ μοι αἰὲ μεμνή-
 σθαι τῶν ἀβλῶν, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
 τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
 αὐτῶν.

ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ καὶ ἀμφιβό-
 λῳ τῆς νίκης τοσούτοι πονεῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
 μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπάπια) Ὑπάπια, genae. τὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὅπως
 ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
 patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
 aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
 fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
 nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis confliscen-
 tur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
 ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.
 Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
 ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
 decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
 ria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάττην ἄθλοισι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενησκένας 14
πολιτείας ὁρῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἀρίστοι γέ-
νοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτάς, καὶ εἶσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάττην σπουδάζεσθαι
δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύ-
σας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχέιμερον, περαιω-
θεὶς, ἣ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ
ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην
ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα Φίλον ἐξ ἀπάντων

unum omnino futurum, viāos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπείπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμωστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαβεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχρηῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὦ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἄρξονται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις αὖ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

sa etiam te maxime amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine cibo & potu tibi affidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

Sol. Universa quidem, sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid sit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπνεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄλλα δύναιντο ἀναρῆσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μείζον· τε ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις προκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνδραπῶν εὐδαιμονίαν. οἷον· ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου· ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείαν σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὸ κάλλιστα, ὥν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, ταῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pitu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἄλλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγού, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὲν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκείνώ σοι ἔτι δοξε μικρὰ εἶναι, ὅπταν ἂ λέγω καταμάβης. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὅδον γὰρ ἂν ἡμῶν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθεῖν, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῶν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

An. Mel.
784

ἴδαιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοισιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅζυν καὶ Φλογώδῃ ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀΦελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρῳδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρους (ὃν ὑμεῖς κύνα Φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, Φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὔδ' ἐπεριβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύση, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicitur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & ficcum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Sol. Nemp̄e vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαί, τούτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. θυοῖν
γὰρ πατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτομεν, ἢ σὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἷε ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλη-
πὸς ἢ φράσις τοῦ συμπεριχλίουτος
προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθως
Ἀθηναίοις, οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ὅπως μοι μὴδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ,
προσπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς
πρὸς σὲ ὁ λόγος, καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγι-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν
οὖν ἀνέσθην τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις,
καὶ ὅλον ἐπέλθων, εἰσὶν σαφίστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλη-
πῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτω
τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc
nobis contra solis iacula propugnaculum praebent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτὴν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταβήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ὤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτως (δείξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ἂν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναῖν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομᾶς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

tebitur : quatenus enim me institueris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero : sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsis) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene noris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem, a barbaro & peregrino discere, quae profunt.*

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομία κατωκηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὃ τοῦτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένῃ, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοβήτη πειστέον σοί· καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἐσμέν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαμβάνοντες, ἐκ παιδῶν εὐθύς διαπνεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κνιβιστήμα-

plauftro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate disputem, & doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam secula bonis legibus habuerunt? & te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime civitas instituat, & quibus usq. legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce iam evitato sole, in opaco fumus, & iucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumptos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri eyadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς, τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐδὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεις. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρή.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ρέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐβέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπότεν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te adurum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercedes. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πάγον συγκαθέζεται Φόνου, ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἑκατέρω τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἡ αὐτοὶ, ἡ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωνσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἡ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοστέρους ἀπεργάσαστο αὐτοὺς, ἡ οἶκτον, ἡ δεινώσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔαν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγεννημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέπαιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῶμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρεῖᾳ πάγῃ βουλὰ φόνου εἰδικαζεν ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς. οἱ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μὴδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκείνῳ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Ἀδορ. XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητα εἰσπυρρῶμενοι δογμάτων τίτι ἀν' ἄλλῃ ὑπόδικον καθι-

στάναι ἢ τοῖς ἐπισκῆπτισθαι δυναμένοις, ἢθι τε σημῶν καὶ λόγων περιουσία; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθητο, ἐκ Σταϊχῶν τὰ μάλιστα συγκαροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arceffitam inducat causae, qualia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praefens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιω-
πᾶν κέλευε, ἣν αἰσθῇ καταρρήτορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν
οἰκεία τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπομυκνέειν. οὐ-
δὲ γὰρ ὑφ' ἡλίου ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ἄχθε-
σθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγω-
γε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρ-
εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγω γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγώ, (τοῦτο γὰρ
ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἀ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ
ἱερὰ, καὶ νεωσάικους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si sen-
tias, rhetoricas tibi infidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio: verum & umbra densa est, & nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane & bo-
norum iudicium opera, qui ex vero calculum laturi sint.
Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολιταῖς τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἕκαστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶναι, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνωιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις

munt, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherri-mum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circum-septum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civi-tatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam qui-dem illorum educationem matribus, & nutricibus, & pae-dagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educens at-

ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γινώσκονται τῶν καλῶς ἔχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεῖα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηλικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐβίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὥς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδείσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνιντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutrant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus assuefaciendū. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, regunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τῆνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν,
 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μου-
 σικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπτιζομεν, καὶ γράμ-
 ματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι δι-
 δάσκομεν· προῖοσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ
 ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατα-
 κοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ραψωδοῦμεν αὐ-
 τοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις
 ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
 γείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἀδοῖντο, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ
 τῶν ὕστερον οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν,
 καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω
 τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
 ἀσχοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῦκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ven-
 tis eos quatientos agitandosque dum permittunt, ferti-
 liores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, & literas
 pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus
 iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, &
 sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius
 complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara
 quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concu-
 piscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur,
 & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus
 Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam acce-
 dunt, & oportet illos iam tractare communia... Quam-
 quam extra causam ista forte: neque enim quomodo ani-
 mos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat pro-
 positum; sed cur talibus illos laboribus exercendos puta-

τοιαύτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν' ὥστε αὐτοὺς ἐμαυτῷ σιωπᾷ προστάττω, οὐ περιμένεις τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχη ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαϊότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἡδιστα παρέις τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἀν εἶη λόγου. *Ῥυθμιζόμεν οὖν* 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memior sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentis igitur illorum ad concinnitatem quana-

τάς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσία πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλους γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρῆ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ Φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσία παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας φεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολέτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμύ-

dam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est, discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capessere rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

νοὺς γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμεναι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς Φεύγονται τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς Φῆς, τοὺς τραγωδοὺς, 23 καὶ κωμωδοὺς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμεναι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκραύγεσαν, καὶ διέβαιναν οὐκ οἷδ' ἅπας ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμωδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πέζοι καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θεάτρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτερόντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπιανυρόμενους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκεῖνους, ὦ γὰρ, ὥκτερον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

ta, meliores enim sic sunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedus, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, & pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univsum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγώδει πρὸς τὸ θεάτρον,
 ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε
 καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνά-
 δοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὧς Ἀνάχαρσις,
 ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι,
 καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
 24 ἡμῖν γίνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπό-
 θεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτενιώτερα
 γίνωντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῶν
 διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι

misera bilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a
 quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimi-
 le est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse,
 & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista,
 Anacharsi, inutilia sunt cantica, & moduli tibiarum. His
 ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illo-
 rum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod
 audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exui-
 mus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt,
 primo affuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus
 familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, ne-
 que frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus &
 subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Ab-
 surdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mol-
 lia rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τῶν
 ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τούντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνά-
 σια ἐπιναήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαν-
 τες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδά-
 σκομεν, ὡς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμοσε-
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δεῖν τῶν τραυ-
 μάτων. τούτα δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται
 ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους,
 καὶ τῶν σωμάτων ἀφειθεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ
 καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες πα-
 λαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ
 ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠβισμούς, καὶ περιπλοκάς,
 καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος
 ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκ-
 μελετῶντες, ἀλλὰ ἐκ μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀκ-
 αμφιβόλως κτῶμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρ-
 τεράτετα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπανόμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab
 oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus
 excogitatis, & magistris unicuiusque constitutis, alium
 pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores
 tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vul-
 nerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissi-
 mas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula,
 & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac
 patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes
 luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surge-
 re, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut
 angī se pati queant, & in altum tollere adversarium, non
 inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum
 & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim
 obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θᾶπτον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυρινὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπανήσαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κούφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀν Φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἳ γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶν ρέομενα, καὶ ἀσθμαί-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Ufu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos ufuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora iam umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluen-

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χήσαιο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἄρρενωποι, πολὺ τὸ ἔμφυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ρικνοὶ, καὶ κατεσκληρότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρέιχεν, ἀμιγῆς τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἔρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθήρας) Τὰ τοῦ ἀστάχους κίττρα. M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praefertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carni & superfluum, sudoribus absumferint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide servant. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu abigunt,

καθαρόν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινούντα, καὶ προσωρέοντα.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὁψέ τε ἂν ἰδῆεν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανεῖν ὥσπερ ἂν, εἰ
 πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν
 καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· (αὐτῆς γὰρ ἐπὶ τὸν
 λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθεῖ. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίεναι ἐς τὸ εἶπω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδῶν ἐν τοῖς πάνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad venilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὴν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐδὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπαῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27 καὶ δρομικούς εἶναι ἀσχοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες, καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα αὐτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίζαι ράδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπέκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ θεοί, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτε ἀσχοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἴπα περὶ ἀκαντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῇ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφέρει) Τὸν δίσκον λέγει, ἢ γὰρ σφαῖρα σόλιον (καλεῖτο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem reereat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuescentes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniri facile est, substracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam transire si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φερές, ἀσπίδι μικρᾷ εἰσὶκὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τε-
λαμῶνας. καὶ ἐπειράθῃς γε αὐταῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
σῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτουσιν εἰς τὸν αέρα καὶ ἐς τὸ
πόρρω, Φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
τοὺς ἄλλους ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε
28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον ταῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν,
ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβεβλήνται. πρῶ-
τον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτουσιν. ἔπειτα,
καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων
ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἰκαζες, οὐκ ἀχρεῖον,
οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
ὀλίγα συντελεῖ, ὅπότεν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὁ ὄχανον) Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
peo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti il-
lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
iaciant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
tem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto,
quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
alteri alterosprehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἶρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαῤῥῆναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ θεοὶ Φίλον τραθέντα ραδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροισιν. Τὴν μέντοι κόνιν τὸναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὥς 29 μὴ διολισθάνοισιν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχροῦτος, ἐβίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κόλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

fane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuescunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥυπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἠδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιά δεδιημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἐκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκούμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, Φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκαις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogavetim te, utri similis fieri praetoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsii, ad quae juvenes nos exercemus, rati, eustodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus; devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuum plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ ταυῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφη τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὅποταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀρίστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢ ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμοιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προίτε καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι καὶ κεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχρηόσι, πάσσητε τὴν ψάμμοκ ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηθήσαντες, ὡς κατὰ νῆπτου γένησθε, *fac. ὡς Πύρρος* περιπλέξτε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ *γ. 242.* διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant; & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes; uncti oleo & pulvere sparfi etiam vos proceditis, pugnoscque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuerint vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam; aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: & per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
 32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμωδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἣν προτεβῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποθήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· Φεύγουσὶ τε γὰρ, ἣν δέη, κοῦφα, καὶ ἣν διώκῃτε, ἄφукτα τοῖς πολεμίοις ἐσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργούσι καὶ ραθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo fitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed sero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma fumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores fitis hostibus, quos sic larvari perterreatis: altofque illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepidula vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῶν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς
τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἀμίλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι
πρὸς τὸν ἀνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχῃ βαρεῖα, μετὰ συ-
ρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σώζεσθαι μοι δοκεῖτε,
οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπε-
σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
διον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον) Γέρρον
τετράγωνόν σκέπασμα ἐκ στερεᾶς
ξύρης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο
Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασ-
μένοι. Φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
σημαινεμένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
παρ' Ἐπιχάρμῃ μὲν γὰρ γέρραι-
ναξία καὶ ἐρταὶ ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
Ἄλκμῃ δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τίθεικε
τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν

σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
οἷον καὶ τὰ γέρρα ἐνεκίμησσαν. καὶ
παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
λούσιοι καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀνε-
μάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν ἐν οἷς
παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
τρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπι-
κῶς παράβηται τὴν λέξιν. V.

Mich. & Dun. T. v. p. 579.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, fagit-
tare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum fi-
bilo contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia fervari mi-
hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγόντων
ἐκεῖνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος·
ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ
τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρά-
σχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἂν ἰδοὺς οὐκ ἔτι ἐρυθρίωντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ
δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε
βαθεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ραδίως ἀνασχεσθῇ λόφον ἓνα
κράνους πολέμιου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν
τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ
γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν
πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς
γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώμα-
τα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξαγο-
μεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἀρίστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugien-
tibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed cir-
cumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mi-
hi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc
videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pal-
lidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam
hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quot-
quot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt,
neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem
nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri
fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda
sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam
inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῆν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπότεν ἀναγκαῖον ἦ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππίας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μὲντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίῃ μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστάς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμά-

10 Ἀκινάκη) Ἀκινάκης, ἢ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V:

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris; Anacharfi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habiteris sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis subituo adstans deractum de plauistro dormientem interficiat.

ξης, Φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰεὶ τὸν σιδηρὸν ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

95 ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαῖον ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων Φεῖδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα Φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλλὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πληρῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν, ὡς αἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὔσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάβῃ διαρρῦεῖσα ἐν τοῖς πόντοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιπούσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθῇν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhaustiendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις
 ἀν' αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ,
 κατὰ τὸν τῆς Ἰόδας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ
 μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν
 δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν
 ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμμάτων βλά-
 πτοίτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ
 λύχρου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν
 πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ,
 παραθήγων τῷ πνεύματι καὶ τὸ τοῦ λύχρου Φῶς ἀπο-
 σβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν,
 ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. αὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς
 οἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. 36

λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος Φρον-
 τίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δειδορμίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι

8 Τοῦ λύχρου) De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῇ περὶ πυρὸς. G.
 tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud
 non ita se habet: verum quanto quis magis illas labori-
 bus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hy-
 drae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite,
 duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exer-
 ceantur, neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur
 materiae, tum demum laedatur a laboribus & consuma-
 tur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim
 flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flam-
 mam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut
 durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma eius-*
modi satis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Sub-
 tiliiora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata qua-
 dam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. U-

πάντως εἶπε, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὡς Θῆς, συνίασιν ὀφόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κόνινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitiorum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his rulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκήσις, ἀπί-
 ασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρα-
 σθέντες· ὡς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας
 ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γέ-
 νοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε;
 νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι
 ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναι-
 κῶν, καὶ ἱερῶν γένοιτ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου
 πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσούτην προθυμίαν ἐς τὰ νικᾶν
 εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιτο καὶ ὁρ- 37
 τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπου-
 δῆν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μά-
 λιστα ἢν μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ ὁρῶμεν, καὶ προστέ-
 τακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα
 διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ'
 οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi specta-
 torum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exerci-
 tatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum
 amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae
 amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
 aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero
 ex his quoque coniiciendum tibi praebeant, quales sint in
 bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, arma-
 ti, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupidita-
 tem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & gal-
 lorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non
 parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos
 istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, &
 videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnan-
 tes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

χαῖς ὀρμῇ ἐς τοὺς κινδύνους, ὥς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπα-
 χορεύουσι ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειραῶσθαι αὐτῶν, καὶ
 ὄραν τιτρωσκομένους, ἀπαγεῖ. Θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς
 σκαιόν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττει τοὺς
 ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
 Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λα-
 κεδάιμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ
 οἶεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅπότεν ἡ σφαίρας πέρι ἐν
 τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χω-
 ρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα
 διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυ-
 μνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμμα-
 τος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον
 οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ.

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur &
 minus audaces gallis, nec prius quam illi deficiant a vulne-
 ribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In ar-
 mis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Belui-
 num enim, & plane finistrum, atque insuper inutile, in-
 terficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus ini-
 micos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam
 Graeciam peragratum, memento, ubi Lacedaemonem
 veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos labo-
 rare, cum aut de pila in theatro certantes impetu facto,
 alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circum-
 datum, diviseque in suam quisque phalangem, hostiliter, nu-
 di & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illa
 loco, alterum agmen alteri eiciant, nempe Lycurgi factionem
 Herculanum, aut contra, detrudentes in aquam; Hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγούμενους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετεύουσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορευσαὶ ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώμασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κακείνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, ὡς οὐδεμιᾶς ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλόγα, καὶ ἂ συνιδῶν κολάζει

enim factō pax ceterum, neque quisquam alterum percussit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se vivos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σῶζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκούργος εἴπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπορρήτῳ τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελάων αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

- 39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρήτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui fobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, iuvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem certaminis illius propriam, secure talia iuvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos, Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα ὁρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅποταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἑλλεβόρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀποδ-
των, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ
ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν
ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ
οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃν
ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς
μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύβαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς
παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ
ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγωγε
διηγέσομαι τὰ Σκυβῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ
καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμή-
σαιμεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρή-
σεται γέ ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερ-
βαλόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἂν τε αὐτὸς ἔφη, ἔτι μᾶλ-
λον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἃ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absen-
tibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartaë,
qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Ve-
rum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non
satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petitu-
rum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo
modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercita-
tionibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo
tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque
vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere au-
deamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia
sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputa-
tionem, ut & quae ipse dixisti, magis adhuc silentio per-
pendam, & quae dicenda sint, memoria percurrrens cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπώμεν ἐπὶ
τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespera.

unter Februarum. II

Sebelum ini telah menulis defnisi.
 Sil. Fals. 20/3/2

Nicolaï de Sauter Gravure, Mars, byb.

ΑΕΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς
 πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν
 παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς
 ἀφόρητα ἡγούνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ
 ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεῖνοις οὖς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλού-
 τωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς,
 αὐτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούναν-
 τίον ἡδία καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνη-
 θεῖα τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνῃς,
 οὕτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἄς
 τινες περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δοξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ
 ἔσται Φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτη-
 2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὁμίλος, οὖς ἰδιώτας αἱ σοφοὶ

OPERAE pretium sane fuerit observare, quae a vulgo sunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonium ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρω τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τούτον εἶναι, καὶ ζο-
φερόν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δε-
κούντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιεμένον, πλὴν ἐξ
ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περίρριεσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictio-
nem, locum quendam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatus fratrem Iovis,
Plutonium [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
status est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvii ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ,
καὶ ΠυριΦλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλευσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἀνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τοῦ
Βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ' αὐτῶ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀΦικνουμένους Φιλίον τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῶ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην εἰς τὸ
εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῶ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Cocytū enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu traicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamantina est, Aeacus est, fratre regis genitus; cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, lattratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, confitum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκεῖθεν ἀΦιγμένοι Ἀλκηστίς τε, καὶ Πρωτέσι-
λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πίνοντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέ-
μνητο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὥς ἐκείνοι ἔφασαν, 6
καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
σποτεῖαν ἔχουσιν ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Ποι-
ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μὲν γε οὐκ αἰεὶ
συμπαρῶν. Ὑπάρχοι δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ραδάμανθας, Κρήτες ὄντες,
καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινα, πέμ-
πουσιν ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
μένους. Ἄν δὲ τινὰς τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐρινύσι 8
παράδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alcestis atque Protefilaus, Thessali, & Aegaei
Theseus filius, & Homericus Ulysses, graves & digni fide
testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
neque enim alias memoriam eorum retinuiscent. Dis ergo,
ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in homi-
nio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una
exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
Mercurius: hic quidem non semper praesens. Magistratus
vero & Satrapae & iudices sedent duo, Minos ac Rhada-
manthus Cretenses, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
viros & iustos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
pum Elysium, ubi vitam agant beatissimam. Si vero ma-
los apprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-
Lucian. Vol. VII.

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθσομένους. ἔνθα δὲ τί
 τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καϊό-
 μένοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ συμφερό-
 μένοι, καὶ λίθους ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
 ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἐστήκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δι-
 9 ψους ὁ καταδαίμων ἀποθαιεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
 πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλατῶνται ἀνευ τῶν
 σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καβάπερ
 καπνὸς ἀφανίζονται. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὥς εἶπω
 μὴ εἶη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς,
 αἰσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμῶντων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε ταύς πολλούς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οικείων, πρῶτα μὲν Φέ-
 ροντες ὀβολόν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθόν τῷ
 πορβμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-
 14 Φέροντες ὀβολόν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem.
Juvenal. G.

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero
 quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vul-
 turibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes.
 Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum ficcus, siti mori
 miser meruit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus
 sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, um-
 brae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant.
 Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tu-
 mulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame
 cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occu-
 parunt vulgus; ut, si quis moriatur familiarium, primo qui-
 dem obolum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

πάντες ἐποῖον τὸ νόμισμα νεμίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὰς,
 ἢ Μακεδονικὰς, ἢ Αἰγιναιῶς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 λιον ἢ μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ αἱ,
 οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθμῆος, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφικνουῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, εἰς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρον εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ σπεφάνσαντες τῆς ὑπαι-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶεν ἀλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέπαιτο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόρη, καὶ Φοινισσόμεναι πα-
 ρεῖαι. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πᾶσsetαι, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτότεροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδουῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum sit? an apud inferos commeter? valeatne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aeginerius ob-
 ulus? neque illud cogitant, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitorem non admit-
 tente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & miseriae vivi mortuo. Nam illi quidam

*g. Stobaei
 Florib.
 c. 48. 1. 5
 12 III. p. 477
 (Dionysius)
 1. 485)*

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
 καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς
 13 πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
 μένος. Εἴθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
 συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείμεθω
 γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
 τὸ δῶμα ᾗ) Φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφήσῃ
 πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' αὐν, εἰ λάβοι Φωνήν.
 Φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερόν τι φβεγγόμενος, καὶ πα-
 14 ρατειῶν ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἶχ-
 μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ἄρας ἀνηπάσθης, μόνον
 ἐμὲ ἐτι τὸν ἄβλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
 ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
 εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
 τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθή-
 14 σθ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσει, οἴόμενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste de-
 corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
 mis iacer & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
 ter, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
 progressus, eumque complexus, (propositum enim singa-
 mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
 quasi fabulae vigeat.) voces quasdam absurdas ac vanas
 edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
 deat. Dicit enim pater lugubri voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
 te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
 uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum
 non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
 non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*
 Haec autem atque his similia dicit, putans, filium suum

δεῖσθαι μὲν ἐτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κατῶ; Ὅ δ' οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὕτως πᾶντα ταῦτα ὅποσα εἴρηκε, καὶ ἐτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἶνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἷδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν αὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἐνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅτι τι πέπονθεν αὐτῷ ὃ πᾶσι εἰδῶτα, οὐδ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε τὸν βίαν αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐταῦ μετέατασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραι-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem; participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores iugularum in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos? Sepex igitur iste lugens, quaecunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim ipse inde transiitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 γεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος
 τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου
 ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, ὦ
 κακὸδαίμων ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις
 πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ
 πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοιδορῇ, καὶ
 ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ
 μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δο-
 κῶ; ἢ διότι μὴ τοιοῦτοσί γε ῶν ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, Φα-
 λακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυ-
 φὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου
 σαφρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀνα-
 πλῆσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ
 τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταρ, τί σοι χρηστόν εἶναι δο-
 κεῖ παρὰ τὸν βίον, οὐ μὴκέτι μεθεξομεν; ἢ τοὺς πότους
 ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δειπνα, καὶ ἐσθῆτας, καὶ Ἀφρο-
 δῖσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὲς γενόμενος, ἀπόλω-
 μαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dine, ut
 patulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a
 vanis querelis patrem revocare, Quid clamas, homo infelix?
 quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cu-
 tem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fa-
 cto malo usum, qui multum te melior factus sum ac beatior? Aus
 quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es,
 senex factus sum, calvō capiti, facie rugosa, incarnus, imbe-
 cillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterosus, post
 menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans
 sub tui vestibus? Stolidè, quid boni tibi videtur in vita, cuius
 non amplius futurus sum particeps? Potationes dices nimirum, &
 coenae, & vestes, & res Venereas; ac melius, ne hisce carens
 miser sim? Non cogitas amem, non finire multo esse, quam hi-

πεινῇ, καὶ τὸ μὴ πεινῇ, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγοῦν, τοῦ ἀμπεχόνως εὐπαρεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ εἰκας ἀγνο- 17
εῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
βὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, τέκνον ἄβλιον, οὐκέτι δαίήσεις,
οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. αἶχῃ μοι, κακὸδαίμων,
ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἐτι δεδιώς, οὐ πολεμίον,
οὐ τύραννον· οὐκ ἔρω σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
τρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας,
ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονθήσῃ, χέρων γενόμενος,
οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18
γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶε πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοίο-
τερα ἐκείνων εἶναι; ἀλλὰ ἄρα μὴ τότε σε ἀνιά, καὶ δια-
νοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, καὶ τα δέ-
διας μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι;
χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν δια-
σαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
καῦσαι μὲ διγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ἄρ' ἂν δυ-

bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam
copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare vide-
ris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili
miser, non amplius sis, non esuries amplius, non algebis. Ab-
iisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis,
non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium,
non coitus te atteret, neque insuper infarcies te bis aut ter in die:
o miseriā! Neque senex factus contemneris, neque molestius eris
ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te
multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an
non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocet in sepul-
cro conatus? Oportet autem adcoGITARE illud, putrefactis oculis,
aut etiam, per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare
me decrevisis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ae

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κωκυτός ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στερεοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἀκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διΐξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κῆψις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πέπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλείπειν ἡμᾶς ὁ ἀσφόμελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφώνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποίειτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπ' ἡμῖν ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀβόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλὸν γὰρ συντεκνύει ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τοῦ Διόου Εὐαγγέλιον ἐπὶ τὰ πίνθη τῶν ἀποικομένων, γελίου. V.

ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum catichinnari subiit: at impedit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20
 πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
 κλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιοτάτα
 αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
 μεταστειλάμενοι τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνει-
 ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῶ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
 νων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλληρ
 ἑκαυθεν, ὁ δὲ Πέρσης ἑθαῖψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
 χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μὲντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ
 θεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ὑπορίαν,
 ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ, γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors absdidit alis.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
 tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ac-
 cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
 tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
 si suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas quere-
 las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes;
 eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
 visi per gentes quantum ad sepulturae rationem; Graecus
 illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat,
 Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
 vero (quae vidi, narro) siccatum cadaver convivam suum
 & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegypto solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς αὖ περισ-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῶ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περί-
δειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
παραμυθούνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὥς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοῖς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπην-
δηκότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλαῖν διέγνωκας, αὐτῶν τε τούτου ἐνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ
πένθους τὸ μέγεθος· τότε δὴ τότε πρὸς πάντων ραψώ-
δοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι:

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyrami-
des, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes,
quæ non superflua, & lusibus similia? Verum etiam lu-
dorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad mo-
numenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti age-
rent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum
iudices. Post hæc omnia sunt parentales epulae. Adfunt
cognati, & parentes consolantur defuncti; & gustare il-
los cogunt, ut qui non invitati, per Iovem, cogendos se
præbeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre ine-
diam diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lu-
gemus? amice, Patere requiescere felicitis pueri manes. Si vero
omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non
abstinere, ut magnitudini luctus sufficiat. Tunc sane, tunc in
omnium ore sunt duo Homeri versus:

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
 Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενήσσαι Ἀχαιούς.
 οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
 δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευταίαν τῶν Φιλτά-
 των τοῖς ἀνθρωπίνους πάθειν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
 παλὺ τούτων γελοιότερα εὔροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
 θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Pulchricomia haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et: Non iam venire licet functos lugere Pelasgis.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & ve-
 riti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
 passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
 inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propter-
 ea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

A Lucianus in Symmacho Rhetoribus
lib. II. c. 12.

cf. Theophrastus, c. 1 in 1.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

ἘΡΩΤΑΣ, ὦ μενέαιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένωιο, καὶ τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοι Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχος εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀπαβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἀκουσμα τοῖς Ἕλλησι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Φθόνος, ὦ παῖ, καὶ μάλιστα ὅποτε νέος τις αὐτὸς ὦν ὀρεγόμενος

Ἰ ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκη τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἔν τινα λόγον παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάμενα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Ἀνταχράτορος. V.

PHTOP.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampuhtosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad Lexiph. pertinere iudico. Solan.) Ideoque & illuc utrumque iam transfuli. Reitz.

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιντο, ἱερὸν
 τι χρήμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο
 αἰτοίη προσελθὼν. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοί, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γινῶναι τε τὰ δέον- *Πιπύριος. δι*
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐφελήσης *Πιπύριος.*
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνυεῖν τὴν ὁδόν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρας. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι- 2
 κρὸν, οὔδε ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὀτίου
 ὑπομῆναι ἄξιον. σκοπεῖ γοῦν ὅπόσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἔδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινας
 τοὺς πόρους προπονήσειν οἰηθεῖς. σὺ γάρ σε τραχεῖών τινα,
 οὔδε ὄρβιον, καὶ ἰδρῶτος μεστήν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut, quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 stinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, & per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infi-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀκάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππῆλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμῳδία καὶ τρυφῇ, διὰ λειμῶνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βράδην ἀνιών, ἀνδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρευεῖς οὐ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράπηγντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπάρξει τῆς ἀνοδοῦ, ἔτι κατὰ φεσβατῶν καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημενῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίστε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείας ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἵστασθαι φανώμενος, εὐδαίμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucundissimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, & ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστα τε ἅμα καὶ ἡδιστὰ σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβών, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος ῥήτορα δέ, ὃ πολὺ ἐνεργε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστήναι ἀδύ-
 νατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγήσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
 νοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελεῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκαύσσαντι
 ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκῶς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὰ εἰς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμέναι

εἰ γὰρ ἡδιστὰ
 ἀπὸ τοῦ
 γ. 40.

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ne quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obfessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienni nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀρα-
 βίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι
 ποτὲ μολὶς εἰς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνων
 σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος
 ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ
 εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά
 οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι,
 ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνούμαι δεῖξειν ὁδόν, οὐ πολλὴν
 ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαῖη τὰ ὄρη
 ταῦτα, ὑπερβαῖη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰ-
 γύπτῳ οὗτός ἐστι καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξαν-
 δρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο.
 οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς
 6 πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴη γὰρ πει-
 ρώμενος ὡς οὐδέν σε κωλύσει· ῥήτορα δοκεῖν μίᾳς οὐδ'
 ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ἔρος ἐκ Περσῶν εἰς
 Αἴγυπτον. ἐβέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
 gione multa superata, pervenire demique in Aegyptum,
 viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum.
 Molestè hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri ali-
 quid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Sa-
 trāpas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mer-
 cator, Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non
 longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet,
 superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto. Et res ita se
 habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem
 esse mercatorem putavit. Iraque quod praeter spem pro-
 mittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid
 in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obflare,
 quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis
 traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδόν, (δύο γάρ ἐστων, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἑρᾶν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν τατέρα δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρεστῶτα ὄραν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτήν, ἔρωσι μικροῖς εἰσικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, ὡς

Philosophy.
1.5.

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto fedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, & Vis, & Plautus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθών, καὶ πάντα ἐκείνα ἔχων
 τὸν πλεῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαν-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκός. Εἴτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογινώσκεις τὴν ἀκοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνος ἐφά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἐπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥαδίαν, Διονύσου
 τινός, ἡ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὄρας
 δύο τινας οὐδούς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδρώτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει· ἡ ἑτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐστροφος, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σε ἤδη ῥήτερά εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσού-
 το προσθήσεται μοι δακῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

gas, ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plausus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera se-
 mita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἰχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλῖος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δέον· ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὔσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μεζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀδικόμενες, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὡς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φύεσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς οὖν πρόσεισί σοι 9

buiffe viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est : non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerisque maiora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & *illam* ducas, & admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδράδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὺς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξίκων πρὸς σέ, ἔπεισθαι οἱ παρακελευόμενοι, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἔχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἦδη, καὶ ἀσαφεῖ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ τὰτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὁρῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἑῶλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ὑψηλίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττητα, καὶ *Ζα. 20* Νησιώτην, ἀπεσφινγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, *ἐκ.*

12 Τῇ ῥοπή) Τῇ βάσει. V. Inverte.

Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, *ἐντ.*
 12 Τῇ ῥοπῇ) Τῇ βάσει. V. Inverte. *ἀλλ.*

virili incesſu, multum in corpore ſolem offeſdendens, maſcu-
lo vultu, vigilax, aſperae illius dux viae, nugas quaſdam
ſtolidus ille apud te enarrans, uti ſe ſequaris adhortans,
monſtrans tibi Demoſthenis, & Platonis, & aliorum quo-
rundam veſtigia, magna illa quidem, & his, quae nunc
ſunt, maiora, ſed obſcura iam, & pleraque a tempore
evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum
eſſe Rhetoricen, per haec ſi incedas, ut qui per funes eunt;
ſi vero vel pauxillum quiddam aut tranſgrediare extra li-
neam, aut in alterutram partem magis inclines veſtigium,
futurum eſſe, uti ducente ad nuptias recta via excidas.
Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obſoletis ora-
tionum exemplis propoſitis, nec facilibus ad imitandum,
qualia ſunt de illa veteri officina, Hegeſiae, & Cratetis,
& Inſulari illius, adſtriſta, & nervoſa, & aſpera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρές, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα Φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιερότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολον ὑπογράψει τῆς ὁδοπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν Φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἠγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. Ὁ μὲν ταῦτα Φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10
θῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιοὺς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἄξιων λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαίροποιού υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένει λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Διόσχινει λέγει.

curate intentis *quasi* lineis descripta : laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te potulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαινοτόμηται, ταχέια καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐδύ τῆς ῥητορικῆς οἰός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχηλίῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἂν ἐξάπατῶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
 II πολλῶ ἰδρωτὶ συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

5 Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρμυφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἐτύχε γίνεται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἡ ἔννοια πρόεισιν, οἷον ἀλλὰ σε καλεῖται μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικοῦ τὰ ἀπαρμυφάτα κεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens inventa sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumtum evertat, aut denique, ante tempus ut confenes laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere iube, descendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest, educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relinque. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

Θόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ
βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ
βλέμμα, μελιχρὸν τὸ Φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῶν
δακτύλων ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνήμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι,
εὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάνα-
βρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγαθῶνα, Μεγλη εἶπε
454.
τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκείνον ποιητήν. λέγω δὲ
ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις αὐτὸν, μὴδὲ σε οὕτω θεσπέσιον
χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάβοι.
καίτοι τί Φημι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι
τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκείνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη
Φωνὴν ἀΦίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν,
εἰ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον Φάσμα δρόσω
ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ
παραδοὺς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περί-
βλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγαθῶνα) Ἀγαθὸν τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκαπτόμενος. V.
quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta
cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spiran-
tem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam qui-
dem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Ci-
nyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam
Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indicibus agno-
scas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara
atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aper-
to ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non
esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus;
sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel am-
brofia. Ad hunc igitur si accefferis, huic te si tradideris,
e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appel-
lat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

- γοις ἀπονῆτι καταστήσῃ, τὰ τέτριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάζεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεί-
 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. Φαῦλον ὑποκριτὴν ἰσῶς τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοι χαροῦν πρὸς σέ ὡδὲ πως, ἐπισπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν καιμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηγεῖ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρέναπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσει δ' οὖν πάνυ μετριάξων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μέ, ῥητέρων τὸν ἀρίστον προσεπών, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἐδείξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἤκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis investus: assumptum enim te prima statim ista docebit. Porius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut metus sit, ne lapsus alicubi personam Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicit igitur modeste admodum de se: Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chae-rephonii se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percol-

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθνηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἤκεις.
προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷόν τῳδε ἢ τῳδε
παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυός, ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλ-
της, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
φύες, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσούτον ὑπερ-
φῶνόντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ
οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ρήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὃ Κλητίου
μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραδύ-
λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχάρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ
πτοκθεῖς, εἰ μὴ προτελέσθης ἐκείναι τὰ πρὸ τῆς ρητορι-
κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀκούτοις καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλοῦ καμῶτος ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν

10 Ὡ μέλημα) Ἀντὶ τοῦ φρόντισμα. οἷον ἐπὶ ὑπὲρ οὗ μοι πολλὰ φρον-
τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere:
statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Exspectabis
vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat compara-
ri: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
los omnino ingens tibi nostrum. opus & prodigiosum videbitur;
quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
tum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
cinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clyti, ea
quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te vii iussero,
accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhe-
toricen altera illa praevia disciplina dementibus: & variis homini-
bus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim iis

δέησιν. ἀλλ' ἀνέπτοκς τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία Φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μείον ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ὃ δὲ καὶ παραιῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρυθρμα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὲν καὶ βοῶν ὅτι με-

7 Ἄ μὲν --- ἂ δὲ) Ἄ μὲν, ἂ δὲ μὴ εἶπες· ἀλλὰ τίνα μὲν, τίνα δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παίζειν, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τιμανί, διδοὺς ἅπασιν

τοῖς δομοῖσι, ὅ μὴ πέντε δραχμας, ὅ δὲ μίαν, ὅ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῇ Ψευδολοικιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illoris pedibus, ait proverbium, ingredere, nihil propter hoc deteriore conditione futurus, etiamsi neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo asferre, & quomodo comineatum parare, ut quam celerissime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audenti dicere. Affer igitur maximum quidem inscientiam, deinde confidentiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero clar-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὥς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβας Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρή συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρα 16 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοι τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χράμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφῆσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατὰ σκοποδ τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἡ οὐ πλεῖον γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθεν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

ς Πολυσχιδές) Πολυσχιδές, τὸ πύλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο· ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ἂν ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, inces-
sumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae so-
la interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Ta-
rentino texttrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & mulie-
bris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum
vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem
agnoscet te Rhetorice atque admittet, neque aversabitur & iubebis
faceffere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem.
Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus.
Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomi-
na undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμνηγέπη,
καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ,
καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν
τῶν ἄλλων, εἰάν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφύλα καὶ
ἀπῶδά. ἢ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα
καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκεις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρη-
μένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος
εἰς τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς
ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν
παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ
ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖ-
σθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνε-
φές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνό-
ματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλε-
ξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρί-
σοφον. ἂν σολοικίσης δὲ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν ἔστω φάρ-

in promtu & extrema lingua habetò, illud ἄττα & κᾶτα & μῶν,
& ἀμνηγέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione,
tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cu-
ra sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absona.
Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus pe-
nula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina ver-
ba, & rarerent a veteribus dicta. Atque haec collecta in promtu
habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim
vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius
supra caput suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
destringi, & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines
προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies,
ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem
vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

ὁμοι. Νοτ. π
ἐκ. Τ. χ. γ. 124

μακρον, ἢ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐδὺς ὄνομα, οὔτε
 ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγρα-
 φέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
 φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβαμένος. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
 γίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος
 Ἴσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυ-
 χρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
 καὶ ἅς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
 σιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ τα-
 μείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18
 ὄντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λό-
 γων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, λεγέσθω, καὶ
 ἐκφασυλίζεσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων·
 καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὃ, τίκειν ἐπὶ κε ῥῆμα γλωτ-
 ταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσ-

5 Τὰ παλαιὰ Δρυμῖος ἄγαν ὁ
 βομολόχος καὶ γὰρ τῷ λόγῳ καθί-
 κτο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ
 ἐναγίστον τὴν ἐκάστου λοιδοροσάμενος
 ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ
 ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ γορ-

γόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἀχαρίστηκα-
 ψε· τοῦ δὲ τὸ ἀφειδόν τε καὶ ἐλευθε-
 ριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν εὐμετα-
 χέριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβα-
 λε. V.

*barbara singula protuleris ; unum sit remedium, impudentia, ac
 in promptu statim nomen alicuius, qui neque sit, neque fuerit un-
 quam, poetae, vel solutae orationis scriptoris, qui ita dicendum
 probaverit, vir doctus, & linguae ad summam accuratorem peri-
 tus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque si quid nugator
 ille Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut frigidus
 Plato, scripsere; sed libros paulo ante nostram aetatem editos,
 & istas, quas declamationes vocant, ut commeatu ab iis instructus
 habeas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, de-
 promas. Si vero etiam dicendum sit, & argumenta quaedam praesen-
 tes subiiciant, atque dicendi materiem; quaecunque difficilia sunt,
 facilia dicantur, & contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi ele-
 gerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quodcumque tandem verbum
 in linguam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe*

Isoc. ad Philo-
 p. 664 leg
 cou. επιμελ-
 ου. Isoc. ψυχρ-
 ου.

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἐπείγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθηνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τε ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰὶ ὁ Ἀθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίταστα τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἱστορεῖται, ἢ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχῃ, Περσῶν μὲν Δάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλὸς μάχης πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστίκει

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδὲ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλήσποντος ὑπὸ Ξέρξου γεφύρασις, καὶ ἡ τοῦ Ἀθῶς διέρυξις, ἢ ἡ θάλασσα ἐισρυσῖσα πλοῦτον ἀπεργάσατο τὸν ἱσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκαφισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si iua usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum insta, & verba continua; & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellepontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis litterae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeveniant:

θεῖτω, καὶ συνεχῆς τὸ ἅπτα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μῆδα- *Πενισφ. p. 26*
 μοῦ αὐτῶν δὲ καλὰ γὰρ ἐστὶ καὶ εἰκὴ λεγόμενα. Ἦν 19
 δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
 καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
 ὠδικοῦ, τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
 πεπληρωμέναι οἷου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἴμοι τῶν κακῶν,
 πολλάκις καὶ ὁ μῆρος πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε,
 καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάδιζε μεταφέ-
 ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει,
 καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς ἦν δὲ ὀρβοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
 σχύνης ἥσθι πρὸς τὴν ἔξοδον ἑτοιμοί, κατέξεσθαι κέλευε,
 καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
 πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
 ξάμενος, ἡ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
 Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μῆρος πατασσέσθω) Οὐκ ἔμνη ταυτὶ τὸ μίαν καὶ κατὰ πτυ-
 στον ἔργον τὸ τὸν μῆρον πατάσσειν,
 ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελάρυ(ς) Λαρύγγιζι. V.
 Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
 lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ζε) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν
 φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγει-
 σθαι, ἀλλ' ἐπιπνέειν περιεργότε-
 ρον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequeban-
 tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
Ver. Hist. pertinentia, quae eo
 retulimus.

perpetuumque sit illud ἅπτα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
 lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
 vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
 omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
 tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
 & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screa-
 tu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere.
 Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore
 quodam sent, suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto,
 atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
 etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto
 initio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, ἀ μά-
 λιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ
 λέγωνσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ
 καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βᾶδισμα, καὶ περίπατον,
 καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκεῖνο θαυ-
 μάσσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ
 ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνθενίον τινα ἐν τοῖς
 λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦ-
 το, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ
 τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος
 21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ Φίλοι δὲ
 πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν,
 εἴ ποτε αἰσθῶντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες,
 καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ
 τῶν ἐπαίων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέ-
 τῳ σοὶ τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συναδόντα. ταῦτα μὲν

*deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; uique maximam partem bonitate quada-
 dam reuicebunt: si quid vero dicant etiam, inuidia quadam vide-
 buntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, &
 inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum
 ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non
 poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse.
 Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non par-
 uam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide,
 ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum
 prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper
 plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando la-
 bare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum
 inueniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quo-
 que ubi curae sit, chorum tibi tuum uti habeas, qui concinat.*

εἶποι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
φορεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης
μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμασία
ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἑναῖτος
μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου
δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
ἦν μὲν τις καλῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δει-
κνύειν δοκεῖτω ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῆ, πάντα ἔστω ἐπι-
λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
χρῆ, ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον
τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ
φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅσα.
ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελες γάρ, μὴδ'
ἀναστῆς, πλὴν ἅπαξ γέ ἢ δῖς, τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero prodeuntem te deducant, suo testum satellitio, & de his, quae dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Paeaniensis? &, Ad unum forte veterum mihi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum, & ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermisissim. Quicunque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena, non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat & offendant, ut nauseent omnes ad verborum insolentiam, & aures obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas, vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis adsum.
Lucian. Vol. VII. Q

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λε-
γομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμφεων τοῖς
συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θάρρειν· ἡ
τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀκαισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρό-
χειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόνος
πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ δια-
βολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περί-
βλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.
Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῶ, κυβεύ-
ειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε,
καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμ-
μάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· κα-
λὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ρητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-
ναικωνίτιδος εὐδοκίμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῆς,
καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐρασθαι δοκοῖς· καὶ ταῦ-

num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae extra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videa-

τα γενειότης, ἢ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν εἰ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλιότεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διόσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρη μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιорκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτῇ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφείσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

Has. ad Aet.
τατ. 915.

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re com-
moda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia
atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde ma-
ledicunt, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, prae-
celles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per
omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi
ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum
ad alia, quaecunque poterit. Potest autem non soloecismos tantum
committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut
maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque
subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores si non suffi-
cias. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quid-
quam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δὲ οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θάρρῳ ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθῆσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ παρα τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρώς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θμουῖν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δοξᾷ, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάστην οὔσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἀ προεῖπὸν ἐΦόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὡ φίλη Ἀδράστεια) Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφουμένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μιὰρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκμιελισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνεφύμνησε νῦν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπεβόη-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς) Ἐνταῦθεν ἀνατίθρητον ἦδη ὡς Πολυδύκην διασύρει ὁ παρὸν λόγος, εἶγο Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ὃ οὗτος ὁμῶνυμος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sum, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmum servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo solorum alimentorum pretio sui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrasfea! praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscientia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παῖσιν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἔραν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέτ-
 ταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμεν
 τὸν ἄβλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὣν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρα-
 τὸς τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὥς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν
 ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχυόμενος. καὶ ἠττώμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φείνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἔστε-
 Φανώμενοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο-

Just. VIII. 118

sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute akbar, amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen paupertatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabilis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Praeceptis igitur eictus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevaricans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque causa equidem cado: sed palmas tamen in ianua vitides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δέικνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ τὴν πάν-
 ῃ μόν, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἐξάρχῃς ἐπόθεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μάλ-
 λον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διὸς·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νῆ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησί. ὁμῶς δὲ ταύτην νῦν, ἢ
 διὰ τὴν προηγουμένην αἰσχρότητα
 τῆς γραφῆς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδέες εἶπε καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σιν αἱ πόρται, ὃ μιμεῖσθαι καὶ αὐ-
 τὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

*morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito
 ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum
 mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! prae-
 cipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gra-
 tiam mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo mo-
 veare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desi-
 derabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi
 illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud
 multitudinem, & amabilis sis, ducasque non anum quan-
 dam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mu-
 lierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru vestum ferri,
 quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim*

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
 βολος ἂν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πε-
 παυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
 σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
 κρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ράσῃ καὶ
 πρανῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & definam Rhe-
 toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
 non possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pulvere prae-
 dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
 cordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui velocio-
 res iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
 elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. ΕΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν; ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς.

ΙΟ Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil fani dicunt, & narrantis talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deciperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὡς ἀρίστε, Φημί, αἱ αὐτὸ ἀνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που καταγενομένης ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμψυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἀν' ἐγὼ σοι δεῖξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀπὸ τοῦ περὶ πλείονος. G.

12 Εἴ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ λόγῳ ἅμα τὰ αὐτὰ διεξιόν. V.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυχάνον-
 τας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ
 ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνί-
 διον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητὰς, καὶ τὸν Ὅμηρον
 αὐτὸν, αἰοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχρη-
 μένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψῆδος, ἐκ
 διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμε-
 νον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν,
 ὅπότεν οὐρανῷ τομῇν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶ-
 σαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος
 ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέ-
 πεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαιράς, καὶ Γοργό-
 νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις) Ὡς Πρύκην καὶ Φιλομήλη. καὶ Καλλιπτά.
 ἢ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρύκην δὲ καὶ Φιλομήλη εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia,
 tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Il-
 los enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Ho-
 merumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos men-
 dacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos
 deceperint, sed ad nos etiam mendacium successionem qua-
 dam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, per-
 venerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coe-
 li castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem
 Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut pro-
 pter amorem Iuppiter sit taurus vel cycnus factus, & ut
 ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegafos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes,
 & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
μενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί- 3
τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
γῆς ἀναδοθῆναι Φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ
τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ
σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων,
Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν
οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
ἂλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινὸς, ἢ
Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
σαι διὰ τοῦ αἵματος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινὸς) Ὁ μὲν
Κίρσιβος μαρὸς τις ἀπομνημονεύει-
ται ἱεραποῦ καὶ οὕτως, ὥστε γυ-
ναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἐλίσσεται
συγκαθευδῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
τὴν πινθεραν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕ-
τως ἐχέμενον τοῦτον παρθινεύει αὐ-
τὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηνά-

μένης, τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχισθαι,
καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψθεῖσαν,
οὕτως τὴν κοινονίαν τότε τοῦ γάμου
γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μαρὸς καὶ
αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχει-
ρῶν. V.

tosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
vam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte to-
lerabilia fuerint *mendacia*. Quod vèro iam civitates & gen-
tes multae, communiter, & publice, mentiuntur, quì non
ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non
erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
stitisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
bani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam
germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
iusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum
per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἣ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὲς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

- 4 ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν παιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὐπὲρ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσει λιμῶ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τάληθες ἀκούειν ἐβελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

- 5 ΤΤΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, quae scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, augustiores talibus commentis reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν ὠχόμην, οὐ Φέρων
τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
διεξίοντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
βαθὺν πάγωνα καθευμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ
Φιλοσοφία ξυκὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
τινὸς ψευδομένου ἀκούσαι παρὰν, οὐχ ὅπως αὐτὸς τι
τολμήσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλεί-
στοις, παραστυσάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
μήνοι, καὶ ἐξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, præclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
sis auditis, vel potius in media eorum enarratione, disces-
si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ὦν, ἄρα τοσοῦτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γε-
λοῖον τινα πύθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα τὰυτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ;
ἐβέλω γὰρ εἰδέναι ἢν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ
τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἶθθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, Φοιτᾶν
πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον
δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς
οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην
ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κεῖνον ἴδοιμι,
(ἡγνοῆκεν γὰρ ὡς νοσοίη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν·
εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει
γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ
συχχοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου,
καὶ Δεινόμαχος ὁ Σταϊκός, καὶ Ἰων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

³ Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου
τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ἰσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.
ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle
fimum tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quænam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade.
Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad il-
lum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho
convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est,
audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut
aegrotantem viseret; utriusque causa, ut nempe & Leonti-
chum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum
esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi
invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios
frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripatericus, & Stoi-
cus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platonicarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιούντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφθεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἴους ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὐτῶν αὐτῶν κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρεμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅπότε εἶδέν με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τι, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψεύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἐλθοίμι,

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritatē textum: Scholii vero nihil. Solan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adpectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἱκαβεζόμενῃ πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἑκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμάθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω Φονευθείσης, ὥς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγος. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὥκῃ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναντο, εἰ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπωδῆς ἑκάστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκῃ ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursum statim venisse, prope illum affedi. Illi forte iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant, insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae, & excoxiati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audēvi equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφῳ τούς
λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διάκοντες.
ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
δὲ, οἴσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαυδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύε-
σθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
τρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς φρονῶν
ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἱατρός Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσεϊ μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιώσῃ τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
οἶνον τε παραγγέλλων ἀπέχουσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
σθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλειόδημος,
ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἀπι-
στον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς
ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ εἰ μὴ

7 Κατεγνωκότες μου) Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἀνοιαν. αἰτιατικὴ
ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῆς, V.

*sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociore esse leo-
nes cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
tatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ride-
bant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemna-
ri ab illis multam meam incertiam, quando nescirem, quae
essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
ceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus
Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
bus, & in universum de contentione remittere. Cleode-
mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

πάνυ τὴν ῥίνα κορύζης μεστός εἶην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγεύρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἰάσιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνδῆσθαι τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλαῖς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
9 ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἰ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκ-
μαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομ-
πὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ βουβῶνων
ιάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
οἴση γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
ἔμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἤλω — τὸν ἤλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πι-
στούμενον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῷ λίγῳ λίγον συτάπτεται. V.
*hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut
credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus,
morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praesli-
giisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere?*
*Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo
leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe
claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino ni-
mirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti,
quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi
ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium de-
pulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sa-
nationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt
omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non con-
sequuntur, inquam, concludis, Dinomache, & clavo, quod*

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂν Φῆς. ταῦτα δὴλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἢ γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ αἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεοπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τὰντα ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πτεμένοντος, ἐτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἦδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ Θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἶγε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἀριστεῖ καλύει γὰρ οὐδέν, καὶ Θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ Θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἂν εὖ ποιῶσι τοὺς κά-
 μνοντας ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιδὸς αὐτός, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἤπια Φάρμα-
 κα πᾶσσοντες, ἐβράπτεον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λείοντας
 καὶ μυγάλας περὶ ἀπταγτες. Ἐὰ τούτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιον τι διηγήσομαι, ἦν μὲν ἐγὼ μεῖρακιον

*aiunt, clavum eūcis. Neque enim, quæ dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiens; adhuc quæ dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos
 credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero, & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quæ bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituunt. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omne istud, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἤκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελουργόν, ἐρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίτην, καὶ ἐργαστικόν, ἀμφὶ πληθυσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδύοντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιτλέκοντι, προεργύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δακτύλον, καὶ τὸ μὲν Φθάσαι, καὶ καταδύνααι αὖθις ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ᾤδηκότα, πελιδόνον, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῶν Φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοι ἄνθρωπα Βαβυλωνίον τῶν Χαλδαιῶν, ὡς Φασιν, αὐτίκα μέτεμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπαυθὴν τινι ἐξελάσας τὸν ἰόντα τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυῖας

fere annos. Venit autem aliquis patri nutritians, Midam vinitotem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmises, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetuisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subuisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumorebus inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carnine quodam eiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρβένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπίων.
 τοσοῦτον ἢ ἐπωδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλῆτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βιβλίου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ θαυδι καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὁρῶν. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπω-
 δὴν ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, Φρῦνός τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γῆρας, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἐφη παρῆναι πάντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν
 ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπέμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κεῖνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλωνίος, τὰ

*de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc
 fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublato, in
 quo portatus fuerat, gravato, discedens rus abiit. Tantum car-
 men illud valuit & ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque pa-
 travit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronun-
 tiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur
 & facem tribus circumiens lustrato, quotquot intra fines illos fue-
 rant serpentes eiecit, Veniebant igitur velut tracti ad incantatio-
 nem angues multi & aspidēs, & viperae, ac cerastae, & iaculi,
 & rubrae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae
 senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens
 non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpen-
 tem minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et
 venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit*

13 δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι,
 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφεις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων
 ἐκείνος, ἐπιστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα,
 (ὥμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πι-
 στεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατόν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβατίνας)
 Καρβατίναι τὰ τραχέα καὶ ποιμανικὰ ὑπόδηματα, ἃ καὶ ἀρβύλας
 φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flata, nobis admirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volatantem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicebat, ex Hyperboreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, fudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, & super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παρίστας,
καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγῆσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξι-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀπαθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπασχόλησεν αὐ-
τὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὃς καὶ
ὀκτώκαιδεκάτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
ἐπὶ μῆαῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραντίκα· (ἔδει γὰρ προ-
τελεῖσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας) ἑκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος, ὁ δὲ αὐξομένην τῆρας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ

7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημίου. V.

cete opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia iam Peripateticae
scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praefens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) Βόβρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεώτα· ἡγανάκει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ ἔρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνῆγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θεῆμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἴτα βούς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεας ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τε ἀναπλάσας, Ἀπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουςα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἡκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἥτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἐδὺ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subduali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum hos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolvit in coelum, & terram Hecate subiit, & reliqua spectra eva-

ἔξεπέμφαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἢ δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὁξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἢν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον
 οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἢν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους
 δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκῷ, ἢ σιδήρῳ, πέφευγε.
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἀν' ἀργυρίῳ που ψο-
 Φῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia. Refle, inquam, mones. Crederem enim; ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acuta, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum possit ipse amari a divissimis mulieribus, & solida ab illis talenta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit

ἂν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἂν ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων Φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 Φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρή λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὰν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τὼ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ Ἀφροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἂν αὐτὸς ᾗ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθεῖη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα,
 καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque libens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interroget, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotans: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, & si non pareat, minis daemone expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-

ἄς ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θεά-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἦδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὁρᾶν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραβὶς ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
 εἰ μὴ καί μοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιοι Εὐκράτει τῷ Δεινῶνος, σοφῷ ἄν-
 δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ-
 κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
 τος, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σιν, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων· ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

*to, pater vester, ostendit, evanidum ac senue spectaculum, quān-
 tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
 quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
 noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies mil-
 lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
 ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
 xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibu-
 lorum factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi for-
 te nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
 dam Eucrati Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
 videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
 statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
 apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,*

τος; Οὐχ ἰώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότῃ
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνδραπο-
 ποιῶ; μᾶν τὸν δισκοῦντα, ἢ δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικα-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον, ἡρέμα ἀκλᾶζοντα τῷ ἐτέρῳ, εἰκότας
 ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βαλῆς; οὐκ ἐκείνῳ, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβό-
 λος, ὃν λέγεις; οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδού-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ἐπ' ἱρρεῖον εἶδες προγαστόρα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν
 ἀναβελὴν, ἡνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐπίας,
 ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανδρώπῳ ὅμοιον, ἐκείνῳ λέ-
 19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί',

ἡ Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τῶν εἰσά-
 Πολύκλωτος ὡσπερ καὶ οὐ Εὐφράτωρ. γεται θαυμάζω. V.

*statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iastu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 disco, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 cleti opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nesiotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero se
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cal-
 vam, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iastare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ἑηρούς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἦ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελῶμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἶγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῶ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρείος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιῶντα ὁράτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νύξ γένηται, ὁ δὲ καταβάς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἣ ἔστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῶ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 ἠπιάλου) ἠπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febri querquera percurrentem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε
 ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφῶντος. ὅρα τοῖνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ
 οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ
 Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης
 περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὧ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου
 ἐπεποιήτο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι
 ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὧς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὧ Τυχιά-
 δη, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδ' αὖ
 ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὐς κατὰ
 τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ
 Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὧ
 Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐ-
 τοσί Τυχιάδης ἀπιστήσῃ. πολλοί, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀ-
 βολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἐνία
 ἀργυρὰ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημά-
 των) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ'
 ἀπὸ τοῦ πρώτου Δαιδάλου ἀγάλμα-
 τος ἔργασατο περισκαλῆς, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβηκότα
 τὰ ποδὲ ἀποτελούντων, πάριχε Φί-
 μιν, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλμα-
 τα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus
 aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa
 statua, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus
 erat Cretae circulator. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus es-
 set, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum
 de Daedali artificibus. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque.
 At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te postea poeniteat. No-
 vi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos sin-
 gulis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit eveni-
 re, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eu-
 crates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades
 negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, &
 nummi aliquot alii argentei ad fentur ipsius cera agglutinati, &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπόσαι
 δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῶ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς
 τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε
 νυκτὸς ὑφελῆσθαι πάντα ἐκείνα, καὶ ὑφείλετο κατα-
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν
 τάχιστα ἔγνω περισεσυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως
 ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελθεῖν αὐ-
 τὸν δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ
 κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ
 τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ
 ἐπιβιοῦς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμε-
 νος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκώ-
 πτε, καὶ με, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν
 ἤδη δοκεῖ. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλ-
 κὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

*argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum,
 qui per ipsum febris erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia
 illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus,
 vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte
 in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut
 in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum
 rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non
 paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui
 diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam po-
 striedie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pe-
 lichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Ve-
 rum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus*

- εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν,
οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτης, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
δ' ἡ Θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περίεσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπειδ' ἂν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοὶ γάρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
Ἱπποκράτης ἥδη ὁ ἰατρός θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
κτεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν
ἑδεῖ ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπεΐσειεν, ἢ στεφανώσειεν τὴν κεφαλὴν. Ἀκουε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἑτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
ὃν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

illud Demetrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum faber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero, quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuisssem. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, perstrepat, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam, praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari sibi, & indignatur, si non suo tempore opimis epuletur hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat, aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meti-

τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆειν, μεταξὺ Φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἶκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τιнос γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν Φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος· ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφιοπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερὲς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσώψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔΦριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα
ὄργυιων. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθ-
ῆτο. V.

diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: & ego arbitrabar, Mnaſonem filium pro more ludere, & venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae factio, & sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, & adſpectu horribili: & pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! & cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχη-
νότες αἰτενές, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι
τῆς ρίνος, ἡρέμα προσκυνῶντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσ-
σόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον.
ἐγὼ δὲ ἐνεόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὀμιλοῦσιν
ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνη τῇ πο-
λίᾳ καὶ τῷ πᾶσι διαφέροντες τῶν βρεφῶν τὰ δ' ἄλ-
24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ
γοῦν Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες
δὲ τῆς Θεοῦ πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἥδ'
ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ
λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμῶσιν τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν οὖν
ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ
Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτη δὲ
πατάξασα τῷ δράκοντίῳ πρὸς τοῦδαφος, ἐποίησε χά-
σμα παρμύγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἴτα

Rel. H. v. 619.

Brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus,
& Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant,
viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite ado-
rabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium
stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego
vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur
sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi
sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a pue-
rulis, quibus ipsis ceteroqui facilius mendacio ductari se pa-
tiantur. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, ca-
nes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis alio-
res, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego ita-
que cum viderem, constiti, conversa ad interiorem partem digiti
pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percus-
isset anguino pede solum, hiatus effecit maximum, Tartarea

ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρ-
σῆσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πε-
Φυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν·
εἶτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα,
τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν
ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖ-
να ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ
ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες; αἱ ψυχαί; τί ἄλλο,
ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ
συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀστροδέλου κατακείμενοι;
ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπί-
κουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ
τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προ-
γαστῶρ ἦν τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χοῆ γὰρ,
εἶμαι, πρὸς Φίλους ἀνδρας τάληβῃ λέγειν. ἅμα γοῦν

*magnitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego sum-
to animo, protensoque capite introspecti, apprehensa tamen arbo-
re in proximo enata, ne vertigine oborta præceps inciderem. Tum
vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum,
Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnosce-
rem. Patrem quidem meum accurate noram, iustem adhuc indu-
tum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit
Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per
gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradīcant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei di-
vino Platonē & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam
Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,
inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod
calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet
enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-*

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς εἰώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρία οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὐπω τέλεον μεμυκός τοῦ χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; ἢ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἔδοκει. καὶ γὰρ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρό πολλοῦ νοσήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετός, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνήθειν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς εἰώρακα) Γράφεται, ἰκανῶς εἰώρακει. V. 7 Ἐπιμετρήσαντος) Ἀπὸ τοῦ προσθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γρατ. ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum requirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum plane clauso hiatu. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Iovem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui per hiatum, & ignis fulgere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem, Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visabat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur adstat mihi iuvenis vigilantī undique pulcherrimus, veste candi-

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τι-
 τυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοι-
 μι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ
 ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑριν-
 νύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ)
 καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνήξομένων τὰ ὀνόματα,
 οὓς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέβαιναν εἶναι. ὁ δὲ νεα-
 νίσκος ἐμὲ Φέραν παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἡγαν-
 ἀκτησέ τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπῶ πέ-
 πλῆρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ; ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ
 τὸν χαλκῆα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄστρακτον ἦδη
 βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἦδη ἀπύρε-
 τος ἦν, ἀπῆγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος.
 ἐν γειτόνων δὲ ἡμῶν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγ-
 γέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων
 ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatus quen-
 dam ad inferos, ut statim conspēctu primo agnoscerem Tanta-
 lum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque &
 Charon, & Parcae, & Furiæ) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi
 videtur, assidebat, pronuntiāns eorum, qui paulo post morituri
 essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere con-
 iugerat. At iuvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad
 ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est:
 abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam
 enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem
 iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox
 esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse
 quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eo-
 rum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonos? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἣν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεθάρης·
 27 εἰ μὴ τινὰ γὰρ Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφ' ἡβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασι· ὅπως ἡγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθλὴν ἣν ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ

enim novi, quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutassent nos, affident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruar, inexta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται
 δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὐτοσὶ, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἧδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακακύ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτά με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλιον χρυ-
 σοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ ταῦτα ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες. θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ καὶ κατεκαύθη
 ὕστερον. Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaenista ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucrati-
 des hic, ostendens filium suum iuniozem: qui statim pue-
 rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit;
 ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
 pertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare.

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινόμενοις; μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ ἐπεί σανδάλω γε χρυσῶ ἔς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἴεν οἱ ἀπὸ στούντες, καὶ οὕτως ἀναισχυνοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

- 29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶδα τὸν αἰοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκείνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναι μοι τοῦτον ᾤμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεί ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετό, καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἥνικα τὸ παράδοξον ἐπιτελεῖσθαι εἶδει, καὶ πλεονέχειν πίστεως, ἀνῆλθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐτὰς δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνεώγισαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκένιον δι' μηχανῶν δύο μετακινούμενων ἢ ἐξ ἀριστέρων θεοῦς

καὶ ἕκας ἐμφάνιζε παρευθὺ, ὅσπερ λύστιν φέροντας τῶν ἀμυχάων, καὶ τούτου παραδουλομένου, ὡς οὐ καὶ ἀπιστεῖν τοῖς ὁραμένοις, ἐπεὶ θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ὃ μηδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ συμφέροντος τινὶ συμβαϊσόντων ἐπι-κράτῃσι τὰ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

talibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo, & quae singulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalia nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo veris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa celebrem, divini cognomine insignem: Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantiibus. Et, quod est in proverbio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodemmo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

κράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτοῖν τὸν ἀδαμάντινον πείβομεν (δείξας ἐμέ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτης, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγγεατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τω τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁραῖσθαι οἶεται. Πῶς λέγεις, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, ὁρμιμὺ ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philosophabamini?* dum enim intro, *audivi*: & videtur mihi, bene vos esse *disputationem collocaturos*. Quid vero aliud, inquit Eucrates, *quam adamantino huic*, me autem ostendebat, *persuadere studemus*, uti putet, *daemones quosdam esse*, & *spectra*, & *vita functorum animas vagari in terra*, & *quibus velint, apparere*. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. *Atque is, vide*, inquit, *Eucrates*, num hoc dicat *Tychiades*, *solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare*, ut si quis se suspendarit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; *fato autem suo mortuorum non item?* Hoc enim si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut *videri possint*, arbitratur. Quid ais? inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁράντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρᾷ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνερύζας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὰ λοιπὸν οἰ-
 31 κείσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκῆσειεν, εὐθύς ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ παραχάδους φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δὲ μοι Αἰ-
 γύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidiissem, crederem nimirum, uisi vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox perculsus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiektus. Ergo iam collabi domus, & destuere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo tecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οικίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς προὔπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν κρατήσῃε, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικαῖστάνην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδου, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

ante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quorsum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero, sumta lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque, sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: atque adstans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegere in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubaidem, horum ipse nuntium allaturus, puram & metus ex-

καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλούς, (εἰποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑώλος, μόνον τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
 32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίνωσκε μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνῃ ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μυστὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θη-

7 ἑώλος) Τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χηρικοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡδὴ διεφθορὸς. V.

pertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumis cum ipso, cum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deducisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussu rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossum cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossu sepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro; Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen sumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,

σαυρὸς πέφνηας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μὴτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μὴτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μὴτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἄξιοπιστότερον ἡγῇ τὰναντία ἡμῖν λέγοντας; ἢ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μὴδεν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον ἄσχε, ἐπειδὴ καθεῖρξας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἑνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπίοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδωκε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μὴδεν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

II Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdiu, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

- Εὐκράτης, ἀνότην τινὰ ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγήσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διήγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἑλθὼν, ἀκούσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἡχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ᾠσημόν τινὰ Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσὶν ἑπτὰ. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλουον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δεῖαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσὶν ἀφικο-
 μένην Ὀσίριν τὸν υἱὸν Ἀναζητεῖν·
 μαθεῖσσαν δὲ αὐτὸν δισπαράχθαι,
 τὴν κόμην τὴν ἰαυτῆς ἐκκέσαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὸς ἀνέμασθη ὁ πόλις.
 εἰδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπισημαῖοις αὐτῷ, ἀπιστόν τι τρι-
 χῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κε-
 φαλῆς εἶκασαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem etiam De-
 mocritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incescit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 divi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

W. M. G. G. G.
 p. 255.

ἔκαστιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνύουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἶποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχρούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρονούμενος, ἔλαβον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομαι. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytiis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. Pancraten dicis, inquit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, fistum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis, & natare inter beluas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρη-
 θρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινὰ
 ἐπῳδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων
 εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ
 οἶψάνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ
 διηκονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας,
 αὐτὸς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην
 ἐπῳδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδα-
 κῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβιάσκαί γε
 γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν.
 μῖα δὲ ποτε ἡμέρα λαβὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπῳδῆς, ἣν δὲ
 τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν
 ὦχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλόμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδε
 36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν
 ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχημα-
 τίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὕδρο-
 φορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-
 ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibulo in-
 duebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat,
 ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hau-
 ricbat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextere
 operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio il-
 lius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, car-
 mine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
 tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim invidabat, licet ad
 alia esset promississimus. At certo tandem die clanculum subtegi in-
 cantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in an-
 gulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pi-
 stillo, quid facto opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso
 aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque,
 dictis similiter syllabis, aquam asferre iubeo. Cum vero plenam am-

οὐκ ἔχον
 γινώσκ. 176.

παυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὕδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὕδροφόρει αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμνηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἑκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὕδροφόρει, καὶ ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτοὺς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφαιῆς ὥχeto ἀπιῶν. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο ἀνθρώπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὕδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογούντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquant, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum afferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum oplevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum dissecò. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter hæc adest etiam Pancrates, intellectoque quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desuit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, as

εἰ δὲ μή, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάβωσιν ἡμῖν ἐμπλοσθέντες δειμάτων, καὶ ἄλλοκότων μυθολογημάτων. Φεῖδυσθαι σὺν χρή αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐβίξιν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φεγγομένη, προεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δοξῶ περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuescere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum, metuculosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eutrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι, καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐτός, ἐβέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὅποτε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
 ῆειν οἰκάδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
 φανεστάτον τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
 γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
 τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
 ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί
 τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
 ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
 ρῆσιν ἑμέλλει, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ
 τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
 τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
 Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνῆν ὅτι μοι
 ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντιστοφιστῇ τῶν ψευσμᾶ-

1 Ἐν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος δισπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

pro audiri, in Mallo, Heroë præterea mecum loquente, & de re-
 bus mihi meis consulente, quæque ipse vidi, dicere vobis volo:
 tum deinceps, quæ Pergami vidi, & audiri Pataris. Cum enim
 ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
 strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
 ad verbum respondeat his, quæ in tabellis scripta. Prophetæ tra-
 dat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oracu-
 lum, & de futuris aliquid deliberarem eum Deo. Haec adhuc
 dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
 que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
 ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
 quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
 lum, (etenim sentiebam; illos præsentiam meam gravari,
 ut qui contra illorum mendacia disputarem). Ego vero, in-

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων·
 δεομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἡγείσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων καὶ ἅμα λέγων, ἐξῆεν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὸς
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πiónτες, ἐμπεφυσημένους τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεό-
 μενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθευάν·
 τι Φάρμακον, ὣν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐργάσῃται με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουρούσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὅραν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσεν
 τῆς διπλησίως. Φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυτῶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπως αὖ οἱ λυτῶντες κύνες δάκω-

quam, discedo requiriturus Leontichum: etenim illo mihi conven-
 to opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorij indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audiui, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecaras videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἀνθρώπος δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν εἰκας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοὶ τοῦ δῆγμα-
τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θάρρῳμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morfus mordeat, eandem, quam canis, vim
habere illum morfum, eademque illum quoque metuere.
Et tu igitur morfus in Eucratis domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius morfus impertiisse, ita demoni-
bus mihi mentem opplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
in omnibus rationem, qua usus nos de vanis hisce atque
inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ σῃμι δεῖν
ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξίους παρέσχοντο
ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοί-
οις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστάσαντο. καὶ γὰρ
τῶν ἱατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης
εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς
πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ
μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ρυθμούς καὶ ἀρμονίας
ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνά-
μενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκό-
τως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παρ-
αινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arceffet, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis *milibus* praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὲ τί ταῦτ' ἄ-
 ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὁμῶς τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλειπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρῶσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-
 λιρκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μέδης ἐν Σικελίᾳ ὃν κατισχύσας
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα,
 ἅπερ ἀπὸ τῆς ἀντικρὺ τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μήκωθεν εἰς ἀντι-
 κρὺ

λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβαλόν-
 τος τῶν κατόπτρων τὰς ἀκτῖνας αὐτ-
 ανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθειρε τὰς
 νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum verò ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitari, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sosstratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combusserit. Atque ante hos Miletus Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ
στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μη-
χανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ
συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρ-
χαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵπ-
πον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.
3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἰππίου τούτου τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνη-
σθαι ἄξιον ἀνδρός. λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν
πρὸ αὐτοῦ γεγενησμένων, καὶ συνεῖναι τε ὀξέως, καὶ
ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων
ἀμείνῳ παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀπο-
πληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς αἱ
πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρι-
κὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον
ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος
ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se siccum traiecturum exer-
citum, commento quodam a tergo castrorum intra unam
noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi ar-
tifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in ser-
mone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum
nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum,
sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his
vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, men-
tionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione
cuius antiquorum comparandi, in disputando acuti, di-
fertissimi in explicando, opera autem verbis multo melio-
ra praestantis, & artis suae professionem implentis, non
in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam for-
tuna superiorēs iam versati sunt; sed, ex Geometrico pro-
verbio, in data quacunque recta triangulum accurate con-
struētis, Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κινήσας, εἰαί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ἂν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἐτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δεικνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἐτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 φηεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἄ δὲ ἐναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῶ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείῳ κατασκευῇ περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 καινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θά-
 τεράν ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίαν θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi desumto, bene rem gefsisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 fatis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitiei, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positus rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψι δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

5 Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκρολούβοις καὶ ὑπνέταις διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανεῖᾳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ Φῶτι πολλὰ καταλαμβάνονται ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονοστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυσμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψι τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem montium praeruptis valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, superius magis quam arduum, ad ascendentium commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commode pedissequi & ministri possint, situs ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se va-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαίῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθῳ λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαίδρος, αἰεῖσθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαίστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναι τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφον ἄκραν ἀποστίλ-
λων. ἔξῃς δὲ ἡ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος, ὃ δὲ ἐνδὸν οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρας διηθισμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται. λουσαμένῳ δέ, ἐνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐτὸς ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ ὕψι πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλατὴ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ αἰέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλλους θεο-
- 8 μένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευάς, ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebebat. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Vehus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem*. Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἔνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προβέβηκεν, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶνὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὃ Φαυμάσιος ἡμῖν Ἰππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεις, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖς

9 Ἀφόδων) Ἀφροδὸς ὁ ἀπότης. V.

utilitatis pariter causa, & salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

ωγμῶν.

Ἰππίας ὁ Πρωτὸς
ἀπὸ τῆς οὐκ ἀπότης.
1. p. 576.

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τούτους κοινωνήσαν-
τάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν οὕτω κατὰφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελαῖν ἐπίοντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
 θησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάσσαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἐκφρονες καὶ μεμηνυῖαι, κιττῶ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
 το, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασχεπτῶν. G.

ἡ ἀπορία ἐστὶν
 ἐν τῷ οὐκ
 ἰσχυρῶς ἀντι-
 στῆναι.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita, aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-
 bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίβοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρεῖαν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ῥινόσιμον, ὥτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πελλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν ἰοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργύλιον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεπεῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἡ ἐπὶ μετάσπῃ ἀκρῇ χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοκοιλίου. V.

12 Ἑτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Παύς. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, fenem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vestum plerumque, crocota indutum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικόν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεωμένους τὰς κόμας, ὁπότε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὐ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπᾶσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ
 οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἰ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν
 γυναῖα μεμνηνότες, καὶ θηλύμυτρον ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμοστρατιώτην ἄλλον, καὶ
 γυμνήτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permisso ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoe; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam directos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant,
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem fruiere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
 omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem viris etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum feniculum, & alium
 femimilem, & saltatores nudos; omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

άνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήε-
 σαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον
 4 ἐκείνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πᾶν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Σπράσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄνω τοῦς ὑποστρα-
 τηγούς, ἔσον ἀπὸ τοῦ εἰδους εἰχάσαι
 τὸν Ἰκάριον ἔδειξε καὶ τὸν Πᾶνα·
 ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν περι-

στα. καὶ τὸν τοῦτο, εἰ μὴ τοῦ ταῦ-
 τὸν οἶσαι τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ.
 (cur de Icario somniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpres
 optimus Lucianus hic ostendit.
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter fumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan finistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Saryri: testera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπατα-
γεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήλυει τὸ Ὀρϕιον,
καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
κλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔΦευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώ-
κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρῶ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τίς
πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι
δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιῶν, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς)
ἕμοιόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
γων τοῖς Ἴνδοις ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἶδ-

14 Κορυβαντιῶν) Μαίνεσθαι. V.

Evoe. Simul pulsantur tympana, & classicum cymbala so-
nant, ac Satoryrum aliquis cornu sumto incinit orthium,
& Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, & de sum-
mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
rimento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
nos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste*
Bacchus? aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται, ὥς οὐδὲν δεόν παρέχειν τὰ ὦτα κάμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κίττου σίδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρρων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κάμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πῶσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν εἶναι
 6 τὸ, εὖ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιοῦντων ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

§ Τεθορυβημένοι) Ἐκπλαγύντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praeberere comissationibus muliebribus, & Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis demuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissationum illius temporis communium, neque contemferint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐβέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγέσασθαι τι τῶν ἐκεῖ-
θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον αὐτὸ αὐτὸ, αὐδ' ὧν ποιούμεεν ἀλ-
λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χω-
ρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κίττος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι,
σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς
καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
δοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν
πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πά- 7
σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίωσιν, ἢ οἷα. οἱ ἄνδρες τολ-
μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
mus est in confecto, regione non admodum magna, sed
opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intrant illud ne-
mus Indi quorannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
tate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
lescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατὰσχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ καρη- βαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφρων φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνεῖρειν. συνετὰ μέντοι πάν- τα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνων ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χειμερίησι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεισίης αὐ- τοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέ- χουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελεῖ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξήει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mu- tus est, & crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spi- ritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loqua- cissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: pru- dentia tamen omnia, & decencia, &, ad Homericum illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Ne- que satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confectum quiddam & volubile ad se- ram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Ve- rum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abruptat, quam explicare coepit, ora-

δυντός ἡλίου καὶ λυθείς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπέβληται, ὅς ἐστιν ὁ
 νέωτα πίων αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσιν λέγοντα ἡ
 μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἑμαυτὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁράτε γὰρ ἤδη καβότι τῷ μύ-
 θῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δοξείε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
 ἴλεως.

1 Δυντός ἡλίου) Πάνυ φεύδῃ καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) φευδομένους ἄνω
 καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. Abb. δύνατος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
 videtis, qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

^{Τον, ...}
ΤΟΝ Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀρχιλον ὀνομάζουσι Φωνῇ
 τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γρά-
 φουσι. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφалан-
 τίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυστὸς
 τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν
 οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰα-
 πετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ
 Ἡρακλέα εἶναι ἀν' εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ἂν,
 ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν δι-
 φθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ρόπαλον ἔχει ἐν
 τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
 τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς
 2 ἐστὶ. Ταῦτά γε ὦμην οὖν ἔφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀντὶ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRÆFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in universum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τῶν τοῦ
 Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι
 τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς
 Γηρυόνης ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν
 ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3
 τῆς εἰκόνος, ὃ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων
 πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὥτων ἅπαντας δεδε-
 μένους, δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέ-
 κτρου εἰργασμένοι, ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις, καὶ
 ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βου-
 λεύουσι, δυνάμενοι ἀν' εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς
 ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες,
 καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ
 τῷ Φθάνειν ἐβέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες
 ἀχθεσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Her-
 culis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam
 quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum
 quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes
 percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura,
 nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum ma-
 gnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro
 elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab
 infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moluntur, cum
 possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnitun-
 tur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur,
 partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ducentem
 suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur.
 Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ρόπαλον, τῆς λαίᾳς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ Θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ 4 ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δὲ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀφιεῖς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνιγμα, πάνυ γὰρ παραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμού ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπι-

non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego vero*, inquit, *solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, nolū mirari. Sola enim eloquentia in senectute*

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

ἽΟττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡρέβονται.

Τὸ δὲ γῆρας

Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῶν ἀπόρρει ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα τὴν λειριόεσαν ἀφιάσιν εὐανθῇ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρον οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλῶττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπῃται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινῶν ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

⁴ Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri poëtae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit fenex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liljaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In univrsam autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τά γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὐστοχοὶ, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
 7 καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
 ἤνικα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἰ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδε ὄντι καὶ πάλαι
 τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ Ψῆφον
 διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεόειν, μὴ τινα
 ὑμῶν δοῶμαι κομιδῇ μεираκιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεανιέσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἥπεδανὸς δὲ κύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·
 ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quo-
 que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quique hoc declamandi genus olim desissem,
 & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam perit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballus,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 πράττομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
 κιώτης ὢν τῆς εἰκόνος. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαίρετω, καὶ ὁ ἔρως
 ὁ σὸς, ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοφάεντων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ αἰετοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἰπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
 ὥραν εἴη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὥς οὐδὲν γε δέος, μὴ κε-
 νωθεὶς λάθοι ὁ γαρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἑαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνότων ἐπισκευάσας, αὐθις ἀφεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀναχρίον-
 τὰ λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἰπποκλείδης) Παροιμία οὐ
 φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λογομένη, ἄλ-
 λὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μετα-
 χειριζομένων, V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 lium ausorum, qui imaginis propositae aequalis sim. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, intuens me, sensim canente mento, auratis vestus, si vo-
 luerit, alis, aut aquilis praetervolato: ac non curabit Hippo-
 clides. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
 solum. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navi-
 giolum iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Diu, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιοστίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου δέόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιός
Φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέρῃ-
ται τις,

Οἶήν ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δὲ εὐεξίαν σὰρξ τῷ γόνατι. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod semur e pannis senior tam vilibus effert!

Ἡλεκτρον τὸν Ἡριδανὸν. ο. γ. 72.
Ἡλεκτρον τὸν Ἡριδανὸν. 319
ὁ ἀποσπασθὲν. 484. Ἡλεκτρον. 4. 576.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, καὶ αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ ποταμῷ δακρύνει αὐτὸ, θρηνοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀφελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκεῖνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὁδυρομένας τὸ μεираκίον, ἀλλαγῇναι εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐτι αὐτῶν δάκρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν αἰδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο μέντοι χρέος, ἤκον δὲ ὅμως εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδεε γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανὸν, οὗτ' αἰγείρους εἶδον,

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S .

DE electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos illas Phaëthontis, deinde, dum deflent adolescentulum, mutatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me subiturum populorum unam, & expanso sinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισπότην, ~~ὅτε τὸ ἤλεκτρον~~ ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα
 τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν
 ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους
 ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦ-
 ται, καὶ ἡξίουں σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλομι·
 καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμενῃ αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτήσαι
 παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσειε καὶ αὐ-
 τὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκ-
 διφρευθέντ'· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦ-
 θά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ
 Ἡριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῶν
 3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπα-
 τεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν
 τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, αἷς Φῆς,
 ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷε ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspi-
 ciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis no-
 verant incolae. Requirente enim me atque interrogante,
 quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ride-
 bant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vel-
 lem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthon-
 tem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse
 diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum, curru
 periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dice-
 bam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, po-
 pulos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis
 haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos
 vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus,
 quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum

ἐρέττειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα,
 τοῦτο λεχθέν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα
 διαισχυνθεῖς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἦδη ἀνέπλαττον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ᾤμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἠρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λυγρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφεστῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρῑδρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαβο-

*obolorum causa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navi-
 gia, cum divitiis nobis esse liceret, legendis populorum lacry-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo usurus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus) Verum cycni certe quando no-
 bis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non*

5 κεύουσ τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν,
 ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώ-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλεόντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρᾶζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἄσθενές, ὡς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς·
 αἰδόντων δὲ ἡδύ, καὶ οἶον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ ἰὺν
 δέδια ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφίγμενοι, καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀντὶ τοῦ βιβλίου. V. (Nota dotinā συντεταγ-
 μένον, habet C.)

*oblitos Musicae. At illi cum rifu, Tu homo, inquit, non
 defines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper nāvigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis,
 qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de*

ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 θεῖ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῦκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 αὐτῷ πρόσσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 νετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπάσσωσι, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκῆσθαι
 ἀνιμῆσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτίασθαι τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poetis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expers; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei *vanae* culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑ Σ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

1 **Η** ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἐτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσούτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπαλείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσούτον ἀπαλῶτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακότερα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτήν, ὅπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν

2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτήσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἐτεροὶ κώνωψ ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷον πατε τὴν γνάμην ἔχων τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδιν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.) In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι) Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

πτερίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὅ, τι ἂν μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καίκεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ αἶλ-
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἢ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 φασι καὶ αὕτῃ ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰκοκῦϊα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκίπτει, ᾧ κεντοῦσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ
 καὶ τὸ αἶμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὁδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χερσὶν
 μετέωρον ἐδάδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.
 4 Γίνεται δὲ οὐκ εὐθύς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρεαν γίνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδιαίτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάται. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo modo, quo elephant, instructa & ante se pascitur, & comprehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extrema parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupugit, potat sanguinem. Nam habet quidem lacertem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis. Deinde paulatim & pedes profert, & pinnae gignit, & ex repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum parit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ξος ἀπάντων γέυεται πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
τοῦτο πιεῖν καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φατί χαίρει
μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν
τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδι-
δράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρα,
ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὥς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα,
καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν
γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χορῇ λέ-
γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος·
τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι,
ἢ παρδάλει, ἢ ὑὸν τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
θάρσυν τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θάρσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχύν) Γραι. ἀλκὴν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
illius non parvam in eo dico *in esse*, cum insidiatorem &
hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquen-
tissimum. Homerum. Nam laudare studens. Heroum prae-
stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidus illius im-
probiisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγματος. οὕτω δὲ πάντῃ
ἐπαινεί καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κασ-
μὲν τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγέλαϊαν
πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
ναῖν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὡς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιβέτω καλλίστῃ
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅπ-
ταν τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοός, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφанта λυπεῖ ἐς τὰς
ρυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία,
καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐθὺς

sistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis mentionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas non, ut in genere gallinae, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπλήρῃσεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καὶ
 κείνη φέρει τὸν νυμφῖον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπρους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖ-
 σθαι πάντας, ὅτι κακείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ·
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομένου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἐπ' ἐς μυῖας,
 βομολόγῃ. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ)
 Ὡς περ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἑγκωμίσις
 περιστοιφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

τοῦ δῆγματος λιπαρῆς, οὕτω δὲ καὶ
 αὐτὸς οὐκ ἀπίσχη, βομολόγῃ, οὐ-
 δέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκά-
 πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum defilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperso cinere refurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & suscitatur corpus, &, ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

- καθ' ἑαυτήν· εἴτα ἐπαυελθούσα ἐπλήρου αὔθις τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἄργος δὲ αὐτῇ καὶ ἄνετος
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρπύεται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμείλγυνται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 9 λαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἡ καλιὰν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκοτῶ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυνεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἄνθρωπόν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, ἀάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, fuscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique menfa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullinē vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀντερὰσθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως
 τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεράκιον
 συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κω-
 μάζουσα ἐπ' αὐτόν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σε-
 λήνῃ ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν·
 καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
 Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
 τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
 τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
 σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
 καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς II
 παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
 καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφα-
 νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
 αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
 ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυῖας ὄνομα,
 3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρριπναι τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
 cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
 cantionibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse
 illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse:
 atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
 nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
 ribusque. Morsus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
 non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
 Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
 pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
 dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
 alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
 poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
 que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδύντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες·
ἡ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῃ ἑπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὥς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὥς πλησθῇ Φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορί-
κῆς, εἰ μὴ γινώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

- 12 Γίγονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, αἷς στρατιώτι-
δας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν
βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακρο-
βιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρ-
τεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κα-
κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
καὶ τὰ ἀρρένων ὀρώσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν
6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V. *Ja - pp - εἰς. σὺν. p. 151.*

men muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin
Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut
in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

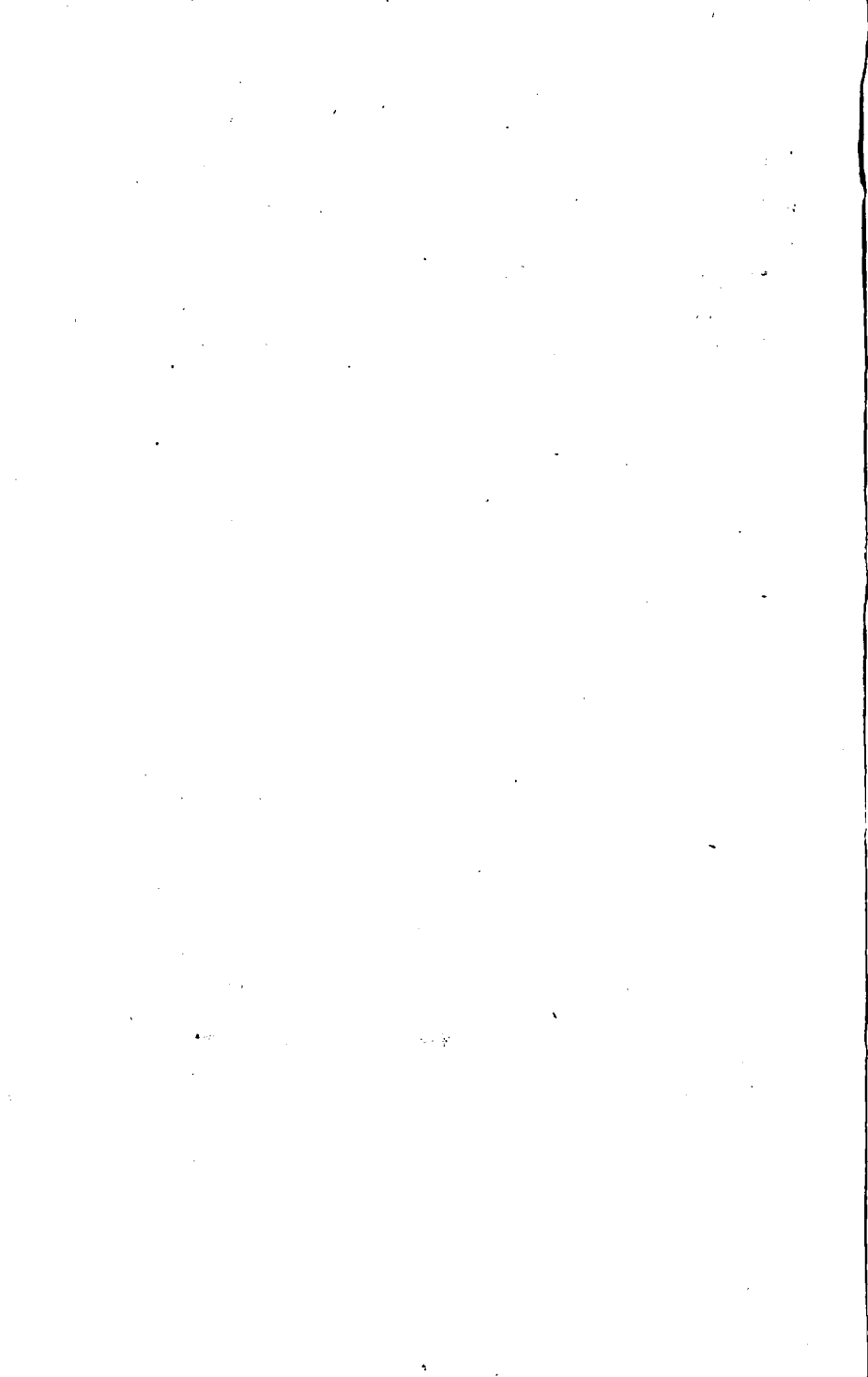
Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythago-
rica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur
etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant,
alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae
etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo
durant, lacunaribus se insinuant maxime, in quibus il-
lud praefertim mirabile est, quod utrumque & marium
opus & feminarum peragunt, mutuo se incendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ
 διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
 σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
 φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
 ra, pulchritudine duplici. Multa cum superfint, quae di-
 cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-
 cere ex musca* videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. MENIΠΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B. 1.* inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. ead. Στάδιοι*) Omittit *P. l. 8. col. 1. Τὸ πτηνὸν*) Hanc lacunam *V.* Codicis & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μὴδὲν ὕγιες*) πρὸς μὴδὲν ὕγιους *C.* *Εἰς μὴδὲν ὕγιους V. l. 19. col. 1. Ὄρας*) ὄραν edita. Mutavit *Solan. ibid. l. 20. Οὕτως*) οὐ *Exc. G. Οὕτως* recte *C. ead. Εἰ πίστις ὑπῆστι*) Pro his tribus ὑπέστη tantum *C. Pag. 2. l. 1. Πῶ*) Non legitur in *O. l. 2. Δὲ ἀπὸ*) δ' ἀπὸ *O. l. 3. Τῆς τοῦ*) τὴν abest ab *O. ead. Ἀνοδὸν*) Sic edd. omn. *Ἀνοδος O. l. 8. Σταδίου*) σταδίου *Graev. frustra. ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ')* ζ' *Excerpta G.* quod ipse excerptor Bruno exponit septem cum semisse. *ζστ'* est in *V. ead. col. 2. Ὑποξενίζοντας*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγόμενους. Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. l. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. i W. l. 7. Λέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν*) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V.* merito delevi, quod vel sine *Codd.* delendum erat. *Reitz. Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων*) οὐρανίων male *Fl. l. 6. καὶ*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπεσών*) πεσών tantum *Fl.* Vulgatae vero favet *P. l. 11. Ἀκήρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκήρωτα* cett. male. *Ἀκύρωτα* marg. *A. 1. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι. *Pag. 6. l. 3. Δίεμι*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. l. H. 1. B. 1. Μὴ δὲ P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν*) ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgarum servat *P. Pag. 7. l. 14. Ὑπελάμβανον*) ὑπολάμβανον *P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν*) μαθεῖν *Fl. l. 12. καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Ὑψιγύρας*) ὑψηγύρας bis editum antea. Correxuit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοῦς. *l. 16. Ὅπῃσι στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίαν*) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. *Cler.* Emendavit *Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦκε*
Lucian. Vol. VII.

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτὸν. Vulgatum est in *P.* *l.* 13. Καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καί, *l.* 15. Ἐξῆς) ἐξ Ἰσού *L.* Vulgatam servat *Fl.* *l.* 17. Ἀγνομον) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mí.* V. recte ad ἀγνομον referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμπολύ. Unde πάμπολου facit *Solan.* Παμπολύ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγένητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* &c. Ἀγένητος *I.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ἐν γειτονία) Aliter nostri Luciani Codd. & quidem melius: quod C. etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον *L.* Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & *Pell.* & *Gronov.* Αὐτῶν est in *P.* & edd. omn. *l.* 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. col. 1. Τὸ ἦδη) δ ἦδη lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Γισομένον) ἡγομένων *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxít *Solan.* *l.* 18. col. 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. *Cler.* male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. Οἱ edd. cett. Οἱ *Fl.* *l.* 7. Παρηρηκίας) παρηρηκίας male *Schol.* *l.* 16. col. 2. Παρηρηκίας) παροικίας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσάματον male editum ex *V.* iam correxí ex *C.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxít *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται *V.* quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἡὑγενεῖσις) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀθεότης. *ibid.* *l.* 16. Οὐπερ) ὑπὲρ ediderat *Cler.* Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit *Solan.* *l.* 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxít *Solan.* *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed Διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Τηρετῶν) Ἀν ὑπερέττων; *Pell.* *l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτόμην *B.* 1. *ead.* (Τηλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat *P.* *l.* 13. Ἰπποπόλων) ἰπποπόλων edd. priores, male. *l.* 15. col. 2. Παρατεῖνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Κοπτομένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπομένου. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Τεμπῶν) Τημπῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θρηκῶν) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδόμεν) τοῦτ' εἰδόμεν *O.* *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

τε περί γῆς O. Τέ π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εἰκάζεις) εἰκάζει O. l. 12. Δόκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H. &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίαν) τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) ὑποστίλβων O. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 6. Μοι) Deest in O. Pag. 19. l. 1. Ὠήθης) ᾠήθεις O. l. 3. Νεοττίας) νεοττίας O. l. 7. Ἐφικνουμένης) ἐφικνουμένης male O. l. 10. Σοφός) σοφικός O. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl. Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' O. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H. P. Κατάπτωμαι l. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε O. l. 2. Δέηση) δέησει Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ O. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius O. l. 6. Ἀετός ἐστίν ὄξυωπέστατος) αἰετός ἐστίν ὄξυωπέστατος O. l. 7. Ἀντίον δέδωρκε) ἀντιδεδωρκε O. l. 8. Ἀετός) αἰετός O. l. 9. Ἀκτίνας) ἀκτίνους male O. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ S. ead. Γε) Abeft a Fl. l. 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος O. l. 15. Βασιλκὸν) βασιλέα O. l. 18. col. 2. Ἄερα) ἀνδρα legabatur sine sensu. Ἄερα inde fecit Solanus. Ego ἄερα. Reitz. Pag. 22. l. 2. Γὰρ) δὲ Fl. Δ' O. l. 4. Ἄλις) ἄλῃς male l. l. 11. Πάμμεγα περιέλαμψε) πᾶμπολυ περιέλ. O. Μέγα περιελ. P. l. 14. Ὅποσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολεμαίων) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δὲ) Deest in O. ead. Μητρὶς) μητρὶ Fl. male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον.) Ἄλι. O. l. 7. Σπαρτίνο) Σπατίνος O. & Fl. Vulgata est in cett. & P. l. 9. Κατηλομένος) Nil mut. l. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3. Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ O. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 11. Σοι) Deest in O. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. l. 14. Δυσχερὲς) Omisit O. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male. Οἷα cett. & P. l. 19. col. 1. Τερῶπολιν) τερῶπολιν lectum antea misere. ead. col. 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. l. 7. Δὲ) Omisit O. l. 16. col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγκεείμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπὸλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transversis O. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Οὕτω haec verba desunt in O. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες l. l. 14. Καὶ ατακτον) Omisit O. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Desunt in O. & Fl. Pag. 27. l. 3. Τὸ) Abeft ab O. l. 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρνοῖσι O. l. 7. Τετάρων) τεσσάρων O. l. 12. Κυνοουρίαν) Κυνοσουρίαν edd. & O. l. 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακῶ O. Pag. 28. l. 4.

**Ἀνεγέλων*) *ἀνεγέλων* Fl. & O. l. 13. *τὴν*) Non adest in O. l. 16. *Μουσικούς*) *δημαγωγούς* iterum, male O. Pag. 29. l. 2. *Δοκεῖ*) Deest in O. l. 5. *Τούς*) Omittit O. l. 7. *Καταγεγέλαστο*) *κατεγέλαστο* Fl. (*κατεγεγέλαστο* S. & B. 4.) l. 8. *Ἀνεπτάμην*) *ἀνεπτόμην* Pell. l. 10. *Οὐπω*) *οὐπα* I. & V. 2. *Vulgatam ceterar. servat* O. *ead.* *Ἀνεληλύθειν*) *ἀνελελύθειν* I. male. l. 22. col. 2. *Βαστάσαι*) *βαστάξαι* V. Pag. 30. l. 1. Ω) ἤδη O. l. 4. *Τίνα αἰτίαν*) *τίνα τὴν αἰτίαν* O. l. 8. *Μοι*) *μου* Fl. *Μοι φασὶ* O. l. 9. *Τοῦ*) γὰρ H. *Γαὺν* Marc. male. *Τοῦ* Fl. B. 1. I. P. & c. l. 10. *Μου*) Deest in O. l. 13. *Αὐτοῖς*) Abest ab O. l. 18. *Τὸ φῶς*) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit Solanus. Pag. 31. l. 2. *Τῆς*) Abest a Fl. adest in cett. & O. l. 6. *Ἐνασχημονούτας*) Et sic Fl. cum cett. l. 9. *Μετοικῆσαι*) *μετοικίσαι* O. l. 13. *Ἐκείνους*) *ἐκείνος* O. l. 15. *Περιπάτω*) *τοῖς περιπάτοις* O. P. l. 16. *Πρὸς*) *παρ'* O. l. 18. col. 1. *τὴν ἐκάστου*) Ante haec verba in editis addebatur: *ἀλλὰ καὶ τίνα ἰδὼ αὐτῶν*. Quae Solanus merito delevit. l. 19. col. 2. *Ἰνα*) Hoc Scholium in V. & impr. prave ad *ἴνα* μὲν δέξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.* Pag. 32. l. 2. *Μὲν*) *τὴν* S. & B. 4. *ead.* *Ἐπὶ*) Aberat in P. H. & O. Aderat in Fl. I. B. 1. S. l. 3. *Μὲν*) *μοι* marg. A. 1. ante μὲν inserit. l. 9. *Ἀετός*) Iam & sic O. cum quater ante αἰετός. Pag. 33. l. 3. *Ἐπτερωμένους*) *ἑπαιρωμένους* O. Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect. l. 4. *Τε*) Abest a Fl. l. 11. *Παρὰ*) Sic I. Fl. S. *Περὶ* al. male. l. 16. col. 1. *Ἀφίξεσθαι*) *ἀφέξεσθαι* edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. Pag. 34. l. 2. *Οὖν*) Non comparet in O. l. 3. *Ἐπανέις*) *ἐπανιέις* O. l. 4. *Ὅπου*) Desideratur in O. l. 15. col. 1. *Ἐριάλτης*) *Θεομάχοι ὄντες* addit C. *ibid.* l. 21. *Ἀλωέως*) *Ἀλοέως*. Emendarat Solanus. *ibid.* l. 22. *Τὰ τῶν οὐρανίων*) *Δις* distantiam lunae altera, & solis a luna. C. Unde patet aliter legisse. *Solan.* Pag. 35. l. 3. *Τμῶν*) Nihil hic variare edd. notat Solanus. l. 5. *Ἐτι λείπεται*) *ἐπιλείπεται* Fl. & marg. A. 1. Nil mutat P. l. 6. *Ἐλλίποισιν*) *ἐλλείποισιν* O. l. 15. *Ἐχων*) *ἐκὼν* P. Sed prius I. Fl. B. 1. H. S. *ead.* *Φιλόκαινον*) Hoc revocavi ex Fl. Schol. & Coll. & marg. A. 1. Cum *φιλόνεικον* edd. cett. haberent. l. 14. col. 1. *Τοσούτων*) *τοιούτων* edita male. *ibid.* l. 15. *Ἐπετέλουν*) *ἐπιτέλουν* legebatur. Correxerat Solanus. *ibid.* l. 17. *Μειλιχίῳ*) *Μειχιλίῳ* ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid.* l. 19. *Μεγαλουργίαν ἀπορούττων*) Sic G. recte. In V. aliter, *μεγαλουργίας ἀπέρουν* scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reiz.* l. 23. col. 2. *Φιλόκαινον*)

Prava Codicis V. scriptura. *Solan.* Γραι. φιλόδεικον G. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripterat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appi-ctum oportuit. *Reitz.* Pag. 36. l. 4. Τε) δὲ Fl. Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τοῦτοις O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστάσιν male O. ead. Ωσπερ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίσσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. additque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἥττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἐς τι O. l. 4. Ἐοικυῖαι) εὐοικυῖαι male l. ead. Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἡύχοντο) εὐχονται marg. A. 1 W. l. 11. Ω Ζεῦ) ὦ Ζεοι Codd. O. P. l. 12. Φαίν) ἔφη O. l. 16. Ἥται) ἔτι male O. Pag. 38. l. 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε Fl. l. 7. Δέ) δὲ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl. male. Vulgatam cert. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν. Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) πονεῖν G. P. & marg. A. 1. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Δήμερον O. l. 8. Νιφετῶ) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) Βορρᾶς Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἄττιν) Ἄττην O. solus. l. 18. Τοὺς μεταίκοις) Et hoc Schol. male ad verba κατὰ κλίμα παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marcil. Nil mut. edd. l. 5. Ποι) που O. l. 6. Δέ) καὶ male S. Recte δὲ P. H. I. aliaque. l. 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σειληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. 1. l. 2. Ὑπαβεβρεγμένοι) ὑ-ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδὸν I. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε I. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσει O. & marg. A. 1 W. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίνετο marg. A. 1. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. I. H. Ald. S. Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. A. 1. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλεῖον) πλεόν O. Pag. 42. l. 5. Στωϊκοὺς ὀνομάσαςιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. Pell. l. 7. Πολλῶ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικότες) ἐμφερές Coll. & O. l. 12. Ἀφέλης) ἀφέλη τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod Δυσθανές habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐνι) ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐκμεμελ. Fl. ead. Λοιδοροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμότατος) Recte sic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. l. 16. Δῆ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vert. omnes. Ἀνυπόδετος S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν cert. l. 12. Ἐπηγγειλάμην) περιηγγειλάμην P. ead. Οὐν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὐν Fl. l. 19. col. 1. Eis τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλίνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμεριος) πανήμερος Fl. l. 3. Κηήσασθαι) ἀλφάισασθαι G. Ἀλφήσασθαι P. l. 7. Ἀωρί) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀωρία cert. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφεται enim cert. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισαμένη κελεύη) Διασάισαα κελεύση P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅπσα ἐπὶ πείρα) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρα Fl. l. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυτευγούντας) φυσαῶντας vel φυσουργούντας coniciit Solanus. l. 9. Λειμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάσας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gesner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) Διαμέλοντες ante editum. ibid. l. 17. Ἀπτῶνται) ἀπτονται ante fuit. Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Θρύψεως) θλίψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. ibid. l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γάρ που &c.) ἢν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσμεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάξομεν) ἐπινυστάσμεν Fl. l. 10. Κρατύρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab οἱ ad οἱ transiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) ἀθύτος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μεμνηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μεμερῆζω edd. priores male. l. 4. Πότε) ὅποτε marg.
A. 1. l. 6. Γούν) γέτοῖ marg. A. 1. l. 9. Ταῖς ἐπιστήμας) τὰς
ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. A. 1. l. 10.
Πάνυ) Abest a Fl. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male H. utraque. l. 17.
col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν.
l. 19. col. 1. Μῆπα τελεσθεῖσας ἀλ.) Haec tria in edd. non
comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo
etiam addidi. Reitz. Pag. 53. l. 3. Πάνυ) πάντες P. L. & marg.
A. 1. Nil mut. Fl. l. &c. l. 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. l. 8.
Δοκεῖ) Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ I. & V. 2. l. 9. Ἡ θέλεις)
εἰ θέλεις ἢ Fl. ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν Fl. l. 11.
Καταπτάμενος) καταπτῶμενος P. Pag. 54. l. 5. ΔΙΚ. Αὐθὶς ἐς
τὴν γῆν) αὐθὶς ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl. l. 18. col. 1. Ἦν) Ab-
erat in editis. Inferuit Solan. l. 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι
C. Pag. 55. l. 6. Μέλινον) Μέλινον edd. anteriores male. l. 8.
Ἀπανταχῇ) Et sic Fl. cum reliq. l. 10. Ἰλας) Bene fic B. 1.
& 2. Ἰλας cett. Dubie H. l. 11. Ἀπαντῶντων) ἀπαντῶντων ad-
spirare edd. priores. l. 16. Περιέρχονται) περινοστούσιν G. P.
& marg. A. 1. Pag. 56. l. 12. Κάν) γέ marg. A. 1. l. 14. Ἀπ-
ίωμεν, ὡ Δίκη) προίωμεν, ὡ Δίκη, ταυτήν P. Nil mut. Fl.
Pag. 57. l. 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. notar Solan. l. 8. Κα-
ταπτοῖο) καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. A. 1 W. l. 15. Γὰρ)
Non habet Fl. Pag. 58. l. 5. Ἐπεὶ) ἐτι P. & marg. A. 1. Nil
mut. Fl. Pag. 59. l. 2. Ἀπονεύωμεν) Sic Fl. l. Ald. H. S. &c.
Ἀπονεύσωμεν P. & marg. A. 1. l. 4. Κάθησο) Rescripti ex G.
L. & marg. A. 1. quae κάθησω. Καθῆσθαι edd. l. 22. col. 1.
Τὸν Πᾶνα &c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsan
τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene
habent. Reitz. ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante.
Particulam γε deleuit Solanus. Pag. 60. l. 1. Μαραθῶναδε) ἐν
Μαραθῶ P. Μαραθῶνα, δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1. l. 4.
Μετοικικὸν) μετοίκιον P. & marg. A. 1. l. 5. Ἐν γειτόνων)
Restit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρ-
χεται P. & marg. A. 1. l. 8. ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.) Longo spa-
tio haec coniungit I. coniungit Fl. item P. Nisi quod punctum
post καὶ collocat, aequae ac ceterae. l. 15. Κατέπεμψέ με ἀ-
ποκλ.) κατέπεμψε ἀποκληρώσοντας Fl. ead. Ἀποκληρώσου-
σαν) ἀποκληρώσοντας A. 1. l. 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legeba-
tur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo
tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. Reitz. Pag. 61.
l. 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est.
l. 13. Ξυνάμα.) νῦν ἅμα Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθροποιῖς

συνάμα. *l.* 14. Ὅμοιους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. *P.* Ἀνομοίους *L.* etiam bene, si οὐκ serves. *ead.* τοὺς ἄλλους) τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Λέγεται) λέγουσι *V.* & mox ἐφώνευσε. Servavit tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz.* *Pag.* 62. *l.* 4. Καλάμου) αὐλοῦ *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Πολεμικὸς) πολεμιστῆς marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἀεὶ κεκράγόντων) Omisit *Fl.* *l.* 11. τὸν) τὸν Pell. (n. νόμον) *ead.* Μεγάλα) ἅμα *P.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 19. *col.* 2. τὸ ὄρθιον) Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praeferat τὸ, & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & (seqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον incripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. *Pag.* 63. *l.* 4. Ἡ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῶ *P.* *l.* 6. Περισχολεῖ) Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorsus eiecit. *l.* 7. Κεκλημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. *l.* 9. Γε) καὶ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 64. *l.* 2. Τύχη) δίκη *B.* 1. & 2. *l.* 3. Κατασπένδμεθα) Revocavi lect. *Fl.* Κατασπένδμεθα edd. cett. *l.* 6. Ἀπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.* *l.* 11. Ἀγωνιέται) ἀνιέται *Fl.* Ἀγωνιέται *P.* *Pag.* 65. *l.* 3. Ἑμοίγε) Restitui ex *L.* qui ἐμοί, & ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. *l.* 4. Ἀκούοντι) ἀκούων τι male *B.* 2. cum bene esset in *B.* 1. &c. *l.* 16. *col.* 2. Ὑποτακτικῷ) ὑποτατικῷ legebatur. Correxuit Solan. *ibid.* *l.* 17. Εἰσέλθει) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. *Pag.* 66. *l.* 15. Ἡ) Caret articulo *Fl.* *Pag.* 67. *l.* 3. Διαλύσωμεν) διαλύσωμεν *G.* *l.* 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν *P.* *ead.* Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις *Fl.* *l.* 11. τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον *Fl.* Vulgarum firmat *P.* *ead.* τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet *P.* *l.* 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *H.* *P.* *S.* Ἐκγέγραπται male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 68. *l.* 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους *G.* *l.* 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἁλλὰ κλήρου *G.* *P.* Nil mut. edd. *l.* 5. Φεῖδῃ) φίλῃ male *Fl.* *l.* 11. Καὶ) Non habet *Fl.* *l.* 12. Μόγισ) μόλις *Fl.* *ead.* Ἔστηκα) ἔστηκεν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Δεινῶν) κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in *P.* *L.* *l.* 16. Ἐθελῶσαι ἐν γε) Restitut. ex *P.* *G.* Nam ἐθαλῶσαι γε edd. male. *Pag.* 69. *l.* 4. Πρότερα) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* &c. Πρότερον *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πρότερον) πρότερα *Fl.* sola. *l.* 9. Δὲ) Non comparet in *Fl.* *l.* 10. Ὑπὲρ τῆς Ἀκαδ.) ὑπὲρ Ἀκαδημίας *Fl.* *l.* 12. Ὡς) δ *Fl.* *ead.* Προτάξειεν) πράξειεν *P.* cum marg. *A.* 1.

*Pag. 70. l. 2. ἰδόντες Fl. l. 5. Ἀγαθοῦσα) Sic edd. Ἀγαθοῦσα vult Solanus ex P. l. 8. Σκολιὰ) Restitut. ex B. l. 1. Fr. S. &c. Nam σχολιὰ H. 1. & 2. ac P. l. 10. ἄθλιος) ὁ ἄθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l. 16. Ἐμμανῆς) ἐμοῦ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. *Pag. 71. l. 4. Ἡ) & P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.) Fl. ἀλλ' οἰκείον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.) προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cert. l. 10. Εὐνυπουργεῖ) ὑπουργεῖ Fl. *Pag. 72. l. 12. Ἀνεγείρομενος) Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος I. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὐτε βίασαμ.) Deficiunt in Fl. *Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notar Solan. l. 4. Καὶ) Abest a Fl. l. 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex Fl. Ὑπέστρεψα aliae. l. 7. Τε) Omittit Fl. l. 11. Ἄγε δὴ) ἄγετε Fl. sine δὴ. Vulgata vero est in P. ead. Ἀνάστῃτε) Deficit in Fl. l. 12. Ἀλλοις) Sic Fl. Ἄλλους cert. l. 14. Καὶ) Non legitur in Fl. *Pag. 74. l. 12. Σάφωνα) σάφωνα male Fr. l. 13. Τμῶν) Correxerit Solan. Ex marg. A. 1. Ἡμῶν enim edd. omn. male. *Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν) Deest in Fl. l. 13. Ἦκουον) ἀκούω Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοῦς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἄθεο γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. *Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾶτε) πρότερον ἐρωτᾶτε G. l. 3. Ἡμέτερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. I. P. &c. ead. Παισθέντες) Restitui ex Angl. G. P. & marg. A. 1. Προσθέντες edd. male. l. 4. Ἄν) Omittit Fl. l. 14. Ω) Non habet Fl. *Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς) Recte sic Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς I. Fr. H. B. 1. ead. Κεφαλαῖον) ἐπὶ κεφαλαίῳ G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους) ἀγγύλους I. H. 1. & 2. male. ead. Λαβυρίνθοις ὁμοίους) λαβυρίνθους ὁμοίως Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακόψας) Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. l. 13. Προσένοντα) προσίοντα L. Προσενύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. l. 15. Πόνον) πόνον melius responderet allegoriae. *Pell. l. 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz. *Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd. ead. Ἐλέου) ἐλαίου Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. constanter. Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E & τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. *Reitz. ibid. l. 17. Ὁφελείσθαι) Post hoc verbum inferebatur in C. ὥστε οἱ θερμαινόμενοι. ead. Τῷ πρῶ-*************

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decumata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *Solan.* l. 22. col. 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus.* *ibid.* l. 28. Τελικά καὶ ποιητικά) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus.* *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *Solan.* l. 35. col. 1. Αἰσθῆσιν) Exc. G. αἰσθῆσιν, & V. quod in impr. prave αἰδῆσιν editum est. *Solan.* Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. *ead.* τοὺς — πόνους) τούτους — τοὺς πόνους Fl. sola. l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid.* l. 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. *Solan.* Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νῆαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Αθλίως) ἀθλίους marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex I. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. *ead.* Πόνους) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φορῶν. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* Pag. 82. l. 8. Ὅ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestit. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic I. P. H. Fr. S. Φιλονεικῆτε Fl. Φιλονεικῆτε O. l. 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. I. &c. l. 12. Τι) Abest a Fl. l. 14. Αὐτῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐτῆς abest ab O. l. 17. col. 2. Δεῖσαν) Sic V. Δεῖσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἄδικος male O. l. 6. Δικάσετε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοῖνον) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφυγεν) πέφυγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiaστ. habent ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφη, ἐπ.) Quatuor haec desunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omisis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμῃς) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀγαιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam de Levit. Reitz. Pag. 86. l. 6. Εἶθ' ἔπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν) Sic bene O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι) Non habet Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ) τὰ αὐτὰ Fl. ead. Δέ μοι παρίστω.) παρίσταται μοι, omisso δέ, O. l. 12. Οὗτος) οὗς αὐτός P. Nil mut. Fl. l. 13. Ὁψοῦσθαι) ὀψοῦσθαι male O. l. 14. Ὡστε) Non habet O. Pag. 87. l. 1. Δικασταὶ) Omisit Fl. ead. Τούτων) Ita dedi ex I. H. Fl. B. l. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l. 5. Ἐπειδὴ) Sic edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές. l. 6. Ὑπέπτησε) ὑπέπτησε male I. l. 10. Τούτω) Deest in O. l. 11. Ἐπεσενεγκ.) ἐπεισενεγκ. O. Ἐτενεγκ. Fl. l. 13. Παρνεγράφα) παρέγγραφα Fl. l. 14. Διαμαρτόντας) ἀμαρτάνοντας Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν) εὐποτμίαν O. l. 17. Ἀρκαδικόν) Ἀρκαδικίον V. & G. quod in impress. ita mutatum est. Solan. Pag. 88. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηγήσῃν) καὶ κάτω περιηγεμένη O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.) Δελήσ. O. l. 5. Ἰώνιον) Ἰώνιον edd. priores. l. 8. Μοι) αἰ O. l. 10. Τὴν) Confititur O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας) μεγαφρονήσας O. P. ead. Δὲ τέλεον) δὲ καὶ τέλεον O. l. 12. Αὐτὸς) Reposuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. A. 1. Αὐτὸν editum ante. l. 16. Ἐν) Abest ab O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ) κομικὰ O. & marg. A. 1. Forte κομματινὰ ait Solan. l. 6. Μακρὰ) μικρὰ Fl. & L. l. 10. Ἀλλὰ καὶ) ἀλλ' οἶμαι καὶ O. ead. Οἶμαι) Hic iam omittit O. ead. Ὑβρίζειν) ὑβρίζει Fl. l. 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. l. 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. l. 14. col. 2. Εἰ) Inferuit uncifque seclufit Solanus, non ut suspēdum; sed ut de suo additum. l. 15. col. 1. Λόγων) In edd. aberat. Inferuit Solan. ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. Solan. l. 18. col. 2. Ἐξανύεται) Restitutum ex V. Imprefsa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανίπται. l. 21. col. 1. Ἀλλὰ τι) ἀλλὰ ἅτε C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν) Sic recte Fl. l. P. & c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν) A. sola male ἑαυτὸν. ead. Μνηστευόντων) μνημονευόντων O. male. l. 9. Ὅν τοῦ) ὃν οἶδε τοῦ O. l. 10. Ὅρᾳ) Abest ab O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν) Ex O. infernum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. Pag. 91. l. 1. Δικασταὶ) Recepi ex O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα Fl. l. 4. Αὐτὰ) αὐτὸς Fl. male. Vulgatum hīmant P. L. l. 10. Τουτονὶ) τοῦτον O. l. 12. Ὑπολά-

βοιτε) ὑπολάβειτε O. l. 13. Ἐμμένουσιν) μένουσαν O. l. 14. col. 2. Εἰς) εἰς legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδὲ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Καμφθῆνης) κομματοικῶς, δ. λέγει C. quod probō. *Solan.* l. 21. col. 2. Κώμους — ἐπισταμένον) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δὲ) μὴδ' editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl.* l. 10. Ὡ) Omittit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέλους ἀδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι *Fl.* Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* λαθεῖν) λαθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαινε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγετε male I. *Fl.* H. Fr. l. 14. Γράφασθαι) γράφουσαι O. Γράφαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαύτων καὶ κρότου οὐ δεομένου G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διαπλάσιονα ἀποισόμενοι) διαπλάσιον οἰσόμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταί) Non habet *Fl.* l. 18. Αἷς) ἥς antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὡς περ εἰσθα &c.) ὥς περ δὲ νόμος *Fl.* omiffis reliquis. l. 5. Τδ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῦτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁραῶσαι) τοῦ ὁραῶσαι edita. Expungxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανός, ὃ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκῶμμα) σκῆμμα male P. H. utraque. Recte *Fr.* *Fl.* S. &c. l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ὀρθῶς marg. A. 1. l. 9. Λαθραῖον) Sic *Fl.* P. H. S. &c. Λαθρίδιον I. l. 11. Σχήματος) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμένων) Restitutum ex P. Διακειμένος edd. l. 17. col. 2. Οὔτε πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λεγόμενοι) γενόμενοι lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετεώρων antea editum. l. 6. Τὸν Διάλογον. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταῦτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καί. l. 11. Τὸν) τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθρώπινον) ἄνθρωπον marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec defunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχυρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμενος) καθήμεαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. A. 1. l. 9. Μορίου εἰδα-

λέν) μηρίου male P. Μόριον ἢ ὄλον Pell. l. 11. Λεπτολογῶν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.) l. 14. Ὁξυδορκεῖ) ὀξυδορκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὁξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοὶ) ἦν Fl. Vulgatum firmat P. l. 9. Φέρεῖ) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο τούτου, siue καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς δοιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14. Διασμιλευμένον) Sic rescriptit idem ex V. & C. cum διασμελισμένον editum offenderet.

INDEPARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δοκεῖ) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτικὴ) τὰ ἀπομοτικὰ Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκειῖται) Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C. l. 21. col. 1. Ἄλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus; *ibid.* l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός. Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοὶ) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχεε σοὶ recte edd. Fl. l. &c. l. 9. Καὶ σοὶ) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1. Τόγῃ) τότε male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marcil. Non compareret in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abeft a Fl. l. 10. Μαδεμίαν) Ita P. Μὴ δὲ μίαν l. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίεις) ἀφήσεις Fl. Vulgaræ accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατέρε P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nil mut. Fl. l. P. &c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Τῷ certt. l. 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τουτο Fl. l. 14. Προοίσται) Sic etiam Fl. cum certt. Pag. 104. l. 14. Ὡν) ὕμνος ἂν Fl. l. 15. Οὐδ' ἐν) Sic Solan. rescripti. ex Fr. Οὐθὲν erat in certt. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens. l. 16. Δέ τοις ἀληθείς διόσεις) δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ P. Pag. 105. l. 1. Ἰσθὶ male l. l. 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν S. l. 3. Ὡς ἐπίστασαι) Pell. An οὐ; Nil mutant Fl. Fr. l. &c. l. 7. Ὅκνεῖ) ὠκνεῖ edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit ex Fl. quæ quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg. A. 1 W. Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως

συγγενομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὼν
 Fl. l. 16. Τῆς) Abest a Fl. Pag. 106. l. 1. Ἄλλα μὴ) Et haec
 omittit Fl. l. 2. Σαβρὸν) σαπρὸν edd. priores. ead. Ἀποφθέγ-
 γηται) ἀποφθέγγονται marg. A. 1. & Fl. male. l. 4. Ἐκ κα-
 ταλήψεων) Sic S. & A. Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκατα-
 λήψεως Fl. l. 6. Ὅτω) Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox δὲ τῷ
 eadem recte. ead. Μεταγνοῖσι) μεταγνοῖν S. & A. l. 7. Εἰ-
 περ) ἢ περ vult Marci. Sed prius edd. l. 9. Τοῦτον) Nil mut.
 Coll. & Fl. l. 11. Μὴ) Hoc habent Mf. Angl. & P. Abest in
 edd. cett. l. 14. Διδιδέναι) διδιδέναι male Fl. Vulgatum ruetur
 P. Pag. 107. l. 8. Παντός) Nihil mutare Fl. adicripit Solan.
 l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gef-
 ner. l. 16. Ἐστιᾶσεσθαι) ἐστιᾶσθαι Exc. Fl. Sed prius cett.
 cum P. & Plat. l. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κε-
 κτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. l. 8.
 Τὴν) Abest artic. a Fl. l. 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ τούτου ἐστὶ) ὧν
 οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ ἐστὶ Fl. Pro ὧν etiam ὧν marg. A. 1 W. l. 14.
 col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. l. 15. col. 2.
 Κατὰ) τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Σεσυλη-
 μέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum
 est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
 non ausim. Solan. l. 21. col. 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur,
 mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit
 pro τῆς ἐνεργ., quod ante editum fuerat. ead. col. 2. Ὑποστά-
 σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
 Pag. 109. l. 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτως male Fl. l. 10. Δυνῆσθαι)
 Emendatio Gesneri. Δυνήσεται male Fl. P. Fr. B. 1. S. H. Ald.
 Συνησεται l. Pag. 110. l. 13. Σύγε) σὺ Fl. Pag. 111. l. 1.
 Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, con-
 iectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) Sic Hom. l. d. item P.
 & P. Φησὶ male Fl. Ald. H. S. ead. Εἶναι) Sic Homer. L. Fl.
 V. 2. & P. Ἐμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλ-
 λο marg. A. 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes.
 l. 11. Κρεῖων) κρεῖων edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
 monuit. ead. Δ' ἐκ) Restitut. ex Hom. Δδ edd. omīssa praepo-
 sitione. l. 12. Ἐγχείη) ἐγχείη P. Pag. 112. l. 2. Σοφωτά-
 τῳ) φιλοσοφωτάτῳ P. ead. Ἑλλήνων) Sic L. P. H. Ὀλων cett.
 & P. Λόγων Fl. & marg. A. 1. l. 6. Τοὺς) Articulo caret Fl.
 l. 12. Δείας) τελείας marg. A. 1. & L. Nil mut. edd. l. 16. Ἀ-
 κούειν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθωσι) παρα-
 πλήθουσι Fl. ead. Κρεῖων) Sic etiam Fl. Fr. L. P. l. 4. Αὐτὸν) αὐ-
 τῶν Fl. l. 13. Τὸν) Deest in S. l. 18. col. 1. Τῷ μελήσουσι δέ

μοι ἴπποι) Hom. Il. E, 228, μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῷ etiam τὸ de-
derat; sed quia vulgata fatis sana, nec auctoritate indicat,
non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non
monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce
eodem ἢ in edd. absens ante ἀντὶ inserui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5.
'Επὶ) ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ
ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forfan
πάραστι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) Sic *B.* 2.
P. Ἡ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολ-
λυμένων) Restituit. ex *G.* Τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1.
'Απολογούμενος edd. l. 6. Ἐκείνος) ἐκείνους *L.* *L.* & marg. *A.* 1.
Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I.* V. 2. *B.* 2. & *Mf.*
Gr. Ἐκεδδ. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd.
notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλή) Sic *Fl.*
I. *Ald.* *A.* *Fr.* *S.* Πολλοὶ *P.* *H.* *B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I.* *Fr.*
Ald. *H.* *P.* Αὐτοῦς *Fl.* *S.* *B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic
B. 1. & 2. *P.* *P.* recte. Τὸ male *I.* *Fl.* *S.* & c. Pag. 118. l. 2. Τῷ)
Bene *P.* *B.* 2. & *G.* Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3.
Αὐτῇ) αὐτῇ edd. priores. l. 5. Χρησθῆαι) χρᾶσθαι *Fl.* l. 9. Σω-
κράτην) Σωκράτη *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120.
l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακα-
παθοῦντες *H.* 2. Correkerat Gesn. Et recte κακοπ. cett. l. 11.
'Ανήρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P.* *S.* 'Ανήρωτα male *I.* *Fl.* *Fr.* *Ald.*
H. utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omi-
tit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male
omissum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμῃς *Pell.* Pag. 124.
l. 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis. ead.
Τι) τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. l. 4. Ἀσύμφωνον)
ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) ἀξίως ἐστὶ *Fl.* l. 6. Προσδεκτός
ἐν εἶν) Tria haec absunt a *Fl.* & merito. V. nott. l. 13. col. 2.
'Αφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuif-
set, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ δὲ) τὸ
ἕλον edita. At in V. lacuna est. Τὸ δὲ *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ)
Adde πρώτῳ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic coniciō:
in V. erat συλλογι. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *Solan.*
ibid. l. 19. Δογματῶν) Sic edita . . . δογμάτων V. unde, & ex
C. liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato
ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deesse στέρη-
σις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iactu-
ram non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt
mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρσιον*) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Τρία esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρσις. ead. col. 2. Ἐπὶ γράσαν* Anne ἐπιγράφαι; αὐτὰ φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν* ἂν *Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοὺς*) Et sic esse in *Fl.* adscriptit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. *Τούσδε B. 2. l. 10. Οἶον* οἱ Schol. & Coll. *l. 12. Καὶ συμφανία*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ἔοικεν ἔν*) ἔοικε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi, *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ως* Abest a *Fl. Δῆτα* Pell. pro κατά. *Pag. 127. l. 3. Δείξω καὶ*) Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν*) Et sic edd. vet. *l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων τοὺς Λακεδαιμονίους* male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία*) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. *περὶ σιτία V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ* δοκεῖ male *Fl. l. 15. Χωρεῖν*) χωρεῖν male *I. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διεφθορῆς* διαφθεύρουσι editum ante, & κρεώδης omisum. Ocho autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correx. Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut *Cod.* exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Καὶ εἰ*) εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί δ' εἶ*) Restit. ex *I. & V. 2. Τί δ' ἔ* cett. male. *l. 7. Παρετάξατο*) Recepi ex *I. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπὶσχυῖ*) ὑπὶσχυεῖ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Δέγει*) λέγει *marg. A. 1.* sublata persona ΠΑΡ. & post ὁμοσ collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος*) ἄλλος *V. 2. mala. l. 4. Κατ' αὐτὰ*) καὶ ταῦτα *Fl. l. 6. Ἀνδρεώτεροι*) Recte quaedam. Alias ἀνδριώτεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπαῖν*) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l. 17. Λέγει*) Hoc verbo hiatus edd. implevit Solan. adscriptitque addendum etiam νῆς, quod tamen etiam deesse fasetur in *C. Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πόλει*) Nihil variant edd. Ἐπὶ *Δηλῶ* vult *Palm. l. 6. Ὁραῖζειν*) Sic edd. Ἀρῖζειν *G. & marg. A. 1 W. Ὁαρίζειν* vult *Graev. l. 7. Παραβάλλειν*) παραβάλλειν *marg. A. 1. l. 17. Ὅστις*) Sic *Fl. B. 1. P.* aliaesque. Ὅς *I. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ*) Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὅσπερ B. 1. 2. (& 4.) I. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλεον*) Edd. Luciani. Πλεον Homer. *l. 6. Δι' ἑλευ*) Quaedam διόλου. *l. 7. Οὐχ*) Recte *Fl. P. B. Quid I. l. 8. Πρασκαλουμένας*) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένας I. l. 10. Ἄγον*) Sic *Fl. & Hom. Ἄγον* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ*) Non adest καὶ in *Fl. l. 9. Χείρω*) χείρονα *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.*) Abest persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Iensio. *l. 9.* **Ἀν αὐτόθ**) Restitut. ex Homer. *Πάντες κ' αὐτόθ* edd. Luciani. *l. 16.* *Τιθέμεναι*) Recte *S. & Hom.* *Τιθέμεναι* edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2.* **Ἀποβὰς*)* *ὑποβὰς* marg. *A. 1. l. 3.* *καὶ τῶν*) Sic edd. omn.* *Ἐθα* ex Homer. adlevit Gesner. *l. 13.* **Ἀτάλαντον*)* *ἀτάλαντος* ora *A. 1 W. Pag. 141. l. 3.* **Ἀφείλετο*)* Nil mutare edd. addidit Solan. *l. 9.* *καὶ εὐθ.*)* Forſan *καὶν* *εὐθ.* coniiiciebat Guyet. etiam Gesner. *l. 12.* *Οὗτος δὲ*) *οὐτός δε* emendat Gesn. *Pag. 142. l. 5.* *καλῶς*) *καλῶ S. & B. 4. l. 9.* **Ῥασπιστὰς*)* Nil mut. edd. *l. 11.* *Χλωροὺς*) *χλοροὺς* male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15.* **Ἐκείνω*)* Recepi ex *l. Ἐκείνον* cett. *ead. Τοίνυν*) Non adest in *Fl. l. 18. col. 2.* *Αἰξ*) *αὔρα* *V.* pro quo *αἰξ* in impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2.* **Ὦν*)* *τί ἂν l. & marg. A. 1. Οἶονται*) *οἶωνται l. l. 13.* **Ἄλλος — μανθάνοντας*)* Integer hic versus deest in *Fl. l. 15.* **Ὀμοίως*)* Et hoc deest in *Fl. l. 16.* **Ἐτι*)* *εἴ τι l. & marg. A. 1. Pag. 146. l. 2.* **Ὅτι μισθός*)* Omisit *Fl. l. 5.* **Ἐξω*)* *ἔξωθε Fl. l. 14.* *Πάντος*) *πάσα* marg. *A. 1 W.* non male. *Pag. 147. l. 13.* *Οὐδέποτε*) *οὐδέπω Fl. Pag. 148. l. 4.* *Δεδιότας*) *δεδιότας* edd. priores male. *l. 14.* **Ἐαυτὸν*)* *ἑαυτῷ* ora *A. 1. l. 16.* *Δὲ δ καὶ*) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro *οὐ τὸ ἀγ.* scribit *τὸ οὐκ ἀγαθός.* Marg. *A. 1.* etiam *ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός.* Sed hoc ex eadem sumit, credo, ut saepe. *Pag. 149. l. 9.* *Τινι*) *τινὶ Fl.* cum accent. *Τινι* cett. *Τινε l.* sola. *l. 10.* *ΤΥΧ.*) Deest hic nomen personae in *Fl. l. 13.* *ΠΑΡ.*) Et hanc perf. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2.* **Φθιήσαντας*)* Sic edd. *Φθινύς.* vult Gesner. *l. 5.* **Ἀπεπτήσας*)* Sic edd. quas monitu Wetstenii sequor. **Ἀποπτήσας* enolans dederat Gesner. *l. 8.* *Τοῦ παρασίου*) *τῶν παρασίτων l. & V. 2. l. 14.* *Γύγον*) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l. 16. col. 1.* **Φαρμάκῳ*)* Antea sic legebatur: *Τὸν δὲ καταπρησέντας*) *Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης.* Sed priora verba merito deleuit Solan. quia indicium tantum sunt Scholii, quod tamen non sequebatur. *ibid. l. 19.* **Φθιήσαντας*)* *φονθέντας* ante editum prave; cum *V.* tamen *φθονήσαντας*, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, *φθιήσαντας* esse in *C.* idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9.* *τὸ κοσμίεσθαι*) *τοῦ κοσμίεσθαι* Pell. *Pag. 152. l. 4.* *Πάντα*) *ταῦτα Fl. l. 11.* **Ἡ*)* Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c.* *El* male *l. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 15.* **Ἐθ' ἑλοιο*)* Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2.* quae *ἂν ἐθέλοις*, quod etiam adscriptum in marg. *A. 1 W. ead. Ἐσθίσιν*) Anon. Forſ. *σιτῆιν*, adscripsit. *Pag. 154. l. 3.* *Με)* *μοι Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non habet *l.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάροιο καὶ Σόλανοι *B.* 1. & 2. l. 4. Ὑμῖν) ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum *M.* l. 7. Καλινδούμενοι) Sic *Fl.* *l.* *Ald.* *Fr.* &c. Κυλινδ. *M.* l. 10. ἑτερον) Sic *M.* *Fl.* *Ald.* *P.* *Fr.* *B.* 1. & 2. *H.* Ἀτερον *l.* l. 11. Συννευκότες) Rescripti ex *W.* Συνεν. edd. l. 12. Ἦν ἰδού) Sic edd. & *M.* Ἦν ἰδὲ *Pell.* *Nūv* *Marcil.* Pag. 156. l. 7. Χρίσμα) Ita bene *l.* *Fl.* *P.* &c. Χρήμα *W.* Sed in margine erat χρίσμα. l. 12. Πάττουσιν τε) Ex *W.* restituit. Ταράττουσι τε edd. l. 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepi ex *W.* Ἐπαμῶνται *G.* quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι edd. l. 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. *A.* 1 *W.* *l.* At prius *Fl.* *B.* *Ald.* *Fr.* *H.* *P.* *S.* & *M.* Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Rescripti ex *W.* Ἀποπτύσει edd. priores. ead. *Αὐτῷ* αὐτοῦ *l.* l. 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male *M.* l. 7. Τοῦτον) τοῦτων male *Fl.* l. 12. Ἀγαθού) ἀγαθόν *W.* Vulgatum firmat *Fl.* ead. *Μαρία*) *μανία* cum puncto subscr. *M.* *S.* *Amst.* Ceterae sine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Sic edd. & *M.* l. 7. Ἐπάγει) Ita *M.* *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *H.* *P.* *Fr.* *S.* Παρέχει *l.* & marg. *A.* 1. l. 14. Διαζώμεθα) παραζώμεθα *M.* & marg. *A.* 1 *W.* cum *Fl.* At prius *l.* *Ald.* *B.* 1. *P.* &c. Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat *M.* & edd. cett. l. 7. Γυμνασμάτων) Sic *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *Fr.* *H.* *P.* *S.* Γυμνασίον *l.* & *W.* l. 10. Πυγμαῖς) πηγμῖς male *l.* l. 11. Ὑπερβάλλειν) Benefic edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλειν *l.* sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα *W.* l. 7. Τόσαῦτα) ταῦτα *Fl.* Prius cett. l. 8. Πρὸς) Sic esse in edd. omn. addidit Solanus. Pag. 161. l. 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητὶ *W.* l. 11. Δόξει) Sic *M.* cum *Fl.* *Fr.* &c. Δόξη *l.* l. 12. Ὀρᾷς) Sic edd. & *M.* Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν *M.* l. 4. Πρὸς) ὑπὸ *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. l. 7. Θοιμάτιον) δοιμάτια *M.* & *Fl.* male. Pag. 163. l. 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male *M.* l. 11. Ἀλεκτον) ἄλεκτον *W.* male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μετέθην) Nil mutare in hoc verbo edd. & *M.* adscripsit Solan. l. 15. Ἡττώμενοι) ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat *M.* Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες *W.* & marg. *A.* 1. l. 3. Μνέτω) Sic *W.* & marg. *A.* 1 *W.* Μνέποτε edd. l. 6. Οἰκνῶσιν) Receptum ex *M.* & *Fl.* Οἰκνῶσιν edd. cett. l. 7. Τότε) ποτὶ *W.* & *Fl.* l. 8. Πρὸς) περὶ *W.* & marg. *A.* 1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett. Pag. 166. l. 1. Πένον)

Sic W. & Fl. *Ξένων* edd. l. 2. *Τινῶν ξυγγραφέα*) *ξυγγραφέα* τινὰ M. l. 8. Ti) Sic M. & edd. omn. l. 15. *Διέξιμι*) Restitutum ex W. *Διέξιμι* edd. priores. Pag. 167. l. 10. *Πατρῶν*) *παντοίων* L. & marg. A. 1 W. Pag. 168. l. 4. *Καταμάθης*) Sic W. *Καταμάθεις* edd. l. 14. *Οὕτω*) *οὕτως* Fl. & W. Pag. 169. l. 3. *Ἐπὶ*) Sic recte P. aliaeque. *Ἐπὶ* male l. Fl. l. 5. *Φλογώδη*) *φλογμάδην* W. l. 8. *Ὅτι περ*) *Ἄν ὅτι περ*; Pell. Pag. 170. l. 1. *Αἱ ὑπαίθριοι*) Artic. abest a l. & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c. & M. l. 6. *Προσέξεις*) Edd. *Προσέξης* W. l. 13. *Ὁμολογούσα*) *Emendatum* recent. manu in W. Sed in margine scriptum *ὁμολογήσουσιν*. ead. *Ὅσα*) *Recepi* ex W. L. & marg. A. 1. *Ὅσῳ* edd. priores. l. 14. col. 1. *Ἑλλήτης*) *ἐλλειπῆς* legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti: *ἐκλόπει δηλονότι. Ἄττικώς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. δ. α. ε. λ.* ead. col. 2. *Ἐλλείπει*) *λέγεται* Clericus ediderat, quod mutavit Solan. nescio unde. Obscundavi tamen, quia necessarium videbatur. *Reitx.* l. 18. col. 1. *Δυσχερῶς*) *δυσχερὲς* edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. *Ὅν ἀναθεν*) *δ' οὐν ἀνα* lectum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. *Προσέξης*) *προσέξεις* correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi *οὐ προσέξεις* est, & in Luciani textu Cod. W. *προσέξης* etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *Reitx.* l. 23. col. 2. *Τούτο*) *τούτῳ* M. Sed eodem versu *ἐλλειπὺς* iterum editum, quod facile in *ἐλλειπὺς* converti. *Reitx.* l. 24. col. 1. *Ἄν σοι*) *αὐτοῖ* edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. *Αὐτὴν*) *αὐτῇ* Fl. Sed vulgatum firmat M. l. 9. *Ἀναγεγράφθω*) *ἀναγεγράφθω* l. & V. 2. Item marg. A. 1. at prius cett. & M. l. 12. *Αἰσχυνόιτο*) *αἰσχύνηται* W. l. 14. *Τμῶν*) Bene sic Fl. aliaeque. *Ἡμῶν* male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. *Ἐσρακὼς*) *ἑσωρακὼς* M. male. l. 5. *Σὲ*) Omissum in M. l. 6. *Ὡς φασὶν*) Haec verba in W. post *ἔγνετο* collocantur. ead. *Ἐπίστασθαι*) *ἐπίστασθε* W. male. l. 8. *Εὐδαιμονήσεις*) *εὐδαιμονήσει* Fl. & W. l. 9. *Πιστέον*) *πιστέον* male M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 11. *Συνηρεφεῖ*) *Recepi* ex M. & S. *Συνηρεφεῖ* enim edd. cett. l. 16. Ti) *ἔτι* Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. *Ἐκατέρω*) *ἐκατέρω* male W. l. 13. *Ἀρεωπαγίται*) *Ἀρεοπαγίται* W. & sic paulo post bis. l. 15. col. 1. *Ἀρεῖω πάγῳ*) Sic scriptum inveni, nec Solan. quidquam notarat. Alias *Ἀρεῖω πάγῳ* scribitur, vel etiam *iunctim*, *Reitx.* Pag. 175. l. 2. *Καταρρήτορευόμενος*)

καταρτητορευόμενος W. Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. Ἀναφύηται) Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W. l. 12. Ὑφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. Ἀφ' edd. cett. l. 13. Γίγνουντο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάζωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) ἐαυτῷ Fl. l. 3. Ἀρεωπαγίτην) Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαϊότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἄμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπείδουσιν) σπείδουσιν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. Ἄσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνουντο) γίνονται W. ead. Σκύτη) σκῆπη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννεπυκνότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλακείς) συμπλεκείς W. l. 12. Τοῦτο) τούτου M. l. 17. Εὐθύς πολλῶ) πολλὰ εὐθύς M. ead. Ρέοντα V. 2. & marg. A. 1. Ρέοντα l. Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. Ἐμψυχον) εὐψυχον l. sola. l. 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολάμποντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Περιλελειμμένον) περιλελειμμένου M. l. 15. Καί) Abest a Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διενκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. Ἐπιμηκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ. l. 16. Αὐτὸν) Omittunt Fl. & W. l. 17. Ἐνδιδούν) Sic Fl. Fr. l. H. Ald. B. l. P. S. Ἐνδιδόν W. Pag. 187. l. 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφρον Amst. S. l. Ald. H. &c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. Ἡμῖν) Punctum hic est in M. ead. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. Ἀναρρίπτουσιν) Sic edd. Ἀναρρίπτουσιν W. l. 6. Ὑπερβάλλοιτο) υπερβάλλοιτο M. l. 9. Ὑποβέβληνται) ὑποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ὕλισδον) Ita & M. cum edd. ead. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. Ἐγχέλυσιν) ἐγχέλεσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. l. 9. Τούναντιον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καί) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείῳ) Fl. & M. quoque λυκεῖον habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. Ἀποπλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρίβειν) διαίρειν male M.

Pag. 191. l. 5. λέγειν) Non habent λέγειν Fl. & W. Habent cett. l. 8. ὅμιν) Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. ὅμιν l. P. H. Ald. B. 1. male. l. 11. ὅμιν) Recte Fl. Fr. Ald. H. P. B. 1. S. & M. ὅμιν l. Pag. 192. l. 4. βαθεί) ἀν βαθεί Fl. prae-
missio ἀν etiam retento. l. 5. ὅμοειδε) Sic dedit Solanus ex W. ὅμοειδε) edd. priores. l. 9. μορμουλττομένοι μορμουλττομένοι W. Pag. 193. l. 4. ὁφέντας) Et sic Fl. cum cett. & M. Poffet & ὁφέντες coniūci. l. 5. Διδάσκετε) διδάσκει M. Διδάσκετε accentu in prima collocato Fl. l. 6. Διδόντες) διδούς M. Nihil a vulgato abijt Fl. l. 12. Εἰσφίδιον) εἰσφίδιον W. l. 13. Ὑπεισπένσω) Nihil mut. Fl. l. 14. col. 2. Σκη-
νῶν) C. Abb. σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] *ibid.* l. 15. Οἶον) Non aderat in edd. Inseruit Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. Reitz. *ibid.* l. 16. Το κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. l. 17. col. 1. Ὑπεκασμένοι) σκεπαμένοι. Ὑπεκασμένοι M. l. 18. col. 2. Ὑν οἷς) ἐν ᾧ V. l. 20. col. 1. Μὲν γὰρ γεῖραιναξία) In editis erat μὲν γεῖρ ξία γὰρ εἴρεται. Cod. Abb. vero γεῖραιναξία, καὶ εἴρεται. In V. γε-
γὰρ εἴρεται. In M. γὰρ γεῖραιναξία. *ibid.* l. 21. Αἰδοίαν) In V. —δοίαν. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit. Pag. 194. l. 2. Ἐκείρων) Punctum post ἐκ → habet Fl. & spa-
tium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. l. 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε Fl. quod & adpictum orae A. 1 W. Vulgatum est in M. l. 15. Ὑπεκασμένοι) Ὑπεκασμένοι Fl. & W. Pag. 195. l. 2. Πολύ) πολλοί male Fl. & marg. A. 1 W. l. 10. Παρεζώσθαι) Receptum ex Fl. & W. Περιεζώ-
σθαι edd. hac priores. l. 13. Ὑπεκασμένοι) Ὑπεκασμένοι minus bene M. l. 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & M. Pag. 196. l. 1. Αὐδαιρέτως) Rectius abest in W. & Fl. l. 2. Συμπολιτεύ-
σθαι) συμπολιτευμένων W. & marg. A. 1. l. 6. Φείδεσθε) Sic emendat Solan. & Gesn. Φείδεσθαι edd. & M. Pag. 197. l. 9. Τῆς Ἰδρας) περὶ τῆς Ἰδρας W. l. 4. Δύ) Nil mut. Fl. nec M. l. 8. Γίνεται) γίνεσθαι M. l. 9. Ποιήσεως ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεὶ ποιήσεως M. Pag. 198. l. 1. Τοῖς Ὁλ.) τῷ Ὁλ. M. l. 4. Ποιήσεως) ποιήσθαι W. male. l. 8. Τοῦτο) αὐτῷ M. l. 10. Ὑπεκασμένοι) γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 12. Διὰ τοῦτο) διὰ τοῦτο l. l. 13. Τούτους) Hoc praestuli ex Fl. & W. Τούτους edd. vulgo. l. 15. Ὑπεκασμένοι) Sic edd. & M. Pag. 199. l. 1. Ἐαυτὸν) αὐτὸν W. l. 2. Ὑ) Abest ab M. Pag. 200. l. 2. Μηδὲ) μὴ δὲ l. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg. A. 1. Sed dubie anne voluerit δὲ. *ead.* Προσπα

γορεύουσιν) Sic M. edd. excepta Fl. quae προαπαγορεύουσιν: Απαγορεύουσιν Mf. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτων M. l. 4. Αύτων) αὐτοὺς Pell. l. 12: Παίουσιν) παίουσιν W. Pag. 201. l. 4: Παρεστάσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. *Hr) εἰ M. l. 9. Σώμασιν) σῶμασιν male l. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2: Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit Fl. & M. l. 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ος δ—ες Pell. Pag. 202. l. 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum puncto subscr. l. 15. ἤκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα) γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14. Ἐλλεβόρου) Bene sic M. Fr. B. i. & 2. P. S. Ἐλεβόρου l. V. 2. Ald. Fl. H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W. Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5. Ἀρεσκομένη οὐτοῖς) Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκομένος ἐν τούτοις edd. cett.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 4. Αὐθις) αὐ Fl. l. 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις Fl. Pag. 207. l. 10. Αὐτῷ) Sic Fl. P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν l. & marg. A. i W. l. 11. Τὸν ταιούτον) Omittit artic. Fl. Qui adest in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφειμένον) Ita Fl. B. i. Ald. Fr. P. H. Τῆς ἀναόδου ὑφειμένον l. & marg. A. i W. Pag. 208. l. 3. Προῦκειται) πρόκειται l. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16. Ὠρόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex Fl. Vid. nott. Pag. 209. l. 9. Αἰεῖ) Sic edd. contanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς τὸ χωρίον Fl. sola. cad. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι l. sola. Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Sic Fl. B. i. P. &c. recte. Καίμενοι l. l. 5. Αὐοῖς) Receptum ex G. L. & marg. A. i. Αὐτὸς edd. omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic Fl. l. Fr. P. &c. l. 17. Καλιγδούνται) Sic Fl. l. Ald. S. Κυλιγδούνται B. i. P. Fr. H. Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ Fl. l. 12. Ἐτί) Nihil variat Fl. Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατέρωσαν male inferit Fl. l. 7. Οὕτω) Et sic Fl. l. 8. Εἰνεκα) Scripti ex Fl. Ald. l. B. i. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 11. Γινώσκειν) Ita Fl. B. i. Fr. Ald. V. 2. P. H. Γινώσκειν S. A. Γινώσκειν l. l. 15. Αὐτοῦ) αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet Fl. Pag. 214. l. 3. Ματαιάζοντα) Consentunt Fl. l. Fr. P. &c. Ματαιίζοντα Suid. l. 8. Ἡ) l. & V. 2. Ἡ Ceterae Ἡ. l. 9. Ἡ δότι) ἢ διότι Fl. Fr. P. H. &c. Νῆ δ' ὅτι l. ἢ διότι V. 2. Ἡ τί σοι marg. A. i. l. 15. Παρὰ) Retepi ex Fl. nam παρὶ edd. cett. cad. Ἡ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἦ. *Pag. 215. l. 3. Διδάξομαι*) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξομαι fin in *l. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7. Παρατρέλει*) Sic edd. Διαστρέλει *G. Διατρέλει* *L.* Utrumque tam διατρέλει, quam διαστρέλει adscriptum marg. *A. 1. l. 9. Καταφρονήσῃ*) Bene ita *P. H. S. B. 1. & 2. Καταφρονήσῃ* *l. Fl. Ald. Fr. l. 12. Ὅρα*) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distincte. *l. 14. Ἐν τῷ μνήματι ἐν ἐπιμνήματι* *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17. Δυνησόμεθα*) Restitui ex *L. Δυσόμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανωμένος*) Sic *Fl. H. P. B. 1. Στεφανωμένος* *l. l. 13. Ὑμῶν*) Sic bene *Fl. Fr. P. &c. Ἡμῶν* *l. l. 18. col. 2. Ὡς δὴλον*) Posteriora haec verba desunt in *C.* *Pag. 217. l. 2. Δὲ*) Omittit *Fl. l. 5. Συνειληχότα*) Nihil variant edd. *l. 11. Ὑάλῳ* *Fl. Σιάλῳ* edd. *Cogn.* In Ὑάλῳ consentiunt nostri *Codd. & edd. ead. Περιχρεῖ*) Emenda περιχρεῖ, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1. Χάματα*) χρώματα *Fl.* male. *l. 2. πρὸς* καὶ πρὸς *Fl.* male, *l. 13. Κλάειν*) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. &c. Πάντιμον* *l. V. 2. Ms. Graev. & L. ead. Σοφιστής*) ὁ σοφιστής *l. sola. l. 14. col. 1. Λόγῳ*) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat; cui luben Reitz. *ibid. l. 16. Ὑφιστάντα συνίσταντα, corradentem*, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. *l. d. & pro ἀδιάκριτον ἡδιακρίτων* malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ον praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admississem correctionem, si ex *Cod.* firmaretur. *Reitz. Pag. 221. l. 3. Αἰτεῖν*) αἰτοῖν *Fl.* sine commate post οὐ. *l. 4. Τάχιστα*) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλιστα* edd. priores. Τάχιστα etiam marg. *A. 1. ead. Ἀνδρ*) Omittit *Fl. l. 6. Ἀκούσης*) ἀκούσῃ *Fl. l. 16. Γε*) Abest a *Fl. Pag. 222. l. 3. Τὸ πολὺ*) Sic *Fl. Ald. H. P. &c. Ἐπιτοπολὺ* *l. l. 9. Ἀγρεύσεις*) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 W. l. 10. Ἐκείνους*) Restitutum ex *Fl. & S. Ἐκπνους* cett. male. *Ἐκπνους* *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag. 223. l. 2. Ἀλλὰ*) οὐ δὲ *L. & marg. A. 1. ead. Διδς*) Non habet *Fl. l. 3. Ἀπιστήσης*) ἀποστήσης marg. *A. 1 W. Pag. 224. l. 4. Διδς*

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. Διανύσαντα enim cett:
I. 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *I.* 15. Καλύσει) Sic *Fl.* *Ald.* *H.* *P.* &c. Καλύσει
I. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 225. *l.* 5. Καρποῖς) Omisit *Fl.* *I.* 10.
 Εἴ που) Recte *Fl.* *Fr.* *B.* *H.* *S.* &c. Ἦπου male *I.* cum *V.* 2.
I. 13. Αὐτὸν) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l.* 6. Ἀπόξυρον) ἀπέξυρον
Fl. male. *I.* 13. Οὐδὲν ἐμοῦ δέσῃ) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δέσσει *I.* &
L. Quod edidimus, est in reliquis. *I.* 14. Καὶ ἀνθρᾶ) καὶ abest
a Fl. *I.* 15. Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὰ
 πολλάκις omittens. *I.* 16. Τοσούτο) Ita *Fl.* *I.* *B.* *S.* Τοσούτον
P. etiam recte. *Pag.* 227. *l.* 10. Ἐπει) Melius ita *Fl.* *I.* *V.* 2.
P. *S.* Ἐπὶ male *L.* *H.* *Fr.* *B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
 marg. Ἐπεὶ δ' ἔσθ Pell. *I.* 11. Ὡς οὖν) ὥς ἂν *I.* sola. Ὁ ἂν *L.*
I. 14. Ἐαυτὸν) αὐτὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 228. *l.* 8. Φήσει) Recepi
 ex *I.* Φησὶν cett. *I.* 9. Τούτων) τούτων *Fl.* male. *I.* 12. Βάσει)
 ῥοτῇ marg. *A.* 1 *W.* *I.* 16. Κράτητα) Sic edd. omnes. Κρίτιαν
L. Κρίτωνα in nota Graevii. *Pag.* 229. *l.* 2. Λιπαρές) Ex *Mf.*
 Graev. & marg. *A.* 1 *W.* Ἀλιπαρές edd. priores. *I.* 7. Ὀλας)
 Desideratur in *Fl.* *I.* 10. Ἀπαιτεῖ) Ex marg. *A.* 1. recepi pro
 vulgato ἀπαιτεῖν. *I.* 14. Προτιθεῖς) προτιθεσθαι *Fl.* *I.* 16.
 Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens inirepidi. *Pag.* 230. *l.* 2. Ἐ-
 πιτάττοντος) Nihil variant edd. nec *O.* *I.* 4. Ταχῆα καὶ
 ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπραγμονα *O.* *I.* 5. Ὅδός) ἡ ὁδὸς *O.* *I.* 6.
 Μή σε) καὶ σε *O.* *I.* 9. Ὡς) Non habet *O.* *ead.* *I.* 11. Recepi ex
O. *I.* 10. εἰ) εἰ *ead.* Δασεῖ) λασεῖ male *O.* *I.* 10. Πέραν) Et sic
Fl. *I.* 12. Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ *id.* π. συνόντα *O.*
 & *Fl.* *I.* 13. Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς *O.* & marg. *A.* 1. *I.* 14. Πολ-
 λούς μὲν καὶ) Sic *O.* Μὲν in edd. aberat. *I.* 18. col. 1. Καὶ) Non
 aderat in editis. Addidit Solan. *Pag.* 231. *l.* 12. Τίς) Abest ab
O. *I.* 15. Σεαυτὸν) ἐαυτὸν *Fl.* *ead.* Ἐσθ) Non adest in *O.*
Pag. 232. *l.* 6. Ἄν) Desideratur haec particula in *O.* *I.* 7. Ἐ-
 σπασάμενος) Restitutum ex *L.* *G.* *O.* & marg. *A.* 1. Ἀσπα-
 σάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *I.* 9. Αὐτοθαΐδα)
 αὐτὸς θαΐδα *G.* *O.* *I.* 12. Ἀβροῦ) τοῦ ἀβροῦ *O.* *ead.* Δ' οὖν)
 Sic *Fl.* *B.* 1. & 2. *H.* *P.* *S.* Δ' οὐ male *I.* Τοῖνυν *O.* *I.* 13. Ὡ-
 ἀγαθὲ) ὧ γὰρ magis Attice *O.* *ead.* Ἐπεμψεν πρὸς μὲ) ἐπεμ-
 ψεν ἐπ' ἐμὲ *O.* *I.* 14. Ὅτε) δὲ *O.* *I.* 15. Αὐτῷ) Abest ab *O.*
Pag. 233. *l.* 1. Τποπεπτηχότων) ὑπεπτ. *O.* *I.* 4. Παραβα-
 λείν) Adscivi ex *I.* *Fl.* *S.* Παραλαβεῖν *L.* *Ald.* cett. male. *I.* 8.
 Χοροὶ) χορικοὶ *I.* Vulgato assentitur *O.* *I.* 9. Ἐθέλεις) ἐθέλῃσεις
O. *I.* 10. Κλητίου) κλητίου Pell. quod probō. In *O.* plane de-
 est. *I.* 12. Παραφυλαττε) φύλαττε *O.* *I.* 13. Μὴ δὲ πτοηθεῖς)
 μὴ δὲ πτοηθῇς *O.* Μὴ δὲ discretim etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l. 17. Ὑπὲρ οὗ*) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur *ὑπεράστου. Pag. 234. l. 1. Δέσση*) *Δεήσαι* O. *cad. τοῖς*) Omittit O. *l. 3. Παρὰ*) Restitut. ex Fl. & O. Nam *περὶ* edd. vulgo. In O. vero *παρὰ ταῦτα*, omisso *πάντα. l. 7. Ἐπειτα καὶ*) *ἔπειτα δὲ καὶ* Thom. Magist. *l. 11. ἔχων. κόμιζε*) Deest *ἔχων* in O. & pro *κόμιζε*, legit *νόμιζε. l. 12. τούτοις καὶ ἄλ. δὲ*) Pro his *τούτω καὶ* tantum O. *l. 15. Μὴν*) Omittit O. *Pag. 235. l. 2. Μόνα*) Et hoc deest in O. *l. 3. Ἡ ἐσθὴς*) καὶ ἡ ἐσθὴς O. *cad. Ἔργον*) *ἔργα* O. Et mox male *Ταραντινίνης. l. 5. Καὶ*) Non habet O. *l. 9. Δὴ σοι*) τοῦ δὲ Fl. *l. 10. Οὐδέ*) Quaedam οὐ δὲ, ut solent. *l. 11. Ἀτάλαστον*) *ἀταλέστατον* O. *l. 12. Ἀλλὰ*) Deest in Fl. *l. 14. Ἐπειτα*) *ἔπειτα δὲ* O. *cad. Ἡ οὐ*) Omisit Fl. *l. 15. Ἀττικά ὀνύμα*) *Ἀττικὸν ὀνομάτων* O. *l. 17. col. 2. Ἐπιτρέπειν*) In impress. *περιτρέπειν* erat. In textu Luciani recte legitur *ἐπιπρέπουσα*; unde legendum & hic *ἐπιπρέπειν*, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur *ἐπιτρέπειν. Solanus. ibid. l. 18. Ὁ γ'*) ἡ edita. Correx. Solan. *Pag. 236. l. 1. Καὶ κᾶτα &c.*) καὶ τὸ κᾶτα, καὶ τὸ μὴν O. *l. 4. Ἐάν*) εἰ O. & marg. *A. 1. cad. Ἀσύμφυλα*) Recte sic *P. S. l. Ἀσύμφυλα* male Fl. *Ald. B. 1. H. Fr. l. 7. Πάλα*) Et sic habere Fl. cum *l. Fr. & Ox.* notat Solan. *l. 9. Ἐς*) πρὸς O. *l. 11. Μὴν*) Omittit O. *l. 13. Ἀρραβῶνα*) Recte sic Fl. *Ἀραβῶνα* male *l. Ald. B. 1. H. P. S. cad. Προτίμιον*) *προνόμιον* G. O. & marg. *A. 1.* In vulgato confirant edd. *l. 15. Ὀνοματοθέτει*) *νομοθετεῖ* O. *l. 16. Καλῶν*) *καλεῖν* O. *Pag. 237. l. 2. Ἡ ποιητοῦ*) ἡ abest ab O. *l. 4. Ἀπκριβωμένος*) *ἡκριβωμένος* O. & Fl. *cad. Ἀναγίνωσκε*) *ἀναγίνωσκε* O. *l. 5. Μὴ δὲ εἰ*) *μήδ' εἰ* O. *Μὴ δὲ εἰ l.* & aliae quaedam. *l. 9. Καταχρῆσθαι*) καὶ *χρήσασθαι* marg. *A. 1. l. 10. Καὶ δέη*) καὶ deest in O. *l. 11. Ὑποβάλλωσι*) *ὑπολάβωσι* male O. *cad. Τῶν*) Sine articulo Fl. *l. 12. Λεγέσθω*) *Ἀν ἐκ λεγέσθω; Pell. l. 14. Μὴ μελήσας*) *μηδὲν ἐπιμελήσας* O. & marg. *A. 1. Δὲ μὴ μελήσας* edd. *cad. Ἐπὶ κε*) Sine κε Fl. *Pag. 238. l. 1. Προσέκοντι*) *τῷ προσέκοντι* O. *l. 10. Περσικῶν*) *Μηδικῶν* O. *l. 11. Ὁ Λεωνίδας*) Sine artic. Fl. *Λεωνίδης* marg. *A. 1. l. 14. Πλατεῖαι*) Restitutum ex O. *Πλατεῖαι* edd. male. *cad. Ἐπίπαστα*) *ἐπὶ πᾶσι* Fl. & marg. *A. 1. l. 15. Τὰ ῥίγια*) Articulum habent *l. Fl. V. 2.* Omittunt certt. & O. *cad. Ἐπαρθείτω*) *συναρθείτω* O. *l. 20. col. 2. Ἀπεργάσαιτο*) In editis *ἀπεργάσαι*. Mutavit Solanus. *Pag. 239. l. 1. Μηδαμῶ*) Sic edd. omn. *Μηδὲν* O. *l. 3. Πάντα ἡδέσθω*) *πάντα σοὶ ῥέ. O. l. 10. Ἐστήκωσιν*) *ἐστήκασιν* male Fl. *Pag. 240.*

l. 1. Of) καὶ O. l. 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab O. l. 4. Καὶ σχῆμα) τὸ σχῆμα sine καὶ O. ead. Καὶ βάδισμα) Utrumque omisit Fl. l. 5. Θαυμάσονται) τεθήπασι O. l. 6. Οὐχ ἔχουσιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur Fl. l. &c. l. 9. Σμικρὰν) μικρὰν O. l. 12. Τῶν δειπνῶν) τὸν δειπνῶν male O. l. 16. Οικεῖον) Omisit O. Pag. 241. l. 1. Προϊόντα) προσήντα male Fl. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. l. 4. Ὑπὲρ) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. &c. Περὶ l. l. 10. Δοκεῖται) δόκει τῶν O. ead. Ἐνεχθῆ) ἐνεχθέντων O. l. 13. Ἐπειπεῖν) εἰπεῖν O. l. 14. Ἐνοχλήσοντα) ἐνοχλήσαντα Fl. male. l. 16. Ἐπισείσης) καὶ ἐπισ. O. Pag. 242. l. 1. Γίγνου) γίνου O. l. 2. Τῶν μέμψων) τῆς μέμψεως O. l. 3. Τὰ ὄτα) Defunt in Fl. l. 4. Τὸ ψεύσμα) ψεύδος, & sine artic. O. l. 7. Καὶ περιβλεπτον) Omiserat O. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδιᾷ) Bene sic Ald. H. P. &c. Male sine puncto l. & Fl. l. 10. Αὐχεῖν) ἢ αὐχεῖν O. ead. Γε) Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύναι) ἐπιδεικνύναι O. l. 15. Σου — εὐδοκίμοῦντος) σοι — εὐδοκίμουντι male Fl. l. 16. Τὸ) τὸν Fl. ead. Αἰδεσθῆς) Sic dedi ex l. V. 2. O. L. Αἰδεσθῆς edd. cett. l. 17. Κῆν) εἰ καὶ O. Pag. 243. l. 2. Οἱ οἰκίται) Caret artic. O. l. 7. Πάσχοις) Ex O. sic dedi, cum πάσχεις edd. ead. Διοίσεις) καὶ καταντίγες διοίσεις male Fl. l. 9. Ἠδῶς) ἡμοῖος O. l. 12. Οὐδ' ἄβαρβ.) καὶ βαρβ. O. l. 15. Διαρκέσης) Διαρκέση O. & marg. A. 1. l. 16. Γε) τε Fl. l. 17. Ἦν) ἔν male O. Pag. 244. l. 5. Γὰρ) Omisit O. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφοδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex Fl. cum ἀδόκιμον esset in cett. l. 12. Διεκπεράσας) διεκπαίσας O. l. 15. Ποτεινὸς) Bene l. H. P. S. &c. Ποτεινὸς male B. 1. & 2. l. 21. col. 1. Ἀνεφήμεσε) Ita pro vulgato ἀνεφήμισε dedit Solan. Pag. 245. l. 2. Συνοικήσας) συνοικήσας male O. l. 3. Ἐβδομηκοντ.) ἐβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur Fl. &c. ead. Τέτταρας) τέσσαρας O. l. 4. Λοιπὸς) λοιπὸν O. l. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praeferat. l. 11. Κῆν) Recte l. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κῆν male Fl. P. B. 1. l. 14. Ἔστεφανωμένοι) καὶ ἔστω. O. l. 16. Πρὸς) πρὸ male O. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γέ) μοι tantum O. ead. Νῆ) μὲν O. l. 5. Γεννάδας) γεννάσδας male O. l. 6. Πεπαύσεται) πέπαυσαι male O. l. 8. Τῶ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. l. 9. Κρατεῖν) κροτεῖν male O. l. 13. Ἐκείνο) Omisum in O. l. 14. Πρέπειν) Et hoc neglexit O. l. 18. col. 1. Προγνησαμένη) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προγυκα-

σμένην, quod nihili erat. Reitz. Pag. 247. l. 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. l. 2. Πέπαυμαι) πε-
παύσομαι O. minus recte.

I N P H I L O P S E U D E M.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην.
Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd.
neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Abest a Fl. l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut
corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. Solanus.
Pag. 251. l. 8. τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam ad-
ditum in marg. A. 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως Fl. l. 18.
col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vul-
gato ἀγαγών. Reitz. ibid. l. 22. Σκηψαμένης) Apud Grae-
vium ηψ— vid. not. Solan. Pag. 253. l. 5. Διεξίνοντες) Sic
edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξίνοντες vult So-
lanus: & sic textui Ald. superscriptum est. Pag. 255. l. 14.
Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος B. 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι)
ἔξελθοιμι marg. A. 1 W. Pag. 256. l. 1. Ὑπὲρ) περὶ Fl. sola.
l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. A. 1. l. 17. τὸ δέσμα)
διὰ τὸ δέσμα l. sola frustra, cum marg. A. 1. Pag. 258. l. 5.
Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male l. οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. A. 1.
l. 6. Ἐνδύσῃ) ἐνδύσῃ l. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσῃς
peius marg. A. 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu.
Ὀλῳ male l. & marg. A. 1. l. 10. Ὀφελεῖ) ὀμιλεῖ Fl. l. 15.
τί) ὅτι marg. A. 1. & Fl. male. Pag. 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ
λόγῳ Fl. cad. τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ l. cum V. 2. & marg. A. 1.
Pag. 260. l. 8. Τὸν φωλεὸν) Recte sic Fl. Fr. P. & c. Τὴν l. &
V. 2. l. 13. Παρὼν) παρελθὼν Fl. l. 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο Fl.
ἰάσεται marg. A. 1 W. Pag. 261. l. 6. Ἱερατικὰ) ἱερὰ Ven. &
marg. A. 1. l. 9. τῶν) Omittit artic. Fl. l. 17. Συνηλίσθησαν)
Ex emendatione Solani. Συνηλίσθησαν edd. Nec quidquam
variet. ex Codd. notatum invenio. cad. αὐτὰ) αὐτοῖς Fl. &
marg. A. 1. Pag. 262. l. 7. Ἀν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ
Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γίγν. πιστ.
erat. In margine A. W. duo haec adscripta, δυνατῷ πιστεῦ-
σαι αὐτὰ: additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν
αὐτὰ. Pag. 263. l. 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo
post Ἀναξ— habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic Fl. l. Fr. & c. Δη-
μέου Schol. Pag. 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic l. P. H. S. & c.
Ἐπιτολὺ Fl. l. 3. Ἀναξικλέα) Sic iam l. Fl. Fr. P. H. S. & c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὐ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A. i. W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A. i.* *l.* 5. Πάντες) Abest a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτῳ *Fl.* *l.* 15. Μὴ πειθεῖν) ἀπειθεῖν *Fl.* sine μή. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A. i.* *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A. i.* Vulgatum tenet *Fl. Fr. P. &c.* *l.* 2. Μόνος) Hic rursus aliam personam. inserit marg. *A. i.* *l.* 10. Ἐπαδὴν) ἐπαοιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl.* ead. Οἱ λέγοντι οἶκοι παρ' αὐτῶ μ. ἐξ. οἱ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινόμενον corrigat Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amst.* quae τὸν, casu magis, quam consilio. *l.* 6. Συναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχρησμένον) Sic *P. H. B.* *l.* 1. *S.* Κεχρησμ. male *l.* *Fl. Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl. l. Fr. P. &c.* *l.* 12. Ποιῶντα) Bene *Fl. H. P. S. &c.* Ποιῶντα male *l.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν Exc. Τοῦ *Fl. l.* &c. & *L.* *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A. i.* *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρά) Omittit *Fl.* *l.* 17. col. 1. Τὸν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. ead. col. 2. Συμβεβηκότες) συμβεβηκότες Kusterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. col. 1. Πρῶτος) πάντων est in *V.* quo forsitan Πανδς voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus.* ead. col. 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit *Solan.* *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit *Solan.* *l.* 10. Τὸς) Abest a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A. i.* Forfan τῶ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl. P. H. B.* *l.* 1. *S.* Τοῦ *l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκίδεν) Ἀλωπεκίδην edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγωνος) Ἀντίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλίς) Bene *Fr. S. Amst.* Θριαλλίς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρός) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l.* *V.* 2. marg. *A. i.* & *G.* Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὕφ'. *l.* 15. Ὁ) ὃ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl.* *l.* 13. βοστρ. περ.) περιέκειτο βοστρυχῶδην εἶλ — *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πάσιν) Sic edd. Πάσας *Solan.* Sed in nott. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοῖ) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πιναρᾷ) Bene *V.* 2. Πιναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl. B.* *l.* 1. *Ald. H. P. S.* Δακτυλίου *l.* *Pag.* 275. *l.* 1. Το) Deest in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὐπῶ) Recte sic *Fl. Fr. P. &c.* Οὐπῶ *l.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll.* Vulgatam tenent *Fl. l.* &c. *l.* 12. Καῦσωνος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεισ. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐγρηγορότι) ἐγρηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐωράκει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἠωράκειν, vel ἠώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἡδὴ) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγγειλον) ἀπήγγειλον Fl. l. 17. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἡ) ἥ Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπευες) ἑθε-
ράπευσας marg. A. 1. l. 11. Τίῳ) Nihil mut. I. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ως) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζεται) καθίσει
marg. A. 1. W. An καθίζει; adscript I. I. Wettst. Pag. 280.
l. 11. Ἐπεισκευληθῆναι) ἐπεισκευληθῆναι Kuster. recte; sed non
addit Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Θέν ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. *ibid.* l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. *ibid.*
l. 17. Ἐχειν πίστει) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: *Eadem in Exc. G.*
quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplevimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον le-
git I. I. Wettst. *Reitz.* l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοσοφεῖτε) Admisi ex Fl. Φιλοσοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπην. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελόγησθε) ἀπολογησώμαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgatum servant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato;
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. I. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νειον P. l. 9. Ἀγορεύας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. I. H. P. & c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic I. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομῆ-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρόσαιμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῷ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡς) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male I. sola.
ead. Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ I. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἰερῶν γραμματέων) Ita I. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἰερῶν
γραμματέων G. Ἰερῶν γραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίων) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν ἑαυτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inferuit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ἰδονίοις) αἰ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξηρμημένον αἰ τοῦμογα. οὐ

καθαρῶς ἑλλ. &c. *ead.* Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* l. 5. Πρόχει-
 λον) προχειλῇ *Fl.* *Pag.* 288. l. 5. Ὑπηρετεί) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. l. 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* l. 11. Τῆς ἐπιδῆς) τὴν
 ἐπιδὴν *Fl.* l. 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl. I. Ald. H. &c.* Lege
 igitur δέοι. l. 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl. Ald. P. S.* aliaque. Ἐέ-
 λευσα *I.* *Pag.* 289. l. 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* l. 7.
 Ἐκότερον) ἐκότερα marg. *A. i.* *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
 l. 10. Ἐπιδῆς) ἐπαοιδῆς marg. *A. i.* l. 16. Ἐπικλυσθῆναι)
 ἐπικλυσθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. l. 15. Ἐκτυπούσης τῆς
 σφραγίδος) ἐκτυπούσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* l. 16. Ἀπιστά)
 ἀπιστούντι *G. & L.* Nihil mutant edd. *Pag.* 291. l. 11. Οἶ) οἷ
I. male. l. 13. Δοκεῖν οἰθεῖς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
 tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A. i.* sine
 dubio ex *Fl.* l. 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνίειν;
 l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχός τι σπίζει antea lectum misere.
Reiz. *Pag.* 292. l. 3. Ἠγείσθαι) ἡγείσθαι *Fl. male.* l. 14.
 ΦΙΛ.) Persona haec omīsa erat in edd. At in *Fl.* designabatur
 lacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλευσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. i. W. etiam adscivit. Ἀπήλευσα cett. male. *Pag.* 293. l. 6.
 ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* l. 8.
 Οὐδὲν οὐ) μηδὲν sine οὐ *Fl.*

I N H I P P I A M.

Pag. 295. l. 1. Τῶν) Omisit *Fl.* l. 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* l. 12. Πτε-
 λεμαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαμαῖον. l. 14.
 Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
 aliquot Dialogorum. l. 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd.
 Mutavit Solan. *Pag.* 296. l. 13. Ἡτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.*
 l. 15. Συνισταμένου) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297.
 l. 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A. i.* l. 15. Βαλ-
 λόμενος) βαλλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. l. 1. Ὑψοῖ) ὕψοι *Pell.*
 l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. l. 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* ma-
 le φωτὶ *Fl. Fr. I. W.* l. 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl. I.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομησμένος *H. i.* & 2.
 Unde κεκομισμένος deinde natum viderur. *Pag.* 300. l. 8. Ἀρ-
 χομένου) ἀρχομένου marg. *A. i. W.* Ἀρχομένου voluit. l. 9.
 Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cett. l. 10. Φωταγω-
 γῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. I. P. &c.* l. 12. Βορ-
 ρᾶν) βορὰν edd. priores male. l. 15. Τδ) Omittit *Fl.* & merito.
Pag. 301. l. 6. Πάσας) πᾶσας male *I.* l. 9. Ἀφίδαν) Sic dedi
 ex *Fl.* & Schol. Ἀμφίδαν edd. cett. l. 10. Δυσὶν) Sic recte *L.*

B. 1. P. Δυσσιν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. 'Ωρῶν Bene *W. P.* 'Ορῶν male cett. *l. 14. 'Αλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασκά-
νου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. A. 1. l. 15. Μοι) μὴ ma-
Je I. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους) Omisit Fl.*

I N B A C C H U M.

*Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΔΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιά Schol. In-
dex H. & Wech. ead. H) Sic Fl. &c. 'Ο Schol. l. 6. 'Ως) Ab-
est a Fl. ead. Συμπατηθισομένου) Sic recte Fl. Fr. B. 2. P. S.
Συμπατηθισομένου I. l. 8. Ὑπέρ) Hoc dedi ex I. & L. Ὑπὸ Fl.
Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. l. 15. Σκοπῶν) Ti-
tulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιά ὁ Διόνυσος. In
C. vero Προσλαλιά ἢ Διόνυσος. Reitz. Pag. 304. l. 2. Κερά-
στας) καὶ κέρατα Marcil. & L. In vulgato conspirant edd.
l. 8. Βραχύν) Sic Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχύν I. &
marg. A. 1. l. 11. Κροκωτῶ) Recte S. sola. Κροκοτῶ media
correpta cett. omnes male. l. 12. Πιθανόν) Constans lectio.
Ἀπιθανόν vult Solanus. l. 17. col. 1. Κόρδακα) κόρδακος edita
male, quod ad Eucianum accommodavi. Reitz. ead. col. 2.
Εἶδος Ἰκαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit;
is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam
scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit.
Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex C. correctum, cum in
editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem C. autem ad-
ditur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδα. Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὐ-
οί) Sic I. Ald. S. B. 1. Εὐοί Wech. Εὐοί Fl. Εὐοί P. H. ead. Τοῦ-
το) τούτου Pell. l. 13. Θηλύμετριν) Nil mut. edd. l. 15. Ἠγ-
γέλλετο) ἠγγέλτο Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρὸς)
Sic Fl. W. P. &c. Φλογὸς I. & L. l. 10. Προτάξαντες) Ita de-
di ex I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P. quod & ad-
script. marg. A. 1. l. 12. Αὐτῶ) αὐτῶν Fl. & marg. A. 1. sine
dubio ex eadem. l. 15. col. 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. Cler.
Mutavit Solanus. *ibid.* l. 18. Σειληνός) Ad alia verba relatum
hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid.* l. 19. Εἰκάσαι) εἰ-
κάσαι legebatur, quod correxit Solan. Pag. 307. l. 1. Εὐοί)
Sic iam & P. quae ante εὐοί habebat. Εὐοί I. etiam & W.
aliaeque. Εὐοί Fl. l. 2. Ἐσήμεν) Ita Fl. Fr. I. Wech. P. &c.
Ἐσήμεν vult Solan. l. 13. Διόνυσον) λόγον Fl. Sed ex glossa
natum. Pag. 308. l. 2. Ακούεσθαι) ἀκούεσθαι Fl. quod So-
lan. recipi voluit. l. 10. Τελετή) Bene Fl. Fr. Wech. P. &c.*

Τελευτήν male *I. l. 11. Κώμων*) κώμων male *I. sola. l. 13. 'Εκ βακχεύσειν*) ἐμβακχεύσειν male *Fl. l. 15. Εὐ οἱ*) εὐοὶ rursus *Fl. Εὐ οἱ P. Pag. 309. l. 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον*) Restitutum ex *L. & B. Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον* cert. *l. 9. Διειδεστάτου*) διειδεστάτου male *B. 2. Recte* cert. *l. 10. Οἱ*) Male abest ab *I. Pag. 310. l. 3. Καρηβαρῶντι*) καρηβαρῶντι *Fl. l. 16. Τον*) Deest in *Fl. Pag. 311. l. 1. Δύντος*) Recte *Fl. I. W. P. Δύναντος* Cod. Abb. *ead. 'Επεξελθεῖν*) ἐξελθεῖν *Fl. sola. l. 9. Δύοντος*) In Luciano δύντος. Sed quia & δύντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. *ead. 'Η*) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl. I. W. P. &c. l. 11. 'Ενῆπται*) ἐννεῖται *G. Vulgatam* tenaciter servant edd. *l. 14. Ταῦτά γε*) Haec priori § connectere malit *I. I. Werstenius. ead. 'Ελληνίων*) Sic & *Fl. cum I. Fr. W. P. &c. l. 15. Ταῦτά γε*) Titulus horum Scholior. in *V. erat Προλαλιά, ὁ 'Ηρακλῆς*. In *C. προσλαλιά ἢ 'Ηρακλῆς. Reitz. Pag. 313. l. 3. Λεῖαν*) λῖαν male *Wech. Pag. 314. l. 13. 'Ερμην*) Et sic *Fl. cum* cert. *Pag. 315. l. 11. 'Ο λόγος*) ὁ λόγιος coniicit *I. I. Werstenius. l. 16. 'Εστιν*) ἐστι melius legas. (*'Εστι S. & B. 4. quare sic rescriptimus.*) *Pag. 317. l. 6. Χρυσοφαέννων*) χρυσοφάων *Fl. Idem adscriptum margini Ald. l. 10. Τοξεύειν*) τοξεύει *Fl. l. 19. col. 1. 'Ιπποκλείδῃ*) In *V. 'Ιπποκλείδου*, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan. Pag. 318. l. 3. 'Ημῖν*) ὑμῖν male *Fl. ead. 'Επιφθέγχεται*) ἐπιφθέγγετο *Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. l. 3. 'Ημᾶς) Rescripti ex *I. marg. A. 1. & V. 2. 'Υμᾶς* cert. male cum *Ald. & Fl. l. 13. 'Ηκον*) Nihil mut. edd. *'Ηκον* vult *Solanus. Pag. 320. l. 4. 'Εκδιδούσας*) Omittit *Fl. l. 11. 'Ημῖν*) Restitut. ex *L. & V. 'Υμῖν* cert. *Pag. 321. l. 9. 'Αληθῆς*) ἀληθῆς *Fl. l. 11. Αὐθῆς*) Bene *Fl. Fr. W. P. Αὐτίς* male *I. l. 13. 'Ημῖν*) Recte *L. & I. 'Υμῖν* *Fl. cum* cert. male. *ead. 'Αδουσιν*) *Fl. ἄδουσιν* sine puncto subscripto. *Pag. 322. l. 7. Μὲν*) Non habet *Fl. l. 11. 'Ενι*) ἐστι *L. Pag. 323. l. 3.*

'Ερτύχοις ἀν) ἐρτύχης sine ἀν Fl. l. 6. * Ἀμουσον) Sic G. L. marg. A. 1. & I. * Ἀμυθον Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum I. P. &c. Οὐτῶ L. l. 5. Τὰ) Omisit I. Non item Fl. aliaque. l. 8. Μὲν) Non comparat in Fl. l. 11. Διήθησται) διήθησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνοῦς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομεύει) προνομένει Wech. male. l. 4. Ὀδοῦς) ὁδοῦς adspirare Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχύον, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῶ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. 1. Pag. 329. l. 7. Αὐτῶ) αὐτῷ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, addeci Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύοι male Fl. l. 15. Ἀφείσα) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. S. Ἀφείσα l. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργός) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. * H) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forfan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίοντες) καὶ βαίοντες marg. A. 1. W.

A N N O T A T I O N E S

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. ^{ἄνοδον}) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ^{ἄνοδον}, ^{ἀνοδος} legitur. Forſan ^{ἀν} ὁ δὲς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἀνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἔδεσέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἀνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἀνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit, ἀνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἀνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἀνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Lucr. c. 2 f. variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἀνω ὁδῶ, quod tamen eodem redit. REITZ,

ead. l. 8. Σταδίους τινας) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν ἡλίου καὶ ſελήνης, ἐτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα ſταδίους τινας, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim iamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur ſταθμούς, manſiones. Sed ſτάδιοι & παραſάγγαι rectius iunguntur, quam ſταθμοὶ & παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulgatum tueri, per me licet, praefertim ſilentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινας καὶ παραſάγγας) Ad hunc locum ὁ πᾶν Graevius annotavit, rectius iungi ſταδίους & παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi ſταθμούς ſaepe alibi cum παραſάγγας iunctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud Xenoph. in L. I 'Αναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμούς βέλους at vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20, Sed praeter haec, inquit, fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conſiciunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas paene conſicere &c. Haec in Obſervatt. Crit. pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. supra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. Aratus de Cynofura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίπνουσι περὶ ὡσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεὶς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, neficio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat P. ed. cum Fl. l. H. S. &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ & ibid. 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνν, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διιπετές idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124: Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Oñ. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chryf. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περὶ τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκ γῆς χαϊκός. (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, mirum: καὶ δῖππετος, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένετο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse Davis. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκα καὶ κατέρχουμαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανώγων) Οὐρακίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἢ τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, celeres erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent alae vel pennae volatiles. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἀκροῖς τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte summis pennis. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν, rogantrique, num non terruerit exemplum Icari, At, inquit, Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum aliis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῶν δὲ ἀκήρατα ἢ τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκράλινον, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significentur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρῶν, cera illino: inde κηρωδὲς, ceratus; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. 'Ακήρωτα recte *Vep.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. 'Ακήρωτα optime Iens. coniecerat, & parvissem sic emendanti, etsi vel in nulla ed. invenissem iam vero, quia *I. & V.* 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihil est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος distinguit, dicens: ἀκήρωτος ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχωνος. Vid. illum v. 'Ακύν. Nec iam dubitabis, quin vox sit proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεξιμι) Mirabar, nullam edd. διέξιμι habere, quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

ead. l. 6. Μεπερίδης) Usus talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. 'Εκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον) Const. Porphyg. de Leone Armenio l. 15: ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς καὶ ὅλος ἦρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων (leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον. REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus & Salmurienfis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολία τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὰ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemnis his atque horum studio, adiectioneque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiectione animo ad ea, quae sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, & earum rerum studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.
Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, *χυδαίων* *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *σπουδαίος* non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐ δ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν: ſed & de rebus bonis, & magni momenti, i. e. cura noſtra dignis; alioquin aſſerrem illud Herodiani V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαία πεμφθέντων. Rurſus Iſocr. *ead. Or. ad Dem.* duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὐξέσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἔτυχε) *Sine ordine, temere*. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυρόπωότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagiri philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψαγόραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολόσχης) Ariſtroph. in Nubibus paſſim Socratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* ſpeculatorem ac pugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & paulo poſt, Ἐξεύρον ὁρθῶς τὰ μετέωρα πρᾶγματα &c. 359, μετεωροſκοφιστῶν ſummm. At 332, μετεωροφέναντας eius ſeſtatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολόσχης* unitur Scholiaſt. eiufdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗ ταυτὰ δ' ἐξάξειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Laſtantiuſ III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam variū, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuerere ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſneruſ *ἐρπομένων* legit. Sed vid. Ad-denda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *stadium*, an ὅποια *στάδια* quaefivit Solanuſ? cum τὸ *στάδιον* uſitatuſ, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίου — τετρακοσίου. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίου τρεῖς. Et 31 si στάδιοι διακόσιοι &c. REITZ.

Pag. 30. l. 11. Μυδρῶν) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. Τὸ πατὴν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. GUYET. Adscripserat margini Bas. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis. Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsis Guyet. & eodem redit, χώραν οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλωπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ ὕματα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀφραιοῦ πατρὶς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel eis hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεΐαντα, annotat Schol. Ms. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσει) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγόμενων κατ' ἐγγύτητα) Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est: In Ms. est αὐτῶν quod nec ipsum hic locum habere potest: GRAEV. Apparet prorsus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῶν, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est: maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13: Ut alios omitram. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? Ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ. *ead. l. 9. Κυρών*) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ μνηστο Conf. Vit. Auſt. c. 16. REITZ.

Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι τοῖς ἑτέροις &c.) Sic etiam infra πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφορῆμα σιωπῇ παραφεροῖμιν. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragodia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragodia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. ad eundem L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragodia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Ex hacce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα.

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quosdam affimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *καμικὸν δορυφόρημα* etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἡὕγενης) Alibi *εὐγένειος* ſcribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen *Ἡὕγ.* ſervo, quia Homericum aequae ac *ὕψις*. V. II. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἐταρος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσώπος) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aefopi conditoribus, quam in eius vita a Planude conſcripta habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aefopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aefopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mſ. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aefopi de cantharo in coelum evolante; ſed noras illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inferuerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Κανθαροῖς ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aefopicaſque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Eip. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo veſtus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιστον ἄθρον στόμα) I. I. Wettſtein recte coniiicit emendandum *κακίστου* &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὴν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt *κάμηλος*: ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, *τῆς καμήλου*, & ἡ *κάμηλος* προſελθούσα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον. sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγόμενον certe habere. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 15. l. 8. (ῥηρητῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερέττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigiū* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi pruriginē. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπτόες) Vid. supra Ἑρμοῦ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτόμην) Ed. Basil. κατεπτόμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτόμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτόμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι &c. GUYET. Κατεπτόμην) Sed & κατεπτόμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Verte batur cibo *pastus*. Re- & emendavit Gesnerus *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus*. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς, hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolasset*. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ' ἐς αἰγιοχόιο Διὸς, *me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum*. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *cum plurimum e nubibus attraxisset*, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἥδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Theridis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σασιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post se relictis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesserat. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἥδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequenibus, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ εἶναι, h. e. εἶναι, usurpatur de itineribus; ita & abstracte sumit Cicero III. de Or. 36: Repente te quasi quidam aëstus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in alium a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Iensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est affecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Oik. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus εἶμπο, τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. Ἴπποπόλων) Ἀν ἵπποπόλων legendum, ut αἰόλων; Placet. GUYET. Ἴπποπόλων Θρηκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἵπποπόλων, ut editur.

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Præve antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituiamus. SOLAN. Hom. Il. N. 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimæ in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic LONG. Past. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν αὐτῶν. Adde Wessél. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis præmissis; forsan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pufillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. fervavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen præferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset præmitti. Minus enim accurate narraret, qui visâ prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pufilla mihi apparebat terra, cum oculos demisisset. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Baf.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσῶν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis ætate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἰστ. α, c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc τάλις arguentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβον) Ἀποστίλβον O. & ed. *Fl.* ut *Δικ.* c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίων ἀποστίλβον. Et alibi non semel; unde coniiicias, & hic ira legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμούντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut *μοχ.* τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Afin.* cap. 16 med. Conf. 2 Ver. *Hist.* c. 35. Adde *Eurip.* ἴκετ. 700 & 722. Et *Long. Past.* II, p. 32, (ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσυρίττον, ἦδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hist.* l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim *Homerus*: *BOURD. Homer. Od.* Λ, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia *Homerica*. Frequentius est tamen apud *Homerum* φέρεi ζ. ἄ. ut *Od.* 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ῥ' ὁρᾶσθαι μίλων) *Iosephus* ed. *Ox.* pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc *Scholias* credas: ipsum adi *Lucianum Συγγρ.* cap. 68. SOLAN. Adleverat orae *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) φυσικὸς, O. etiam hic habet. De *Empedocle* vid. *N. Δ.* XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὔτις τοι δεξ.) *Homer. Odyss.* Π, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὁξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρον ἐνέβαλλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de *Merc. cond.* c. 24. Et potius, quae *Hemst.* ad *Dial. Mort.* VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui iam tum eo remissem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σαλήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum *Emped.* Vid. *Diogen. Laërt.* p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *I.* legendum. Sed quia & πετάομαι — ὦμαι pro volare aequè dicitur ac πέτομαι, numerum edd. potiore sum secutus. Erunt, qui πετῶμαι & πτώμαι poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω expando, distinguatur; quibus non adverterer, si verum foret, solos poëtas τῶ πέτῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinere, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. πετόμενοι ait, non πετώμενοι, de Animal. incessu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item πέτσσαι ibid. ac πέτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, ἀετῶ πετωμένῃ & VIII, 13, ἀγγέλου πετωμένου & c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόκης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, οὐ μὰ Δί. GUYET. Iens. ad Abdic. cap. 2 sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, Bud. vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus μὰ affirmat, addere potuissim eiusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visum sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic οὐ ex praemissis rectè intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' iungendo; ut sedulo multisquē contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse, non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto οὐ infero, etsi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: ubi (est) domi ne? IMMO apud libertum Discum. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀρχὴν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus est Il. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. Δείσῃ) Eodem redibit, utrum Florentinae δείσει malis, idque pro tertia futuri a δέει habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι utrum autem δείσει retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. τῆς ἀπολογίας σοι δείσει. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δέησει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δέησι τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forſan καὶ τούτῳ. GUYET. Non reiicerem τούτῳ, ſi in libris eſſet. Iam vero nihil muto, exponens τούτο per διὰ τούτο, prorſus ita, ut eſt in 2 Ver. Hiſt. c. 19, εἰς τούτο μάλιſτα Πλατωνικώτατοι. Alciph. III, pag. 392, τὸ χρυſίον ἀποδρύντεσθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit inſertum, quia, quod verum eſt, duriuſcule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil aſperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλάγντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, ἔκτεινας ἂν τὰδ; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres iſtas? Confer mox cap. 25, ſτεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. L. Bos de Ellipſi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς καρόνας ἀπευθύνοντας) Verbum eſt translatum a tectonica ad ſcholaſt. Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marci. ad Perf. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Evergetem intelligit, quamquam is palam amore profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυſιμάχῳ) Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim credebam Ὅρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτὸς. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατώνη) Peſſime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona iuvenis illius longius abſuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigaram in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a iuniore Luciano ſcripta putes. Vide, quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. *τῇ μητρὶ*) In multis Codd. *τῇ μητρὶ*, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Julian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaenet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. *Ἀλέξανδρον*) Poly(sperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander, Phraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: *πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι*. Alexander vero Poly(sperch. non in Thessalia, sed Peloponneſo regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. *καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.*) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nulum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam proVectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: *ταύτην κομῶν δὴ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ κατ' ὄραν, ἀλλὰ προσβυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c.* quod Luciano suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio proVectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenacula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. *Ἀττάλῳ*) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. *καὶ Ἀττάλῳ*) *τῷ Φιλαδέλφῳ*. Schol. Mf. Reg. 2955.

ead. l. 5. *Ἀρσάκην*) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτίνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἐρμόδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Eύν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diverfus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλεμῖαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαιτῶντας) Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχούσαν) Sic ſupra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχούσαν διατριβήν. Et Piſc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχούσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet Alciphro. III, Epift. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil eſt opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπῖναι) Erasmus, ubi erant convivium: cum ſit, alibi erant convivium. Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt οὐ pro alibi. GRAEV.

ibid. Εἰλαπῖναι) Homer. II. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc eſſe, adſcripſit Solanus. Non vero quomodo ſanandum. Neque ego quidquam divinando aſſequor; ira alienum hic eſt hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἀχρῖς ἂν) Th. Mag. Thucydidem ſemper ἄχρῖς, non ἄχρῖς dicere notat. Improbatur ἄχρῖς pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum noramus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπάδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer ſupra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legiſſe, feſtinanſne an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰνόν) Ad Marathonem urbs. Meurf. SOLAN.
Lucian. Vol. VII. B b

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κακτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνοουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἡξίουσι δίκης ἐπιτροπὴν σοῖσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοουρίας γῆς, ἢς αἰὲρ περὶ διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνοουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνοουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνοουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνοουργίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φακός) Φάκος editum erat, quod auster ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακῆ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακῆν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακῆ ubique ex analogia mallet. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀν ἐγγέλων) Vertitur vulgo ridebam: malletm risissem. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel antedictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἰδοίμι praemittitur; denique quod mox adiungat, vix grani magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἰδοίμι est, si quem videre potuissem. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Παγγαίον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίω. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN. *ibid.* Αὐτοῖς μετάλλοις) De sūn hic rursus intelligendo si pondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap. 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἑώκεσθαι.) Scribe ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἑώκεσαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμηκῶν ὁπῆ, & μοχ ἀνεπτόμεν δώματ' εἰς Ἀγίοχαιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασείσας ἑμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, & pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασείσῃτε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτόμεν) Ἀνεπτόμεν. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμεν, κατεπτόμεν supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13, & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad. A, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia, minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera HomERICA sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γούν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A. Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀν' ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post scenam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysost. Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto*: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestet verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Lusia vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem-

sterhusius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. *Ranas* v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς, concisus disputationibus, & verbis minutis. Ad quae Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σὰ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τούτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re „ Ubi Scholiastes: περιπάτοι γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando περιπάτοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαί ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus esse παρ' legere cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔσται ταῦτα) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22 f. ἔσται πάντα, ὅποτεν ἐθέλω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἑραστοῦ. Ubi εἰν pro fiat, contingat, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, & est festinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad sensum in Luciano convenientius duco, si pro μὲν substituatur, non addatur, quod versus respueret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐθὺς εἰσὼ παρῖναι) Benedictus, mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus. Quanto rectius & elegantius Erasmus: mihi visum est protinus ita, ut eram, introire. Notissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Aët. Apost. XII, 13, est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elsner. Obferv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloecistam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorsum versas, & exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: » Eumoeris Mf. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν Ψοφεῖ δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Aristoph. Acharn. 401, κόβω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, pulsabis ianuam. u REITZ.

ead. l. 16. Ἄμην) Mān hic male esse in ed. Par. notat Solan;

falso. Nam & haec ἄμα cum cett. habet, aequè ac O. REITZ.

Pag. 33. l. 1. Τπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι πρесеδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: *Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Rudaeus. Verte: *Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Tiranes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum, notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἶσω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὰ κάτωπυρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πῶθεν &c.) Homer. Odyss. Λ, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro. μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβεβροντημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἐξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cell. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: *Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae.* Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ, usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. Ὦτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 21. Δημῶ —) Sic scriptum est in Codice Mf. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν) narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuum tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. τὰ Διάσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet. GUYET. Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβεῖδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurs. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίξεις ἔχων) Παίξεις ἔκων inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiafste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciph. I, Epist. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμπταῖς καὶ παιδοῖς ὅγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45, δὲ μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκων haberent, suspensio pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίξεις ἔκων, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exfulare itaque iussimus vulgatum φιλόγεινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῷ φιλογεῖν.

πίξ. Φιλοκαίνιαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαίνιαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elsner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεσται δὲ Διὸς) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγὰμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. 7p. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β, p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forlan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties eius lectio consentit cum Fl. suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa Fl. desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid Fl. singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστᾶσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elsner, ad Rom. XII, 1. Ubi huius Luciani non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πάντες ὅλων ἐτών) De ea phrasi dictum est ad Ous. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse Erasmus, cum ad primam confedisset, quam Benedicium, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθεῖναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθεῖναι δια

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kufterus ad Plut. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui & illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kuftero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kuftero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — κἀγὼ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγεῖλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγεῖλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: Quis magna coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἄτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς περ ὁ Πύρρων) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil decernunt, nihil constituunt. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Aug. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ δεῖ ποιεῖν) Non absurde Ms. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, & δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praeceptis ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἄττιν scribi contendit. Ego Ἄττιν hic ferveo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Ἑκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obf. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19. Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.*

ead. l. 2. Μαινίδα) Non adeo lautas, quippe quibus vesceretur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρος πρὸς λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ καὶ τεθεαμένους, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspiciatus, neque frumentum edunt, neque &c.* En interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspiciatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque &c.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθαπα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθαπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si mensura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uni est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κρίσει) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰείδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsis pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi αἰεῖδεν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δὸς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit θεογονία singul. num. non θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur, nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνης) Alias μυρρίνην est Myrtus arbor. Long. Paft. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίην dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ ἀν τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὅμηρον ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πινδάρους φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige εἴχε pro εἶχε, idque per se etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. Ἐχ^ε) Recte emendarunt *B. 2.* & *Par.* editores illud ἔχ^ε, quod in reliquis impressis & *Mf. Ox.* in εἶχ^ε mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit, ἔχ^ε exhibendo. Solanus ἔχ^ε etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχ^{ει} habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam *Ienf.* ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & supra *Iov.* *Trag. cap. 5 f.* μὴ κοινούμενος περί τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Parisinae lectio nem repudiavi, etsi uno *Cod.* fultam. REITZ.

Pag. 42. l. 3. Ἐτώσιον &c.) *Ilfad. Σ, 104.* SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv. cap. 6.* Δίφιλος δ Λαβύρινθος ἐπικλην. BOURD.

ead. l. 5. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vet. GUYET. Deest ἑαυτοὺς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad 1 Ver. *Hist. c. 30.* ἀπορρίψαντες, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissim addere *Aristid. Or.* pro *Rhet. ipso pr.* Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὁρθῶς ἔσσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omisium. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra *T. I* vidimus. Aut praeterit. αἶ. passive accipitur, quorum quaedam *Ienf.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῶ γελοιότερα) *Flor. πολλά.* BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλά coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyran. c. 18 f.* πολλῶ χαλεπώτερον, & centies apud quosvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγικοῦσι) *Conf. Gall. c. 11,* & *Peregr. cap. 3.* SOLAN.

Pag. 43. l. 6. Τῶν ὀβολῶν τὴν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui futuorem nummorum (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen diffimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὄβελων, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties. praesertim ad Il. A, pag. 102, 38; *B. f.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbarum & palliarum, quod verua lingae, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν. Actor. XXIII, 4, & alibi. Epiict. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδορήσαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμώτατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — ὃς Χρῆσιν ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγαςι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κέκραγόντων. Amar hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum *κεκρά-
ξονται* Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.
ead. l. 4. Ἀνυπίδματος) Conf. supra Afin. c. 16 m. ibique
notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis *ὑμῖν*. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic *seculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra Tim. § 25, *πρὸ πολλοῦ ἐκκλειομένης ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem inter homines defecit*. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Et si *Par.* quoque haberet *ὑμῖν*, in versione tamen dederat *nobis*: quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in *l.* emendarat. Et licet *ὑμῖν* defendi queat, quod oratorum more concludat Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter *ἡμῶν*, & *ἡμῖν* dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβίων) Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senaturn Romanorum audi apud Tacitum sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de *σὺν* recte omisso, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses* addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste L. 40, p. 144 B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui ceteroquin illam notionem *Ἱερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, itemque ad V, 54. Porro *ἐκ χειρὶαν iustitium* vertere, quam indu-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciiis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλοῦσιος. Adderem Alciph. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέησιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) *B. 1* & 2. Ζηνὸς, Ἐρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis: Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἀλλ' ἐπιτρίβειν) Senarii duo e quopiam poëta Comico defumti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτρίβειν ὅπρ' οἱ τῶν σοφῶν μόνοις

Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῶ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὁμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρος) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Ms. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαισάσθαι τὸ οὖς, φασίν, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαῖνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. ΡΗΤ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνόμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgaram aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀωρί) Illud ἀωρία natum suspicetur quis a repeti-

το ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀωρὶ amisisse α praedicabit; quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφεται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisse. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuisset; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένα absoluta ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo; cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. 7p. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ἐάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — *Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.* SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισασμένη) Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil miravi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σειόμεαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: 'Ο δὲ ἔχάρη, τὸ δέατρον δὲ ἐσειέτο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Crescollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσειέτο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἐπὶ πείρῃ) Servavi lectionem edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra i Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adī etiam Wessfel. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δεικνύσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔχοντες) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

ead. l. 6. Ὅρῃ τε &c.) Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi: Ὅρῃ τε δεινὰ, διγγάνει τ' ἀνδράων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιδὲς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσχελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φυσῶν I, 6. GESN. Ὅρῃ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυσουργ—; quod quia novum est, malim φυσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit Somnus & Somnium;

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN. *ead. l. 16.* Τσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. & διηρημένα τὸ στόμα. AC Dial. Mort. V, § 2, τὸν κληρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένῃς πολιτείαις, *divisae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, *sublatus*. Sic ἐπηρημένους, *elatos*, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαίρειν esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακεύσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοῦς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἶκος νομισάμενος καὶ διατάξας πέποιμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπὸ πᾶσι. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluvius videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, seu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet.* Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura, cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN: Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοφιν εὐνοχ.) Hom. II. A. 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἤνθεοι τε καὶ ἀνέρες ἰπποκροῦνται Εὐδοκ. παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχει νῆδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. II. B, 1. SOLAN:

ead. l. 6. Ἀληθὲς) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Lucian, Vol. VII.

C c

ead. l. 11. Ἀκαλλίεργα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμηρίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἄλλ' ὄγε μερμηρίζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituvimus. REITZ.

ead. h. 3. Μόρους τοὺς θεοὺς εὐδαμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Elfiner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Δύγατες) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator univerforum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Δύγατες) I. e. Δίκην. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Harpocracion scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεάς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantibus immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνὰς θεάς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννίαι ἐπὶ εὐφροσύνῃ. GUYET. Consule Hesychi SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurs. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De sortitione iudicum per multa Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. v. 277. Conſule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non eſt noſtrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi iam frigerent prae cordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aeſculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raiſonnée an. 1737, menſ. Apr. p. 370, in recenſenda nova ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam ſacrificariſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificariſſe, & quod reſpondeat, *Miſervae non ſacrificariſſe, quia cl. vir in reſcript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 ſcripſerat: Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſtinerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philoſophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accuſato.* At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile apparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificariſſe, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum caerimoniae & conſuetudinis cauſa id potuit facere, quod aſſermenti Xenophonti negare non auſim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιντον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλιντον. Vide Not. ad Z. ἐλ. c. 16. SOLAN.

ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc eſt, quod toties & tam acriter eos infectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ ἵλας) Lego κατ' ἵλας. B. 2. κατὰ ἵλας. Reliquae κατὰ ἵλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Περ. § 17. Id eſt, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βαχτηρίας ἤξαν eſt in I. Sed cum aliae ἤξαν habeant, hoc ibi diſquirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Mſ. περιναſτοῦσιν. Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant. GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστοῦσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121. — προσπταίοντα περινοστειν ἔα. Noster hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστειν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίαμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero. Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, super vicum, aut super campo. ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mf. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα που ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθησο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. v. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN. *ibid.* Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν παρυφίδα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. ἄσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phraſi v. Διον. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν) Hiſtoriam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiffime iam perſectus eſt Meurf. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαρθώναδε) Curavi, ut adverbii more edere-
tur, ut S. exhibebat, veluti οἰκάδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπύλλυγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurf. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemſterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τὸ τε Πελασγι-
κὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. Waſſ. norat vi-
dendum Heſych. voce Πελαργικὸν, & Schol. in Lucian. Stra-
bon. p. 221. Schol. Ariſtophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in
Schol. & Ariſtoph. l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam mo-
neat Scholiaſt. Luciani h. l. Haec illi: ſed ut lectori orium fa-
ciam, addam verba Heſychii, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντι-
τρέφειν τοὺς γορεῖς πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαρ-
γοὺς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, με-
ταφύροντες ἐπὶ τὰ πτηνὰ. Etymologus autem ablinteis, quae
geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcri-
bens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατὰſκαφὸν τεῖχος οὗς
καὶ δεαſάμενοι τινὲς, πελαργούτ ὀνόμασαν διὰ τὰς ſινδύνας,
ἃς ἐφόρου. Verofimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos
ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiffe, ut qui etiam Athenis fue-
rint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia
adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox cico-
niam ſignificat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικαὶ poſ-
ſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Eis τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem ioca-
tur, non pleno civitatis iure, ſed ut μέτοικον, de quorum tri-
butis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum vide-
ram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipſo opuſculo c. 31. Repe-
ritur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro
in vicinia, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτό-
νων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex ſéqq. ubi rur-

sus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianae consuetudini dedi, ut *ἐν* hic quoque reciperem; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ γειτόνων πρόσσεισι* coniungi potest: quin & *ἐκ γειτόνων* apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν*. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristaen. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν* adducit; item ex Lyl. *eis γειτόνων*. At vel in Alciph. & Arist. *ἐν* mallet, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in *ἀπὸ* pro *ἐν*. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, *καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακρῷ*, de virgine, quae *dū DOMI* est *asservata*. REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ ... ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessisset. *FL. EPM. καὶ ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post *καὶ* habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Τράγον ἐνορχὴν δύνουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, *καὶ δύνουσι γὰρ αὐτῷ ἐνορχὴν τράγον ἐπὶ τῷ σπῆλαιον ἄγοντες*. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut *μοχ καὶ ἠνιάμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι*. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum *μόνον οὐχ*. V. finem capitis. In L. *ἀνομ-* recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) *Εἴτι τὸν ὄρθιον νόμον* interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit *μέλος* vel *μέτρον* intelligere, faciat. In *Par.* ed. haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione*. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: *Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit*. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur. REITZ.

ead. l. 14. Αὐλῶν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in P. & H. utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in I. B. i. S. cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξέσμενοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιεσχολεῖ) Vertunt, imprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περιεσχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων πέρασχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπόσους) Ὅπως. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἢ ὑπὸ θεοῖς καὶ τῇ οὐσᾷ. REITZ.

ibid. Περιεσχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολεῖν, quo passim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil mutato. Suspicio tamen subnasctur, ἀναγκαιοτέρων πέρασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κακῶς κλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κακῶς κλημένοι habent. SOLAN. Possis κακῶς κλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocantur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamorosos atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κακῶς κλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniri stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versio- ne posuit obstupefacti. GESN. Optime olfecit Gesn. κακῶς κλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημιωφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in H. sua δημιωφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet P. Non veteres, nec S. & Amst. REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, absque dissimulatione. Ita in A& Apost. XX,

20, ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμεν τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elfen-
rum similia ex Ilocr. Aetich. aliisque, non omisso hoc Lucia-
ni testimonio, afferentem. Adde Nostrium supra Amor. cap.
36, ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπίσκοπῆς.) Vid. supra Reviv. cap. 21, ubi idem
pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. & G. assertur. Ad prius sta-
bilitandum etiam addi posset Hermot. cap. 28 f. ἀναβάττα ἐπὶ
σκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod posterius testimonium So-
lanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat So-
lan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Basf. At cum l. Fr.
P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; est enim for-
mula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Aug. c. 1, Alex. c.
14 & 38. Rursus infra hoc Dial. Bis Accus. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁμισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro qua-
que iudicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athe-
nis iudici dabatur. Pollux Onomast. VIII, 5, τριώβολιον ὁ τῷ
δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data iudici merces. Aesti-
matur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stusero* Batavi-
co, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni
causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialo-
go: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριώβολῳ διαίραγῆναι ἔτοιμοι, sunt
multi, qui vel trioboli gratia *disrupti parati sunt*. GRAEV. Vid.
Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad
eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum *duorum*,
deinde *trium obolorum*, agit, & Graevium ob hanc ad Lucia-
num notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse ean-
dem, quam iudicis triobolaris, sed duplam, ex Aristophæ-
ne docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡς τὴν Ἡχὴν εἶδα ἐπικ.) Conf. supra Deor.
Dial. XXII f. SOLAN.

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ παγὰ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat his constru-
ctio, & corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχοι-
μι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum
fuerit. SOLAN.

ibid. ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis
apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum
forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, in-
quam, illud τι hic adiuncturus fuisse Lucianus. Quot loca in-
ter distantes & scribeantes iotacistas corrupta sunt, vel Cante-

riani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ινέτην* in *οικέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλλος ἔχει μοι — ἀκούοντι*. Usus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδ' ἔτ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. Thucyd. III, 53, χαλεπῶς ἔχει ὑμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πεῖθω, difficile nobis est persuadere. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπέρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν fervato, & intellecto εἰμι) ἔγωγε δεινῶς δὲ καὶ ἀπέρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιώντι ἀναγκαστὸς ἔχει οἷς ἡκιστα ἔχρην ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. GESN. Εἰμοιγε) *Ep* medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura assecutus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciph. II, pag. 262, δέδοικα τοῖς Ἀττικοῖς σφῆκας ὅτινες ἀρξονται πάντῃ με περιβομβεῖν ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vesper circumstreperes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἷσθα δὲ δράσομεν) Attici vulgo αἰσθ' ὅ, τι δρᾶσον. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. Κληρώμεν) De causis sorte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγγελμένοι) Ἐπηγγέμεναι notatum erat in marg. Iun. Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθῃ κατὰ τῆς &c.) l. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὐσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, l. e. περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de cett. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Erasim. ac Gesn. dedere, pro Polemone. Guyetus, de, super. Verum est, ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καὶ ὑμῶν; Noster hoc Dial. cap. 6, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & omnes PRO TE philosophantur. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν. PRO tñs haneffis dicere. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον, recte veritas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Past. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικὸς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκῃ κατὰ τῆς ἡδοῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoa* potius nomen retinerem, quod Protopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obrulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *focrus*: quaque usi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διογύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκῃ περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυρομοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυρομοιβικῆς δίκῃ τῶν Διογένης γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένης, δρασμοῦ οὔσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυρομοιβικὴ hic edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aequae ac manet in χρυσαμβολος, ἱεράμβολος &c. REITZ.

ead. l. 14. Πύρρονος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεικνύσονται) *Antiquiores illas, inquit interpres, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur.* Non reicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, πρότερος prius expediamus, sc. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delebat, & pro λ substituerat ex G. Ego necessitate nonnumquam video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro dirimere, diiudicare. Ita simplex λύειν, pro dissolvere dubium, ex Alciphro. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro decidere sententiam, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. five Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed διαλύσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλυόντας ἀνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8. διαλυθέντες δὲ τοῦ πολέμου, peracto bello. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lys. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέσιν) Ἀν τῇ δέσει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινί τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαρίζομένον ἀπάντων βασιλεῖ τούτῳ, ut ex Codd. bene edidit Paris. Mitto alia exempla. Interim δεῖσαι fere mallem, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σεμοσατεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἥδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἐνδεκα.) Sic Mf. verumtamen forte decem. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. Τους αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323: *Ita ut ἀποκλήρου ἕνδεκα τοσούτους δικατέρφ των δικων significet*, sortire undecim totidem utrique liti. Nam iudicia reddenda erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuuaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔρχει) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessl. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. & P. Sed I. μόλις ibi vicissim. habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

ibid. ἔστηκα) ἔστηκεν, quod bene monuit marg. A. 1 W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) P. L. & edd. omnes, exceptis Fl. & Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβελήσει γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέδῳ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mf. in quo οὐδεὶς ἐβελήσει ἐγγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ, nemo volat aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐβελήσει γὰρ, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὸ γὰρ νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fuit aqua (scil. clepsydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, quae nunc fuit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips. p. 176 ed. Fra- neq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi lac. Elfner. bene monet, εὐ-

νοῦν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo fervientibus, ne quis existimet; *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. ὧν) Melius ita vulgo, quam quod Fl. ὅ. Nec generativi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Past. L. 2, p. 43, ὁρῖσθαι ἀγγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ὥδην. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτῳ ἑωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις διηθησμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN. Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγοῦσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi raptam captivamque abduxerit, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in tabernaculum abducere, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. lug. VIII, 2. Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro perducere seorsum, ad se, sive seducere. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Πικνός) Macilentus. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ ῥεύσάτω) Vertebatur, peroratum a me esto. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Περφυκῶτα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: non male natum, neque ita ut ebrietatem referret. Tu sic potius: non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum, id est, non deditum ebrietati. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, praeterptus cum esset adhuc adolescens tenellus. Sed reponendum ex Ms. προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτὸν τοὺς πολλούς. GRAEV. Parisiensis etiam προαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil murandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN. *Pag. 72. l. 2. Παρ' ἡμῶν*) Meminit & Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *faciesque quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteret ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἑταίρους & ἑμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando*. At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam constituitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγερόμενος) Sic P. In impressis *ἀνεγειρόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγειρόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἡμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἡμὲν quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto a me immutatus atque affectus sit, διάκειται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη*. Tim. § 9 f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item § 15, *ὡς μὴ ἀφθεῖναι πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διάκειμαι πρὸς τινὰ* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, *οἱ ἄνθρωποι οὐ*

γνωμονέστερον δαίκενται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακείσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thef. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾷτε — ὡς δαίκεσθαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passivè, *videte* — in quem statum a morbo redacta sit, & ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat faepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitæ melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit; quem animum gerat erga magistratam; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὴ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, respectu matris, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θρησκευτικὴ — ἡ δὲ χρεῖσθαι πρὸς τὰ θρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. paritivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interfert, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, διὰ τὸν τρόπον διαίκεται πρὸς ἐμοῦ quæ verba, re denuo perpensa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *mi discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

... *ead. l. 6. κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα*) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceret, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφοὺς, καὶ κόσμιοις, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt æquales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον præmittere. REITZ.

... *ead. l. 8. Χάρην οἶδεν*) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequae ac Alciphro. Et Libani Soph. Ep. 13, χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item Homer. Iliad. E, 235, — ἐγὼ δὲ καὶ τοι εἰδέω χάριν ἡμᾶτα πάντα. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ ἢ Erfi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thes. Sic φέρε apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leucl. I, φέρε δὴ πρὸς Δίδος, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, Age, videamus, pro agite. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. Age vero — confiderate. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere alicui ius, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κραταῖς) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsi. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψήφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipsi. p. 206. REITZ.

Pag. 74 l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἢ ποικίλως κατάγραφος, sive ἢ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate affectus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrum B. πρ. c. 20, Ερμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλείωτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferentia ponere desiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Τμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν) Ab Erasmo

Benedictus accepit quasi quaedam soror praesentis causae est, capata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὡσεὶ τις ἀδελφῆ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο εἶναι. GRON.

Pag. 75. l. 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc dolori simul & labori communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod labor inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) Ἀν τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si veritas aique, ut c. 21 med. καὶ τοι τίς ἂν κριτής, aique quis iudex &c. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere distant, ut vindictam eo graviorem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. Πλὴν ἄλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἴεται γενέσθαι τῶν Ἡρακλεία, καὶ τῶν ἡμέτερον Θεσεία, εἰ προσδόντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγεν τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarent labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inferere Ms. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate. Deinde pro προσδόντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισδόντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscripsit, male Scholasten ὑμέτερον habere. Gesnerus contra deletο η, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. Thesea vestrum enim melius procedit, Lucian. Vol. VII.

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ei peisθέντες*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogationibus*, & quasi *punctis*, quod *proposuit*, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit*, quasi *aculeis*, *interrogationibus angustis*. Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi *δισύλλαβα & κομματικά* proponit *ῥωτήματα*. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μὴδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μὴδὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὐορκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. Il. Δ, 189, φίλος ᾧ Μενέλας. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, *μητιέτα Ζεύς* id quod S. Clarke ad Il. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. Il. Γ, 275 & seqq. Ἡέλιος δ', ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ παντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi Didymus etiam Ἡέλιος pro ᾧ ἥελις positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἢ φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαμονίαν παραγίγνεσθαι ληρὸν οἰσθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Mf. legitur καὶ ἢ φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est *uno verbo*, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere*. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit*. Quamvis vulgaram non damnem, quae sic potest explicari commode, & *quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens*. GRAEV.

. *ead. l. 7. Παράγινεσθαι*) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud *παράγινεσθαι* cum Guyeto eicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile apparet. REITZ.

. *ead. l. 10. Ἀπορίῃας*) Angl. *ἀπορίῃας*. BOURD. *Διακόῃας*) Ita P. & L. In vulgatis *ἀπορίῃας*, pro quo scriptum fuisse *ἀπορήῃας* arbitror; certe in A. *ἀποκόῃας* legi testantur. SOLAN.

. *ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν*) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse quī negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca *πονηρὸς* & *μοχθηρὸς*, item *πανούργος*, *ῥαδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitiale vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

. *ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν*) Interrogative pronuntiantum, usque ad *εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον*. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

. *ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον*) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit *πόνον*; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, *ἐκδοτον λαβόντες*. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliisque veterum testimoniiis *ἐκδοτον* exponit, qui *hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὡσπερ ἱκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Mf. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit*. Editi, *φεύγοντα*: sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. ἰκέτην) Etsi οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* vertērat Obſop. in Parif. ed. quod indicium eſt, eum verum vidiffe. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Heſiod. Ἔργ. 288, Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρειδεν ἔθνηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota noſtra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθέν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δε) Delendum omnino cenſeo illud δε, niſi majis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνοὺς &c. immo ſic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Baſil. τούτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. niſi quod in P. ſolo eſt μὲν. P. ed. recte mutavit; In reliquis τούτου eſt, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλάμενους) Iam rurfus ſine μ. At ἀνεμπιπλάμην Itar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Noſtro fere frequentius. Vid. ſupra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi fruſtra μ inferens, hic manum recte abſtinuit. REITZ.

ead. l. 8. Τύχου) Conf. Παράς. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Ariſtophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iuſſi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & L. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, ſi vis, Aſin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοις) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγέῃ κείσῃ καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γυνωμ. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διάφ.) Sic P. niſi quod προηγούμε — & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Διςύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus. poſter. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecifas quaefiunculas per διςύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiſerat, & eodem dedit κομματικὰ a κόπτω, quaſi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικὰ. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Ariſtot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτωμ mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπείδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῆτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Versus senarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossēma videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glossām videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα: non tamen assentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικόν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominasse *triobolum*, sed δικαστικόν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id eiectionem velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, *grande illud scilicet honorarium*. Sed melius procederet metaphorā illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, *gravis illa merces triobolus*: verum luit forſan in oppositione τοῦ δικαστικόν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσεται) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσεται, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

pag. 85. l. 2. Ἔρκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti & incogniti. GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια εἶναι ἔχου-
τε, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elsner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτήριῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε οὖν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, indicta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

pag. 86. l. 3. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimulareret; aut ut loquentis dignitati consulere: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod & ipsa oratio & notae fati ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπράσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Et si τὸ μεράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox οὐτα cum cett. habet, cum ὅν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέσσα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδευκότα) Th. Mag. v. *ἐνδευκώς* haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωρίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. *ἐπεὶ*. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὺς) Et haec Thom. Mag. habere voce *Εὐμ.* recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censerem non recusum, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insistens viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam conicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippiā 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βάρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραφε*. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc factum non probatur. REITZ.

ibid. Περὶ ἐνέγραφε) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. Περιτέλλουσα) *Complectens*. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἰόνιος) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per *ω* scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur *ἰόνιος* apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed *ἰώνια, ἰώνες & ἰωνικὸς* secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικὸς) Vide *Ἀπ. μισθ. c. ult.* ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. *μεγαλοφρονήσας*. SOLAN. *Μεγαλοφρονήσας*) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori sub iunctis XXVIII, 1, "Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ. Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, *μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονούντες*. Contra *μεγαλόφρων*, qui est excelsi animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum *μεγαλοφρονέω* aequè in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, *εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος*.) Quin & *μεγαλόφρων* pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, *μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκαρδίας, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία*. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: *καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονούμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι*, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονούμεν diceret. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. *Οὐλόουςκοι — ταῖς ἐαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὖσαις μεγαλοφρονήσαντες*, i. e. *clari*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὴν δέ) *Μὲν αὐτὸς δέ*. GRAEV. *Αὐτὸς* O. & P. etiam. In impr. *αὐτὸν*. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κωμικὰ) In impress. omnibus *κομματικὰ* legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. *κωμικὰ* exhibet, quod minime respuendum; immo in

textum recipiendum censeo, nisi forsā sub vulgata lateat vox κομματικά, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, & hic κομματικά rectius esse, quam κομικά, & mox sequens συλλαβίζων declarat δισύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & arguendi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit I. I. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS* est, & quasi per sententias loquens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo leuiorem, ut non superfluitis acquiescat interpretationibus, & quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & ne fiat sibi universa, quae scripta sunt. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épe-ler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισείσαι) Aliter plaudabant Sophists, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio... VI — non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σκν. c. ult. SOLAN.

ibid. τῶν ὄρων) Ἀν' ἐντὸς τῶν ὄτων; Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas*. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique fannas & exsibilacionis gestus describit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sinat canis Appula, tantae*. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων πράξεων ὁ γυναικίος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque composiciones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι: ideoque μικρὰ iam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam

a Luciano indutam: & vide, anne explosio ac fannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπιπνεῦσαι recipio: nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη, καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούναντιον, ἀπώλεις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπώλεις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae translationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae translationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decf. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum; fastiditas noctes, pulsata faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Neq. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα αἰχνησαμένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιόφεται· καὶ σὺ γράφεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriarum, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγράφμενοι πρεσβυτάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Peregr.

§ 11, *προστάτην ἐπιγράφον*. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

ibid. *Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην αὐτῶν*) Rarius ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obf. p. 162 monebat, eam perverſe αὐτὸν dedisse, & ex *Ald.* αὐτῶν reſcribendum, excuſſi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam αὐτῶν habere videtur. Addo ex iisdem Obf. l. d. Soph. Oed. Tyrant. Ὡς τ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφωμαι. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi ſumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίῳ, de qua Harpocration. Eiuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quīſquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare poteſt. Quare mirari ſubit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendiſſe. Et primo quidem in Scytha, (c. 10, ubi id iam monui, Geſnerus autem ſponte in verſione emendavit.) Deinde in Bis Accuſ. h. l. — Latina facta ſunt, ſuique velut praefidem ſcriptis teſtantur. Neque id ſatis bene. Geſnerus hic anuſtitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia preſſo pede Graeca ſequi ſolet; ſed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore ſtilo diſceſſerit, neſcio; nec eſt magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro adſciſcere ſibi etiam aliis in rebus uſitatum: hinc Theophilus Inſtit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεſποτεία ἰδιῶν οὐκ ἐπιγράφεται δεſπότην, litorum poſſeſſio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienſes reſpicitur; poteratque, quin debebat verti, patronamque ſuam proſitentur. GESN. in Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν δύραν) Conf. Graev. ad Soloeiſt. cap. 10, & Elſner. Obf. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὴν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. eſt vocula μὴ, quae, cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. SOLAN.

ibid. Ἀγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὐγνωνον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνωνον ἀγνωμον δὲ, καὶ ſύγγνωμον. Λουκίανος ἐν τῷ δις κατηγορούμενος ἀγνωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὐγνωνον οἰκίδιον habuimus tamen Aſin. c. 2 f. & alibi, conſentientibus vett. edd. Scribit & ſic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ:

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὗτος volebat Gesnerus.

Ac lubens ita edidiffem, si varietatem invenissem. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haecenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παικιεύς) Demosthenes. V. Ψητ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὁφθαλμὸν ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὁφθαλμούς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ἡμιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noster Dial. Meretr. τὸ ὁφθαλμὸν ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὁφθαλμῶν ὑπογραφεῖ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίσθαι δὲ τοὺς ὁφθαλμούς προσίοτο, ὥς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβεσθαι, ὥς εὐχρώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γυμνάσιον) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γυγόντι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δέόμενον. Quamquam enim syllepfi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes*. Quae Luciani esse nemo infirmabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγει) Conf. supra c. 20 f. ὁ Ἐπικούρος — λέγει. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλάσιον) Adversatur hoc palam his, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini *causas* Ciceronis tempore, *controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN:

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μετρωρολέσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πητ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *super coeli dorsum*, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitius exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεύξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscat posterius μοι α. Mf. Reg. 3011. illud exsulare iussimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62, ubi Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex Fl. Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππόν τινα) Iuniorē altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαβραῖον) Invehitur in malevolos sublesta lingua, qui, ut ait Plautus, Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt. De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pisid. Cosmog. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνεὺς ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἡπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμμένων) Sic P. solus. In impress. Διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: Neque pedestris, neque sublimis incedo. Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in metris incedo, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, continuis interrogationibus prae fractus, sed exilis, exsiccatus, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repono particulam ἢ suo loco, ex quo excidat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mff. P. & L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit Gesnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo ad speciem videtur esse τὸ ἀντὶον marginis A. W. quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo. Mf. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρά, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Ποσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμέριστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτου ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αἰδίου, immaterialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonice in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμῖγης, sed ἀμέριστος καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσα οὐσία — quamquam paulo post τὴν πατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταυτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. imperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγες, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platonice illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἀνω βλέπει. GUYET. Non ma,

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quocunque, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo alas etiam addit, ὥς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὗτως φέρειν; καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετρυπημένοι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. Τὴν τετρυπημένην) Calculum condemnationis. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis Basf. est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμῆσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum FL Δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

· Pag. 102. l. 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

· ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & univrsarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δοκεῖ, καὶ με τὸν ἐγκλημάτων ἥδ' ἂν ἀφίσι. Neutrquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberet.* Quoniam nempe infania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum. Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἐχαιρε τῷ Διί. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiarum sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἂν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian. IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obsopoeus, *magistrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo alluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat προτινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud *χαρίσαντε* sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινου intelligi ex praecedentibus possit, γνῶρισαιτε. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμέ) Verbum hic deesse videtur, τιμήσετε, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, *χαρίσκεισθε ἄν*, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Articismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 176 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τὸν δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus* &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγέτωσαν & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxi editioni Boerhavii subiunctam, p. 359a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὅς, ex Sophocli. Oed. Tyr. 551, οἷσδ' ὅς ποιήσαν, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis afferre liceret, si tempus sineret; sed Luciani hoc aequè ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si *χαρίσαισθε ἄν* suppleas, verbum εἰμι tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμαρνούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiast. notat pro τιμαρνώσθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Ienf. De Iove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Προῖσται) A futuro Aeolico προεῖ, προῖσμαι, προῖσαι, προῖσται, προῖσται. Anabοῖσται, οἰστὲς, *missile* Placer. Tò ἔω, ἰνμι triplex videtur: ἔω, ὦω, οἶω. Ab ὦω, ὠκα, ἔωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίονι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. Suid. Philostr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Mss. c. 17. Perlecta Platonis epistola septijma, facile, credo, mecum senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a Luciano scriptum fuisse. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum Obsop. male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum Bened. verius, *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsitan ὥς quaesivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et noram Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδέν) Ita Fr. sola. Reliquae omnes οὐθέν. Fl. cum sequentibus iungit, omittis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut pates.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, si ve paratus sis, si ve minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδέν rescribenti, quia vix aliter solet Noſter: alioqui perinde esse, nescio num. operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, alii-que οὐθεὶς Aeolicum esse aiunt, nonnullos auctt. subiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi passim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Aristot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδέν ἂν ἔδει. Sedeod. lib. c. 11 post med. ἄτ' οὐθενὲς ἐπιβάλλοντες c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδ' ἐτῶν ἀλλων τεχνιτῶν. At οὐδέν rursum L. 2, c. 3, & μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δὲ γε οὐδέν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6, & in Analyf. quoque sae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθεὶν, quam tamen nimiam faciunt comment. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲν ἔν, alterum ex οὐτε ἔν sit conflatum, nam & οὐδὲν εἰς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollium ad Long. Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηδεις rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθεὶς κωλύσει, & saepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθεὶς ἐστίν. Lenius Scholiast. Aristoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδεις elegantius esse, quam οὐθεὶς. Unum οὐθεὶς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae Hoëschel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθὴ δὲ οὐδὲν διοίσεις) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl. ed. & P.* nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσεις. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ διοίσεις. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθὴ δὲ διοίσεις. Unde cl. Bel. de Ball. coniecit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποσ, ἀληθὴ δὲ διοίσεις, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσεις) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασιτικῇ κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοισιν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστίν συστημα ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. *Flor.* partim ex Mf. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex*

perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσχυγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ē — uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ē ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Neph. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem pecare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus *ars constat*. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* sol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obf. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coëxercitatae, habes in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vi-*

rae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν σῶ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

· Pag. 106. l. 1. δι' αἰερὰ καὶ χύτραι) Ut aerea vasa tintitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non coctis fidelia limo. Et rursus in Sat. V: — pulsus dignoscere cautus Qui solidum crepet & pistae testoria linguae. COGN.

· ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν.) Plur. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκοπτιόν — διακρούοντα εἴτε ὑγρὸς εἴτε σαθρὸν φέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus; ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

· ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic FL ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ.— SOLAN.

· ead. l. 6. Ὅτι) Sic P. & L. recte. In impr. αὐτῷ. SOLAN.

· ibid. Μεταγνοίην) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2914. Vulg. μεταγνοίσι, male.

· ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo menfor & menfarius a Graecis κολλυβιατής, nummularius & trapezita. COGN.

· ibid. Εἴπερ ἐπίστατο διαγινώσκειν) Ἵπερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. artem — quia norint, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

· ead. l. 9. Κιβδηλον) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud regant, παρὰ τὸ κεῖθεν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nominati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κίβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὰνταμ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Paret oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ.) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. Ὡσπερ τῶν νομισμάτων.) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitus Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *I.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scilicet etiam se habent) i. e. quaeque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Per multa sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρον ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρῶν, senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat; sive, seniores est, quam ut &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα πιστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ λαβεσθηκότες, ἥκιστα μεῖράνια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδια, i. e. minime omnium pueri ieiunium ferunt. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν.) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης.) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, δε κίβδηλος ἤ, ταυμῶν ἀνθρώποις ὡπασας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Λόγους λέγειν.) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγος — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἐλέγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54; λέγουσιν ὑπὲρ σαφῶν τῶνδε λόγων. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χάριν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuerur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) Ἀν δὲ ἀπὸ παντός, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obsop. Non opus erit, si παντός. cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντός μάλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδευοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντός μάλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολέμιους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβούντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντός ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. εἶν) Legendum videtur εἶν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλύσεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἶν ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἶν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiuntur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum viderur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. "Ον, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὃν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. A. 1 IV. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῇ βίῳ, ὃν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἔστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνουίδες, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, struendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνουίδες, ἡμιτέχνιον, μικροτέχνια, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexu haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσσαι, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpret Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἐαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiae iungi posse, translaticium est. GESN. Δυνήσσαι σώζειν ἐαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delerat, ut δυνήσσαι legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἐαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster οὐ σαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἐαυτὸν est omnis personae. Pro ἐμαυτὸν id assertum vid. ad Asin. cap. 13; pro σαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2. ταῦτα μὲν πρὸς ἐαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter stigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτὸν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν 2 Corinth. X, 12, & passim. Epict. Man. pag. 38 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl, pag. 233, ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναῶν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιούσιν, quem cum alii simil. affert Maitt. de Dialectt. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Διπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπίθου- μούντι, συγκρατεσκέασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκείνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Notster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, i. λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέον. MARCH. Λεκτέον) Additum oportuit καὶ πρακτέον. SOLAN. Quod Marcell. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homericus erant corruptis- simi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odysf. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δῶματ' ἀκούζονται αἰοῦσιν ἤμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλῆθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῖων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρας ἀφύσσον Οἰνοχόος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilus de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδоруμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἔρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πλεθούσῃ καὶ ὀδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odysf. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλῆθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis exat ἔμμεναι, prave, In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscriptit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχει κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κᾶτα* per anastrophē scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etſi per tmeſin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophē, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum ſignif. *verſari, degere*, cuius exempla mox ſubiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum ſit, *laetitia verſatur apud, per populum*. De ἔχω vero in ἔχει mutandō non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyſſeae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχω autem pro *verſor, immoror* frequens. Alciph. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἂν ἄσται. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. Long. Paſt. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγύνουσα τὸ γάλα (male πηγύνουσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θῆραν εἶχε λαγῶν. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαλχίαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rurfus Hom. Od. Δ, 491: Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, *ſenium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione ſtructuræ patet tmeſin eſſe, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κᾶτα* ſcribi neceſſe, quia praepoſ. praecedat caſum ſuum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyſſ. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc ſcripturam habuerit Pariſienſis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba eſt. In plerisque impr. & ipſo P. ὅλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκλήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philoſtr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκλήτην) Eſt apud Philoſtr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλλήνας — κατέσχευ) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγαυοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Verſus, quem Cognatus proferat, eſt in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret verſ. eiufd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda ſermo eſt. Sed neque hoc magni momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγώσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & paſſim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ οἶδν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verto: fieri enim non poteſt, ut eos (verſus) PERCI-

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Obsopeus, neque enim ad satietatem AUDIRE possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 365, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥῶδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρὴ. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδὲς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τοῦτων δ' οὐδὲς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ira) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμβες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Ienf. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλὺς edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciph. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpret. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπὶ σχεδὶνς Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forfan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18 notata. Sed si in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγχὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis affecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma post μηδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. Ei B. 2. P. & A. quod & agnoscit L. sed abest ἦ. In reliquis deest εἰ. Al. ludit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forfan παρὰ τούτου, adscripserat Gesnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpreter. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipse pater veri doctus Epicurus in arte lussit, & hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lussit pro iussit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est &c. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpreter: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἀτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ὀχθεσδεῖν, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, infulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίας vel συνοικίας legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκείνους male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μένος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perituri necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινι etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπερ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τοῦτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Diis, affert Ienius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Herculis ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. infertis Obf. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὶ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticōs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Iens. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequè bono, aequè testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probò; quia ἐκ τινὸς ἐρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit Iensius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Εἰς διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλὴ) Consuko mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἐργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. ed. & S. αὐτοὺς, in reliquis αὐτὸ. SOLAN. Πολλὴ — αὐτὸ) Notarat Solanus noster solam P. quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab interprett. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὰς poëtica pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ἔρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequè ac priores interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scilicet καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur sed hoc ipsum sefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς resingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλὴ refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN. *ibid.* Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaesitu est.* Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. Ἄμα τῷ ἀρξασθαι est σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Dīce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanctae & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἐστὶν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchyfin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραίνόμενον πολυποσίαις οὐκ ἐστι μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἥκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum traiectione est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δὲ σε Παρράσιῃ ῥεῖν τέκεν. Long. Past. III, pag. 110, ἐκ γάρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον αἰτὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgerf. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lect. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὐτὴ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo.* Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκουσί μοι ταύτης ἐπιθυμῆν· αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας· non, ut vulgo, αὐτὴ. IENS. Αὐτὴ) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σακράτην, καὶ αὐτὴ· quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa* vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel fex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel seprem iungit, δυνατότερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpres. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθόντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήρωτα) Ante B. omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἧς διὰ γενναιοῦτητά) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἧς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. 2, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum confideratis, apparebat mihi, fumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnis quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notar, s. eam, quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι). Unde sit, ut nihil praeter opi-
Lucian. Vol. VII.

nionem coniecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπὸ δεξιῆς μεγίστη τοῦ μὲν δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰώρας αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Polirianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἀκρα τῇ ῥινί, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μὲν δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἄξιός τις, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic legitur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Παι-

ῥασιτικῆς ἐγκωμιστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτός ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iens. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Asin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τὰ. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὃ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinent Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτός ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἄξιός τις τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἄξιός τις) Quamquam earum ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξιῶς ἐστὶ &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτός ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξιῶς ἐστὶ pro ἀξιῶσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τis συγγνώμης ἀξιῶς ἐστὶν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τὶ pro τῆς habet. In reliquis pro ἀξιῶς ἐστὶ, ἀξιῶσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτός ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossēma omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτός ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτός in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso τῆς. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὄργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὄργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μὴ δὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonantē prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τις interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrarium opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi lenius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non inuenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior; idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cert. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τῆος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινος) Καὶ τινος legendum. GUYET. Probo coniecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῦν τὸν Ἡρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῦν τοὺς ἄλλας. Liban. Parasf. BOURD.

ead. l. 4. Ὡν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gefnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὥν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὥν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνης) Vid. Eix. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δὲ αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἥδ' ὅς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέραὶ — ἐξήλασαν (κολοιδὴν) παῖδους. Καὶ ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαυῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνήσκειν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel quibus *cum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὅς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπόδοκιμηκέαι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ—. SOLAN. Εὐδοκιμηκέαι) Admississem augmentum ὑδῶκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκῆσισοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursus εὐδοκίμει, consentientibus vert. edd. habeamus, (quod similiter in ὑδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praeferat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρίστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime volutarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκιμῇ) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκιμῇ, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen desinio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse infimulatus est. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patriam Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλέως ἀγῆρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὄντισμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαρτινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡστόχησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio H aequalis fuit, Iambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρσίτει) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχὼν, παρασ. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. Ὡσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περί σιτία. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιᾶν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐβλήσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocne cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασιτίῃ, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniatur adiective) nam σπουδάζω etiam accusiungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Pag. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνδρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὄρα, aut simile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθά; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἑσπείρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libererit, sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide H. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ δὴ λυγρὸν ἀπὸ χροῖας Κύκλον ἐγνώ. BOURD.

ead. l. 13. Ὅποιον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. Δεῖ Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημι ταῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id susceperit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mf. bellissime παρετάξατο. Si quis vero in acie cogetur flare. Παρετάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρετάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. TTX. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχρῆ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωτὸν) Locus subobscurus, mihiq; suspectus. Utut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσδ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. alique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγε τις) Sic interpretes legisse videtur: ὥστ' εἶγε τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ) FL ὥς — κατ' αὐτὰ. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρείτεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Harrung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὁλεβρος Μακεδόν. SOLAN.

ibid. ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. l. 1. Πίψας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἄνῃρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχέσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γράφῃν ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. l. 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex Plutarchi loco discas, quem ad Ἐνπν. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. l. 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic supra Añn. c. 37, αὐλητῆς Ὀμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόνος δὲ τοιμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Πιοτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἡμῖνον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἡρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐπὶ δὲ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρας. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησαν ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τῇναι γὰρ φοιτῇ, τῇναι δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipoliana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρὰς δὲ γενομένης μάχης, ἡρίστηυσαν ἀμφοτέρω. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem ed. *Bas.* p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπύλειος (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπύλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Πετιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudari modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Nesp. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII milibus passuum ab urbe remorum fuisse medio inter hanc & Thebas (spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parne the Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GERM.

ead. l. 4. Ταυρεὶν παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ δέε.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἔδδκει μετὰ μισρακυλλίων καθέζομενον ὠραίζειν, καὶ σοφισματικὰ προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: Ipse multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare. Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὠραίζειν non significare se ornare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραίζειν legere παιζειν, ludere cum pueris, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Mf. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀριζειν sed scribendum ἀριζων, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδεραστίαν. Nam ἀριζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. 2: εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρεΐφας ἐν χόρῳ εἶναι ἢ ἀριζε γυναικί; quando iam erat Di-

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Ex Iliad. X: τῷ ἡαριζόμεναι ἄτε παρθένος ἠίδεος τε. Παρθένος ἠίδεος τ' ἡαρίζετον ἁλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se. Hinc ἡαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poeta de cestu Veneris: Ἐστ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ἡαριστὺς Πάρφασις. Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes. Recte enim antiquus interpres ἡαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ἡμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum & consuefendum incitat. Idem: ἡαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμῶται, οἷονεὶ ἡμοαροὶ τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ἡμοῦ ἡρηρῆναι γάμῳ καὶ συνηρμῶσαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἡαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναῖξιν ἡμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ἠραρίζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἡαρίζειν Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτιάτῳ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. sati. Fabula nota. Vid. Nostrium φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Ἰκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἠρ. μ. (pag. 719 A.) & Nost. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis, non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obsopoeus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiando. At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assenitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; malletamen hoc loco καὶ eicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Et si de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνέκως Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνέκως Ὀμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνέκως Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallet ἀννηκώς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὡσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκη Αἰαντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομένηα — παράσιτον) Hom. II. α, 256. SOLAN. ibid. Ἐγγονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiat, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλείον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλείον) Verum est, in Homero l. d. πλείον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτῶν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλείον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectatā spondaeorum dimensio studio

etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam *πλεῖον* & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δι' ὅλου) Ita V. 2. & P. scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur διόλου, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. Ἀγέρ) Sic apud Homerum & in ed. Fl. legitur: reliqua Lucianea sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτὸς φησὶ) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Κανέως) Locus Homeri, unde hoc coniciat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἑκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτσειλάου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus vide etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γυναικείας Ἑκτορ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπέρ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quas perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit & Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἑκτορ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est λίσσεται, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construatur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἑκτορ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεύος γόνυ. Ibid. 737, — πότερ προσπέσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με προσπί-

πτεις, ἄλιαν πέτραι, "Ἡ κῆμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἑμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. elippsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σόν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non monstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem excipit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπε) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. "Αν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' εὐτὸς. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τῷδεμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benediculus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis amicū fuisse probat, non ἀμασίμω; qua de re ad 'Ερ. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἐνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μυριόνην τοῦ Ἰδομ.) II. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐυαλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non δεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimum recedunt. II. N, 246, δεράπων audit; & 295; δῶ ἀτάλαντος Ἀρνή, & mox cum addit, Οἷας δὲ βροτολογὸς Ἀρης πόλεμον δὲ μέτεις, τῷ δὲ φόβος φίλος νῆος ἅμα κρατερὸς καὶ ἱαταρβὴς ἔσπετο — τοῖσι Μυριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγχοὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντος Ἀρνή dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod anfas huic scurrae dede. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενόμενον δὲ Ἀρμόδιον ὥρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὧν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydides autem de statu reticet, minus mirabimur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuæ. Rogante quodam, quodnam ef-

set optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείλετο) Propter phraeseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrarium. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus, Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔστηκε χαλκούς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσούν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἄξιοι; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθε δῶς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἄλλη. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκμῆνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. Sed vesci iube velocibus in navibus Achivos Panē & vino: hoc enim robur est & fortitudiq. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολυμαεῖν, πρῶτας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινα ἡσδίων ἄρτον, καὶ ἀκράτον οἶνον ἔπινον, ὥς θερμοὶ ᾧσι; καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturo, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi* Lucian. Vol. VII.

& minime meticolosi forent; quod & ἀκραιψιδὴν appellant. IENS.
ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet,
 sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Ienius transpo-
 nendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula αἰ
 post ἐστιάσει, unde excidit, quia eadem literae ipsius
 voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus
 erit: *Norme ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses,*
eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare
oporteat. PERITZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer.
 Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut
 vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' αὖ pro
 καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut
 hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus
 aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particula-
 rum coniunctio, quasi tu dicas, *non est aliter; sed.* Et videtur
 haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam
 scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere
 docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam sua-
 debat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immuta-
 to tantum apice, pro καὶ εὐθύς legamus καὶ εὐθύς. Est quasi
 gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea ci-
 bum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum
 sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Home-
 rum πρόπαν ἡμῶν κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim
 significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v.
 386. Et Iens. ad Vit. Aucl. § 6. REITZ.

ibid. "Ὁν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur.
 GUYET. Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa
 erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶ εὐθύς. GUYET. Idque omni-
 no reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum abfuit, quin
 vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς περ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter
 videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit
 facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audien-
 di sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac
 si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum
 sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam
 inde exstituram diversitatem. GRON.

ibid. "Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν.
 GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπαραſπ—. *Anon.* SOLAN.

Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alciph. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Εἰ καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epift. 38: *ᾗ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην.* Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniciebat Gefner. Favet huic coniecturae lectio luntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum ēt paraſitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Gefnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi lunt. ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἷονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non videntur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἀνθρώποι οἷονται περὶ αὐτοῦ. ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde ſequuntur, εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδαν. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paraſaf. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοſόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δάροισ ἐπ' αὐτῇ ἔαλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφων * περὶ) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credidere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſuſque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρεσίεν

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τῆς τάξεως. Alciphro. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant*. Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans*. REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae A. W. adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Parasf. c. 12 & 39 m. &c. Item Epiet. Man. c. 29, alii-que. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὥπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, vocolas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὥπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιδότας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιδότας legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τις) *Τίνα* adicipsi. Gesn. Et quia *lunt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τινι* pro *ὕπὸ τινός*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambig.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *πρὸς παράσιτον* additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui asferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, *εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προσηρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, *ὅσα μὲν οὖν ἐλαίῳ τέπρακται ἀνδρεία.* Nostrum Iov. Trag. c. 7 pr. *ἀριστα κακῆρυκται σοι*, & similia ubique obviam. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθαύοντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — *ἀπὸ δ' ὅλων κακὸν κακῶς.* Ibid. 418, — *ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.* Alciph. III, Epist. 28 f. *κακὸς κακῶς ἀπόλοιο.* Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποισεται) *Lege ἐποίσειται.* SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρὸςδέντας — δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρὸςδέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insipientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholias-tes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσκοντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσαντικὰ πάντα* sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum *τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐκτε- σχθέντων.* GESN.

ibid. φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινύω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniat. REITZ.

ibid. Φυγείας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίου) Vid. supra ad Δίλ. c. 21 de anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον; quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum eius magicum; probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δορυφορίας) Ad satellites regiores respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχίων) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Parasitii pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpretes hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse iuxta, i. e. cum alio coenare, quia id fit alterius sumtu, quam coenare apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παραλορίζει eodem detorqueri queat, restat, ut παρά in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex στείσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ μὴ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. *Εὐθέλοιο) Ven. utraque ἀν. ἰδέλοισ. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usuratus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod Fl. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔρη, τὴν ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δὲ μηδὲν ἄλλω παραδοῦναι — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, tu dignus es me docere, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homericī versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ) De Agacharsi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκν. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit. *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasii* inscriberetur a pristinis interpret. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpreto ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα.) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripsit Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittaire. de Dialect. pag. 15, pro ἑ ἕτερος. Adde Callim. fragm. XCI, — οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse movent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλασεν μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοῖς ἀθληταῖς ἐπιμαλίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοῦ) Καὶ γὰρ ἰδοῦ. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrum Ἄναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro, Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλούσα. Soph. Aj. 27, — κατηναρισμένους ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, Asin. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Paft. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρετήσας ἐκ τῶν καράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησζώτες) Conf. supra Mισθ. cap. 17, & Z. Tr. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγγέλους) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλους. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν υποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμουνται τε ἀλλήλους. Sic Mf. non ταραττουσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed aliam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Happhen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & flavescit haphe. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iam pridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττουσί τε — πάττουσι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταραττουσί τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, &, ut possit firmitus prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὀρύγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδῶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercerentur, non licet; verbo, ipsam caviam. GESN. Πάττουσίν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττουσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragodicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, in cavea prensant se invicem, & — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφικτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiat, & lubricum, lubricitatem significet: ita compositum

ἐνόλισδος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ἔλισδον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ἔλισδος, πτώσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ἔλισδος, — ὃ ἕως καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρβοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auctorione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscriptus frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 9. Ἐγχοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GESN.

ead. l. 12. Μανία) Θαυμάζειν ἐλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δέξαντα) Lege, meo periculo, δέξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνὰ ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, εἴσεται ὥς οὐ μάτην διεζώμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατίθεσθαι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατίθεντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθεις, ita me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8, σὺ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διετθέοντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciphr. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meurfium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
 μένον τῶρον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hem-
 sterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is au-
 tem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὄνευον ἀναδού-
 μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos
 ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita
 commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus
 putarunt, frangere, verum sursum attollendo convellere & edu-
 cere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thu-
 cyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machi-
 nam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt,
 & avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed infle-
 xendi & in altum tollendi significationem habet. Aristænet. I, Ep. 3,
 ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς δεξιὰ τῶν κυκλω-
 συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc
 loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille
 optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα tabel-
 lae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de
 saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus ta-
 men reddidit frangenti.) Ita ἐπικλώμενον inflexum signif. pro
 Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est
 autem ubi multum differat, reddasne per frangere, an attollere,
 sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere,
 aut flectere, quanti interfit, quis non viderit? Interim non ne-
 gō, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eluden-
 dum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνα-
 κλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive po-
 tius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista sursum
 aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte
 vocant radorum lucis inflexiones per vitra contingentes. In-
 terim male reddideris arietem frangere, pro avertere. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare FL appinxerat Solan. An er-
 go ἐκείνῳ quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, &
 vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rhet.
 I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτει πῶς
 καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρωδρομικός· ὁ δὲ εὐλίβειν καὶ κατέχειν,
 πάλαιστικός· ὁ δὲ ὄσσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in

rec. edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατια-
στικός ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad
Δημῶν. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαῖς) Oratio non satis perspicua: si enim alia
loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova cer-
taminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenset, quod cum
Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit.
SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V,
18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 oc-
currat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ
Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίον) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim
in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in
gratiam Herculis & ad Nemaecorum exemplum ex apio facias;
tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐν δὲ Νεμέας κα-
τὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὦν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρα-
τήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὥς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite er-
go & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίον.
Habuiamus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit
Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sa-
cerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς,
id est sacer, non a ἱερὸς, quod est sacerdos. Vertere igitur debe-
bat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc
loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & apud Max.
Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epi-
gram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apol-
lini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma
ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias
in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας Ἰλὸν ἔστιν ἅπαν,
καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἀρας ἢ ἀχρεΐας.
τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pasce-
bantur in eo campo non arato nec arboribus confuso, erant.
Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio
dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coë-
git Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris,
ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται
στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλα δὲ αὐ-
τῷ στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθειον. Itaque hoc loco non male
μῆλα poma intelliguntur, μῆλα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τοῦτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἔστιν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpit, & Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro additum) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium*. Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis distinguit: praesertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίων*. Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. *Πανῶν ἑλαιῶν τὸ ἐκ τῆς μορίας*) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. *Καταιβ.* Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαϊς.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros fertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορία autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἢ δὲ ἱερὰ ἑλαιᾶ, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: *Μορία ἑλαιᾶ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς*. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. *Ἐκ τῆς μορίας*) Hesych. *Μορίαί, ἑλαιᾶί, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς*. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem *ὑπὸ* pro *πρὸς*. Vid. quae mox notamus ad c. 11, *πρὸς τῶν ἀντιπάλων*. REITZ.

Pag. 162. l. 4. *Ἵπὸ*) Sic W. hic. Supra tamen cum impresfialiter, nempe *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων*, c. 9. SOLAN. *Πρὸς*) Solanus ex W. *ὑπὸ τῶν ἀντ.* rescribi maluisset, id enim in margine l. indicarat; non tamen *πρὸς* delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut *ὑπὸ* facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutato, quia supra cap. 9 in *πρὸς* consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua *ὑπὸ*, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & Fl. *Θοιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. *Εὐχ.* c. 12 pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθ*; autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι*. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν*. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαρῶν μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* s. *dimensione* *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrarem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπὸ πῖσι) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27; *ἀλλ' ὑποπιάζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lorumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκηθεῖν) Ita M. & ed. FL. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἂν ἀριστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praefere-
rentis vulgata potiore arbitror, quia auditu tantum ait sibi
norum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις po-
tius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tan-
tummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas compo-
suit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vul-
gata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τι) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem
Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui ad-
scripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἄγων) Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν
ἄγωνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L.
Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag.
239 D. & Basil. Seleuc. initio C. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum,
ὁπταν aequae cum optativo construi atque cum subiunet.
sed meliorem hic esse subiunet. recte iudicavit; non enim sen-
sus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris,
Quare ei obscuravi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte κατα-
μάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέ-
θανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ
etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, &
ab librariis posterioribus euphoniae causā mutatum. Ut enim
sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, se-
quente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam se-
quente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Schofiast. Gall.
c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως τούτως,
οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕ-
τως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕ-
τως φυλή ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μὲν. Diod. Sic. III,
c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem,
aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pro-
nuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut de-
inde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitte-
retur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἶκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἶκοθεν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἶκοθεν ἀπιόντι, aliaque non abfimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὡτιπερ) Ego Pelleri coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis fidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαὶθροι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, quī Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξης ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξης, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemstherh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγωγῆς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunct. Immo vel simplex μὴ & ὡς μὴ subiunct. iungi, quis dubirat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18 f. ὡς μὴ περιπλέκης &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσω, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihī quisquam obiiciat, post ὅσω intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσω adeo habere, quo referatur, cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Pag. 171. l. 2, Οὐδὲν — ἀποκρίψαιμιν αὐτὸν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρίπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρίπτω τι ἀπὸ τινος construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisca heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιτάφῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφθω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφείσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraf. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. τοὺς ἐπώνυμους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἡρώες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meurfio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuæ in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἀνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππεν. Tietz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνείρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitator quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἀνδρέψης, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Qix. cap. 18 f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. l. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. 'Εν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps*, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ~~καὶ~~ ἑκάτερος εἰπάτω, docet *per vices* significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & afforem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla plufcula afferentem Iac. Elsn. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. 'Ἦν δέ τις ἢ προίμιον εἶπη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προοιμίων καὶ παύων. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legis interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποισιν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsn. neque haec Luciani praetermisi. REITZ.

Pag. 176. l. 5. 'Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. 'Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίον παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῦτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνεται, vel μετακοσμοῦται. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπία ἔστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτονται ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτονται legendum, praecessit enim ἔστι. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrium in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπῄλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται & alibi ἱερήια θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά. εἰσι, pluraque talia. IENS.

ἴφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἄφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἄφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινόμενοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἄφ' ὧν — γίνονται defendendam afferrem Long. Past. II, p. 61 ed. Wech. ἀπάλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἑπιμυθ. οἱ ἀδικούντες ἀπὸ Θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo afero, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis monstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἢν παρακαλεσθῆναι ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπ' ἐμοῦ, *auferitur mihi*, sed αἰρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*, s. *auferitur mea opera*. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit *liberabitur a te*, cum ὑπὸ verso, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur *a me*, five *de meo*, an *per me*. REITZ.

ead. l. 13. Γίνονται) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίνονται, cum sequatur μοχ μετακοσμοῖτο. SOLAN. *Γίνονται*) Facile largior Iensio ac Solano, γίνονται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wesf. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔβη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic μοχ c. 24, αὐτονώτερα

γίγνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο. scribe- rem, quia γίγνονται dedita opera in plur. videtur constitui- se, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολλοὶ ἀμεινον χρήσιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argu- mento invictum non venditem, cum possit etiam βελτίω inde- clinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, vel- uti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessell. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Asin. c. 10, πλη- γὰς ἐτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Ari- staen. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἀνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπόκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰσθώς. Et Ep. XV, ἔγνοαμεν καὶ ἡπιστάμεν. Notabilior transi- tus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτί- ζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vi- dimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγωγε — καὶ χαλάζετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύ- πτοντες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria confectati sunt, ut admonet interpretes Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Vi- dendus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra Ev. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere εἰαυτῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paral. c. 8, & ipse ibi fatetur Lu- cianum sic saepe solere, ita & pro ἐμαυτῷ 1 Ver. Hist. cap. 6, Asin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

ead. l. 13. Προῤῥήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ Δημοσίᾳ &c.) Οἱ Δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειν- ται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice le- gendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms.

vero, *μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Ms. illud *ἀμα* eiiciam e contextu, quod e compendio τῶ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba *ἀμα γεγραμμ* — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus *ἀναγεγρ* — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragodos Solon, qui Thespin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — κεχρηότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πύσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιτο) Hic certe eodem redit, *γίγνοιτο* cum W. legas, an *γίγνοιτο*. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευσυκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννευκότες*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' οὗτοι ἐκμελετώντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante *οὐκ*, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *αἰσι*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Paff. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώ-
τερα γίγνουντο. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lu-
cian. Mui. Ἑγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dici-
tur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτί τε — ῥέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7,
ubi ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum cul-
pa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic
legebam in Iun. (etsi male ῥέοντα typis in ea descriptum,
quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥέοντα
habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent.
Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥέοντα. Est tamen
apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἑρρῶοντο μετὰ πνικῆς ἀνέ-
μοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο: cumque
Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ῥέοντος ὁ νεανίσκος,
quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam
omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l.
d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum ha-
buerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione ac-
cusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum,
etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater
apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et
plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1
Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ
ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα ὅς ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesne-
rus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile
esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat au-
ctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποτα-
μῷ ῥέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον &c. ut similitudo referatur ad spe-
ciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ῥέοντα, in-
fra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ῥεόμενους quoque ha-
bemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥέοντα, quod
hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad 1st. a, cap.
7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad
Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Εἰς χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia,

aeque ac ἐν τῷ βέλους, de pugnantis. Contra in mitiorem etiam partem Long. Past. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδέσμεν οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μὴ δὲ φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἵνα de proeliantibus habuimus: Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴ μάχῃ ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu superiore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione Iunt. servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo adspicere blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος coniecere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto apud Phaedr. III, 7: Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 & c. Dion. Hal. περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κακείνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim πρῶτα πρῶτα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit, etsi id in varianti. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. morte suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδίδδον facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν anti-
que posset formari δῶν, δούσα, δούν, aequae ac διδούς, οὔσα,
δν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro
τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic pla-
ne Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scam-
ma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim
Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Flo-
rentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τά-
φρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In
aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, ha-
bebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χεῖρ.) Ridet Constantinus Lexico-
graphus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, qui
usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant.
(v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum
praestantes, rescribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica designa-
tur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem
vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra
quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obrinet.
Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in
eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides ae-
qui quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu
cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum re-
iciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum iuvari,
usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mer-
curialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scri-
bebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid.
Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud
incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκόν) Disci haec elegans & suis omnibus nu-
meris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium
reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς
λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος, ubi etiam discrimen ob-
servat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae
vox an & alibi reperitur, nescio. Homeri utique locum re-
spicit Il. Ψ, 825, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἀνω — πῶρῳ) Posterius observandum; vul-
go enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν iam converterat So-
lan. Sed quia & ἀναρρίπτέω invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουµεν. Et L. V, cap. 103, ἀναρρίπτουσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2, & scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείον esset mutandum, quod Solanus non attendit: nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Asin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin REITZ.

ead. §. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχρεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestras aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσµᾶ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat ἀποσµάµενον. In notis vero eiusdem male ἀποσµαίµενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ δὲ ἂν ἔλῃ ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναις necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναις legere: licet enim ἔλῃ ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλῃ eis τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκεροτημένος) *Coastus*. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκεροτημένος, *equitatus exercitativissimus* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut *συγκροτεῖν συμπόσιον*. Long. Paft. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συγκερότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & *συγκεκρατηµένον* legere possis, i. e. *robustum*, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκερατέει τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Mior, ni Lucianus λευκὸς scripsit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. ἔστι — ὁπόταν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξῃτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξῃτε. SOLAN.

ead. l. 6. τὰς πανοπτίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatrali confer, si lubet, TOX. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditebunt Harpocraton, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον· similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῇ ἀγρῇ ἡ Φερακράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρεζῶσθαι) Ita W. & Fl. In impress. παρεζῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖ) Simile ius Romanorum; veritum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μὴ δὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Γεζ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur *συτρεχθεῖς οἱ πόλεμοι*. SOLAN.

Pag. 198. l. 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. & ed. Fl. Quin & Cod. W. *συμπολιτευομένων* habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulæ καὶ τὸ, vel τὸ, τῶ. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φείδεσθε) In M. & impr. *φείδεσθαι*, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessl. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed *dispensantibus*. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσῳ τις) Sequens μάλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quæ de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὑδρᾶς μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* &c. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullo ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, apud Long. Past. I haud longe a fin. ἀρχίσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνα. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους. Unum habet Stroph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθάλιδου, vertiturque, quæ vulgo *de Aethalide* dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam *de Oedipode*, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmuriensi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne & signo usu venit*; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἰμας τῆς ρίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice productum fuerat*. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: βίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radices in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutaffim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμμαντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδντε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, In conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Et si supra non semel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθος ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γελᾷσθαι δηλονότι, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceret, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀρνύγων) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρούων) Plinius scribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vasser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μηδὲ προπαγορεύοιεν) Recte Mf. μηδὲ ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερούς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic non male interpretes, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνοθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὁρᾶς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurf. Gr. fer. Nostrium Δημῶν. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγούμενους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι ρεομένους) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι ρέοντα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπαπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre vise apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817, in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀναπαθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpretes, sed depravate. GUYET. Verum nempe erat, hostibus imminuentibus. Sed Gesn. illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessel. ad Diød. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit δς pro ὧς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectioni aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive feculo, Diød. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγυρότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsolet. misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Re. & Gesnerus, aetatem certaminis iam egressus, dedit. Testimonia ex Luciano Hermot. aliisque attulit Steph. in Thef. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui *supergressus est tempus statutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hémsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi*, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρεσκομένοι αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Ms. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκομένοι ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εἰκάς — χαριζομένοι &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκομένοι εἰκάς vitiosam esse, cum &

fic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔριξε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Paft. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἔφεσαν ἐλαοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastæ stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYBT.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* τὰράττω, vel ἀτάρταρζεν. COGN.

ead. l. 7. τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Elfiner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris; & Laët. I, 14. SOLAN.*

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῷ est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. Τοκ. cap. 50 ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ἐργῆς τῆς Ἀρσακῆμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ.* Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33, τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι.* Sed alius non praeceffit ibi. *Eod. vero Dial. c. 26, τότε τοίνυν τὸ πλῆθος* ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V, c. 72, τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. Aesop. Fab. 2 f. τὸ γένος τὸ τῶν ἑστῶν*, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, *τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex Pausan. p. 162. Vid. Maitt. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, *κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον*, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor. Dial. XVII med. SOLAN.*

Pag. 208. l. 1. Κωκυτῇ) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odys. K*, ex Stryge manat, de quo Seneca *Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχέρουσία λίμνη προῦκειται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Με. πρόσκειται, Acherusia palus adiacet. GRAEV.*

ead. l. 3. Ἀχέρουσία) Inferorum fluvius, a nomine Acheron, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Με. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῦκ—.* *I. & V. eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.*

ead. l. 8. Ἀδελφιδῶς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἐστὶ) Iam notaverat Cognatus, Aeacum esse Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Iovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec Aeacum & Plutonem facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακὸς) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* Iovis filii fuere, Aeacus ex Aegeina Aesopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae rex, ille Cretae. *COGN.*

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) Cerberus a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. *COGN.*

ibid. Κάρχαρος) *Asper. κάρχαρδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, & ibique Schol. & Meurs. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territique in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *risu vel hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλω) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, ὀνόμασται Florentina recte, & ὁ in contextu delero, ὁ reposuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsitan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pug. 209. l. 1. Ἀληστis) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν. Paraf. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 &c. Alciphr. III, p. 372, ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρινύες) Male vertunt Ἐρινύες, ποινὰ, Furiae, poenae. Cum sit, Erinnyes, Furiae. GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & Pavori dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro αἰεὶ potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philop. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χρόνον ἐκπέμπουσι) Non quidem vitiosum, quod *l.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ἐκχέας. Ita eis & πρὸς με ἀποβλέπει habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciph. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem reperi quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλεοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4 m. πρὸς — λιβίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίας. Long. Past. III, 117, εἰς κόλπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Quis? vide not. ad Mav. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Τὸν γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui mediis sitiebat in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αἶος) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines *mediae* cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenferi possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγιζόμενοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et West. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὁβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Verendum esse, utrum admittatur, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορβμία) Πορβμεία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορβμίων pro *navio* scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορβμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορβμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. πορβμεία. Item Catapl. § 18, τὰ πορβμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορβμίων & πορβμείων dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορβμείων, ait, apud Nostrum nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissentum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forſan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κύνες ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδούνται) Hoc praetuli, quia est in edd. posterioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epist. Sent. 24, ἐπὶ πλατείᾳς κλίνης καλινδούμενοι ποσὶν. Ael. XIV, 15, γράφαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed καλινδουμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et καλινδεται Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνήν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἶποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἷχ' μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, Bergler. ad Alciphr. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἶνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *P.* tamen usitatorem orthographiam εἶνεκα invenirem, in *I. εἶνεκα*, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspici- rare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum inve- nerim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόησιν) Obiter vindicavimus hoc verbum Lu- ciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοῶν rescribi vo- lebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβόησαντας δὲ ἄνθρωποι. & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, le- gendumque ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐθ' ὃ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legi- tur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenerit. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιιάζοντα) Aliter legisse videtur Suidas; nempe ματαιίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequi- mur, aut si quid mutandum, ματαῖζ — legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὐρητά παρα τῷ Λουκιανῷ ματαιίζω. At unicum tan- tum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, ni- hil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κήμην) Th. Mag. v. τίλ- λω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ τί) Sequor Venetas, ἢ τί numquid, pro ἡ αὐτ., scribens. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὅτι) Fl. ed. cum plerisque aliis ἢ δ. Ven. 2. & hic & supra ἢ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἢ etiam habebat, ἢ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fi- dem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Pnt. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλ- λὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλως ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte Fl. ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. Asin. c. 22, & quae Hemst. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsitan re-

ἐπεὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πόντους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῶν — πεινῶν) διψῶν & πεινῶν Antica forma postulare videretur; verum διψῶν, πεινῶν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῶν, διψῶν. Phryx p. m. 18, Πεινῶν, διψῶν, λέγει, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾧ. Scripsissem διψῶν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Par. 215. l. 7. οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν distortere, corrumpere. GRAEV.

ibid. Παρατρέψει) Ἀν παρατρέψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρέψει σε, i. e. alteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατριψεί, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi ἀπαθᾶω notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detruunt patrimonialia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Neq. 55.

Cogitabam etiam ὡς δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις, *insuper*: non quo vehementer probeam, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψαι. facilius concoquo, quam παρατρέψαι. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro. fusc, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ Διανοῇ) Ὅτι Διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλιθεῖς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in *superpositio monumento*. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsitan conicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπαθόμεθα) Ita L. recte. In impressi. Δυσθόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανωμένος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omitendo hic non cogitandum, quod etiam καλαφωίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλόμεθα) Vertitur. *deportemus*. Redde, *petamus*. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. II. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστελλόμενοι τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφοράς; Peius id in ed. *Amst.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ἀσυντακτικόν, si-ve συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειληχότα, quod Attice dicitur πρὸ συνειληχότα, ἀσυντακτικόν, colliga, *corrado*. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τοῦ

νυν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ τῶν τοῦς ἄλλους ἡδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνεилоχα ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcescentes luttus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, & in quovis funere idemidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Ὁρήναν σοφιστὴν) Hic est, quem Homerus Ἑρήναν ἔφαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, α συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequae coniici posse dixerint *συνειληφότα*, edd. lectionem intactam sibi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; len-sii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit lensius in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Asin. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλληρ ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macro-bii tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurf. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli faciabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Περ. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ὕαλιν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Asiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obli-nentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὕαλῳ περιχρεῖ) Lege ὕαλῳ περιχρεῖ, seu potius περιχρεῖ, id est, vitro *incrustat*. Indos mortuos incru-stasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime in-terpres, *adipe suillo oblini*. MENAG. Τάλος magis Atticum esse, quam ὕελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non da-mnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὕελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Be-ne igitur Th. Magist. ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχρεῖ autem vel περιχρεῖ pro περιχρεῖσι malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constan- verbo περιχρεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: *ταριχρεῖσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ πε-ριχρεῖσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον* ac deinde *ibid.* αὐτὸς φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι
 θυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι
 τὴν ὕελον nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod no-
 strum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45,
 monet Wesel. coniciens fal quoddam fossile pelluciditate vi-
 trum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn.
 existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Lu-
 ciani περιχρίει aequae satisfaciet, ac περιχύει. Merum fal
 quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris
 vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic
 cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam fir-
 mius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lami-
 nas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum,
 quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra
 vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est veri-
 simile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores & libitina-
 rij, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Τάλαρ) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V.
 H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην
 ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asser-
 vatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide
 Notam ad Nεκρ. Δ. XIII. Condiunt Aegyptii mortuos, & eos do-
 mi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxi-
 me permaneant diuturna corpora. Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I,
 140. Fl. ὑέλφ. SOLAN. Suillum adipem interpretationis anti-
 quae facessere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum
 proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περι-
 χρίει notionē. Hesychius non tantum ὑαλὲν & ὑαλόν λαμ-
 πρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et
 quid similis vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis,
 pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum so-
 lutiones ac praeparationes ad conditura corporum ido-
 neae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori
 Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circum-
 fuso condivit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2,
 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hy-
 potyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I,
 c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐ-
 τοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not.
 Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15, REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. 'Α.μισθ.) cum antea illic fuisset non constet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεσμένῳ χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδοναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρσις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Serm. 38, Horodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὐπως) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exstat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίδος καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcellus, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servasse dicitur. Naucrantes autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστὴς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾶς &c.) Ἐρωτᾶς, ὃ μεῖράκιον, ὅπως ἀν' ῥήτῳ γένοιτο, καὶ πρὸ σεμνότητος τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeri possis. Sic interpres. Sed in Mf. est πάντιμον ὄνομα, vertendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & laret certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πιάσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Ms. Gr. L. & ed. l. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praeferit, ex I. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum edd. potiorē sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse vori huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανερόνται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτίον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφίζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Ms. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corripbat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, corradsentem, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνίσταντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Ἰερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbialia numerabatur. Theag. p. ed. Baf. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλίᾳ. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ. Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλίᾳ. Long. Paft. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἢν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοί) "Ακουε ἐπ' ἐμοί iunxit Birkheimer. ver-tens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gesnerus cum Benedi-κτο τόγῳ ἐπ' ἐμοί iungit, pro κατὰ τό γῶ, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὁρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac dif-ficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur consentientibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺς τῆς ρη-τορικῆς ὁδός, & τάχιστα — τῇ ρητορικῇ συνεῖναι itidem ha-bemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἰδρῶτος μεστὴν) Hesiod. Ἐργ. 290. GUYET.

Pag. 222. l. 1. Ἐπεὶ οὐδ' ἐν) L. Bos de Ellipsi. p. 108 vertit, *alioqui — differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differi-mus*. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem* red-diderat Birkheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *proram*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Ges-nerus per circuitiorem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vul-gato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νῆ Δί, εὐωχῆση κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποιοι τὴν ἐτέραν ἐπράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, & commodita-tem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profesto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c. Marcilius legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχίση κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὅποιοι &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινῆν, ὅποιοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἀξίον θαυμάζειν, ὅποιοι &c. ac passim. LENS.

ead. l. 10. Ἐκπνοος) Ἐκπνοος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκτοος, & id genus alia. Sic paucis interiectis, μονοτονῇ καθεύδων λαβόν. Et pag. 440, ἀπονητί. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam Fl. ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοος, ὅποιοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνοος est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur ἐπικλοπῶν ἔκπνοος, & deinde ἀνέροπνοτας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. l. 2. Πρὸς Φίλιου Δίδος) Etsi supra Tim. c. 1, ὃ Ζεῦ φίλις necessario additur; hic tamen Δίδος cum Fl. omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepperit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεὺς. Aristoph. Acharn. 730, καὶ τὸν Φίλιον, quod cum Scholiast. ibi exponat τῇ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Δίδος huc irrepperit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) Ἡ γὰρ, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex frequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίودος μὲν ἐλτίγα φύλλα) Hesiod. *Θεογ.* 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi ἔσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon. vita* c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡδῆ) Conf. supra Σκῦθ. c. ult. versus fin. SO-

LAN. Nihil peculiare hoc habet : hac enim potestate τὸ ἥδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, *Λυσιμάχου ἥδη βασιλευόντος*. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari*, *peragere* regionem, etiam supra Alex. c. 46, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεισθαι. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic I. & V. 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντας* mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mensores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti interfunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam hominī xx mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praefertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur *Ἐβδόμη*, *Φρόνητος*, *Πίναξ*, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσθω) Augent interpretes, *in eminenti folio sedet*. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt : & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ἵστα κάθεται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci ; unde mox inquit, πρόσκει δὴ σὺ ἐραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ἐπιτάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastæ & Idæ, Melisei filiabus : hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea : eam capram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος huius alterum cornu Nymphis nutribus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγα φέ-
 σι δρέλαι Ἀμαλθεῖαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας
 βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθύνει
 ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς
 Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ που) Ut Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἰ που
 ἔρωτα &c. Ven. utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo con-
 fule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius ex-
 hibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in num-
 mis non infidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi
 comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummō Hadriani a
 Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi,
 cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quo-
 que in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus,
 in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli
 quatuor, quorum unus hippopotamo infidet. Haud aliter ac
 circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Varicana; & eius-
 dem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου,
 effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.)
 traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit
 Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in
 templo Pacis insigni quadam Nili e bifalte statua docet Pli-
 nius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soli-
 ti, & quos alibi Νάνους του Νείλου dictos legisse memini, deno-
 tarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA
 LUDENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi au-
 gentis se annis intelliguntur.*) Quae omnia hunc locum mire
 illustrant: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & si-
 mul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio
 manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525,
 ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione;
 five pictura, iconē. GUYET. Absurde hae duae voces ad-
 duntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expun-
 gere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. Philo-
 strat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀνῦρουσι, παιδία
 ἑυμέτρα τῷ ὄνοματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philo-
 strati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πᾶν Olearius, nihil ad
 explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in
 versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi
 dare Cubitos, cum Daſtylos Idaeos Digitos vocare non refuge-

runt Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. *παιδία* vocat *ζύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοὺς*, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) Ades. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα δῖς.) Affert haec Th. Mag. verbo *βούλομαι* p. m. 31, ubi cum *ὅτι τάχιστα* recte seiungitur, uti & in ed. Lucian. H. & ego sic dedi, cum *ὅτι τάχιστα* iunctim exaratum invenirem in edd. P. I. S. aliisque. Pleonasmum autem hunc *τοῦ ὅτι* esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, *φανὴν ὅτι μεγίστην*. Aesop. Fab. 128, *ὅτι πλείστος χρυσός*. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et *ὡς ὅτι μέλιστα* sive *κάλλιστα*, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἀορρὸς) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, Ἀορρὸν esse, quam Sifimithri petram Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obfessa, ramen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἀορρὸς & Ἀορρὶς scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam dēnum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἀορρὸν etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσιόδος) Hesiod. I' Eργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. Eργ. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiant. Alias facile variari inter εὐνδρος & ἐνυδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ γὰρ τοσοῦτό) An pro τοσοῦτό γὰρ positum est? τὸ, τοσοῦτό γὰρ magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod Par. habet, fere usitatius est. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπέχον. Item 42, & alibi. Epiet. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τὸ γὰρ τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par.* v addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & π sequatur illic, *τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον* & *τοσοῦτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσοῦτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. *Τὸν ποιητὴν ἁκείνον*) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν*) *Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν*. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἐπεὶ* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἐπεὶ* οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. *Ἐπὶ δ' οὖν* &c.) *Ἐπεὶ* iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & si scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἐπεὶ* pro *ἐπειτα* & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. *Ὡς αὖν*) *Ὁ οὖν* L. In omnibus etiam, excepta l. οὖν. SOLAN. *Ὡς οὖν*) *Quemadmodum igitur* &c. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Mf. Reg. 2954 ὅ, *τι οὖν*, non male.

ead. l. 14. *Ἐαυτὸν*) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad *Paraf.* c. 8. REITZ.

ead. l. 15. *Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα*) Homer. Od. 1, 109. SOLAN. Sed *ἀσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 *Phal.* cap. 8. Adde *Parafit.* § 24, ubi etiam *ἀσπαρτα*: ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. *Ἀνδρώδης τὸ βάδισμα*) Conf. supra Tim. c. 92. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. *Φήσει*) Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαραιτήτα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. *Εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἁκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ράδια μιμνήσθαι, εἴα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀφ' ἑκράττηα, καὶ Νησιώτην*) Vertunt: *Inde te priscos il-*

Lucian. Vol. VII.

Kk

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, Nesiota. Primum vertendum Hegesiae. *Ἠγνομίας* enim Magnesium intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ira putavit Atticum, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. At, inquit Cic. *quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lyfiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineprum, qui illum cognovit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuisse filii Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: *Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαινῆς ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσίνα, καὶ τὸν ἱερὸν γέγονα μύστυς. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἑν ἕκαστον.* Video arcem, & quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Thefeum. Non possum enarrare singula. Dein legitur in Mf. *καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτων καὶ Νησιώτην*, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati suppare Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I de vitis Sophistarum in Critia. Per *Νησιώτην* vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιὰς ἐργασίας) Sic infra Ἰππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κρίτητα. Vide omnino φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso pater, ni fallor, delendam esse coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοψ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV, circiter CCC nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuerunt Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: 'Ἐγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα I. Νεστοκλή. Critiam certe pro Cratete etiam habet Ms. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρές, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. λιπαρές, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρές) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim ἀλιπαρές legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, febris continua, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμία λιπαρεῖ adduxi, quod Geinerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρές ei placuisse. Iam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρές, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι unde & λιπαρεῖν δεισθῆναι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. supra de Lucret. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὕλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλίδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πάντες ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δόλῳσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσάρων γὰρ ἔτων μεταξύ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διήρκεσεν ἀρχάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπροσθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξελίπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων πανήγυρις. Schol. Ms. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτινεῖν; ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subfidii. SOLAN. Nihil fani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpretes sensit, expetet mercedem reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπακτοῖν ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἄνθρωπος) Κρόνος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιῦ υἱὸν) Τὸν Δημοσθέν. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτῃ) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κακαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translaturum videtur. GUYET. Viam secare, ab aratoribus potius translaturum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίση) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴδι) Edd. & Ox. Mf. ἴσδι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter frequentem consonam quaesivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσδι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴδι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, αναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαίρειν, λέγει αναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mf. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Afin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασσεσλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. διασσεσλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaëis & Plat. L. 2 de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγρηράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molitiam multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyal. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδωκεν) Hom. II. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σεαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasit. c. 8, Afin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico exitare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare auctum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ᾧδέ πως, ἀσπασάμενος ὁ πόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὰ

γλαφυρὸν ἐκείνο) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Mf. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὅπως ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Mf. αὐτὸς θάϊδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἐσπ— mendoſe habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: In hac cunctatione sunt quaedam non indecenes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fatiri &c. Retineo autem ἀσπασάσθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἰλκον διὰ δεξιῶσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poeniter indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοθαΐδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mf. O. τοίνυν. Ven. utraque mendoſe δ' ἔν. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελεύσης ἐκ αὐτοῦ δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiaſtes obſervat ad Nub. τοῦτον τὸν χρισμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρισμους ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum ſic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δ' ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius verba haec Scholiaſtae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἀλλ' εἰ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὡτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyſſ. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὡτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. Λ, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὡτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola I. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auſpicantes. Ἐνδύσιμον auſpicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verſum eſt, qui remiſſe canunt. Et eſt ſane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, ſumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, miniſtrant & praebent bibenti, atque ad eum ſe accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de diſcr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monſtrat nomen τὸ ἐνδύσιμον, late a Budaeco explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum ſubmiſſa voce choro tonum indicat, quo iam ſtatim utendum ſit. Etiam noſtri vocant den Ton angeben, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adſtantes exaudiat, harmonicam tetraëtyñ c, e, g, c, vel ſimilem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum viſ illa comparationis apparet. GESN. De tono muſico etiam dici, probaviſmus ſupra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδύσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemſterh. orae Graevianae appinxerat, adeundum L. Bos Obſ. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam. Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpretes. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδόσιμον διδόναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Lauciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudinem vocum superabat unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόσιμον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ἄσμα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδόσιμον) καὶ καλευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. Perpetram ibi Cornarius, remissa. REITZ.*

ead. l. 10. Ἐπον μένον, ὃ κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: *solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλητίος est gloriola? Verte, o Clytius deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.*

ibid. Ὡ κλητίου μέλημα) An κλητίος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλητίον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. *Mea cura.* V. Eurip. Or. 478 & 481, κλέουμι ἐμὸν, στύχημι ἐμὸν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἔαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἐν τε παλαιότεροισι Νεαισίν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ — legere iubet Kuhniius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Ms. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δέσση) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσίν) Erasmi. Paroemiogr. BOURD. Latini, *illotis manibus.* Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil. Ms. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἂ δὲ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, ἂ δὲ, μὴ εἴπῃς &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Ev.

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δέ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessell. aequè ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, modo τοὺς δέ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, αὐτὸν μὲν ἐκφορήσαντας, αὐτὸν δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12, ὃν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων περιφθέντα. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτῃ καὶ) Ita Codex Ox. In Fl. ed. τοῦτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοκιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi Ψευδολοκιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiaf. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδολοκιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕψωμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam proflare nudam in nebula linea*. BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἵπὸ πορφύροισι πέπλοις. Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμα ἐλεγχον. Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. Bos.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχίσται πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὀνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἢ. Denique πέλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, & quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δημοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis malθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐνβλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβας Σικυνονία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακιδί) Quasi tu dicas *incornabit*, h. e. in cornorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 177. GESN. Alciphr. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gelfnerum eodem iam remississe. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶστε, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κάτω & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδα) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύμφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύμφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homeric. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον, neque Cicero ἀσύμφηλον magis, quam ἀσύμφηλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύμφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφηλος, & poetica, necessitate carminis ἀσύμφηλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

suam, five extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπορ-
δα, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηνον, aut
ἀσύφιλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηνον non pauci vox,
ἀσύφυλον poëtica. Hesychius tamen ἀσύφηνος, inquit, ἀδύ-
κιμος, μηδενὸς ἄξιος, ατιμος. Sed ea omnia etiam recte inter-
pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, 'Ἄλλ'
αὖτῳ σοὶ ἀκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον, rectius legeris,
οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
scet locum ipsum inspecanti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηνον μ'
ἄρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἄρεξε, infamem fecit me, nempe quasi
de gente mea eiectum, aut exulem. Verus itaque scriptura
illa fateor ἀσύφηνος & ἀσύφηνος: sed etiam Saturniae Lemae
veteres sunt. MARCIL. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
sus sum a viris doctis ad πῶς ἴστωρ. cap. 11, ἀσύμφυλον &
illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
sum. GESN.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἁσθη-
τα περιπόρυρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
vidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non fa-
tis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia;
quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mff. σισύρα χιτὸν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
ἐνδεδυμένος, penula scorteae ex pellibus ovillis confarcinata,
de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
etiam σίσυς, & σισύρα, Tzet. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
rate proba, usurpari iam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσα-
σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destigulari*, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foelsiana ostendit oeconomia) *solicale*, προτίμιον *propretium*, ἀκρονεφές *summicrepusculum*, εὐλεξιν *benedictum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) Mf. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρράβων, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμή sit pretium, & ἐπιτίμῃ pretium intendere, προτιμῶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia adnūttit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Cafaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χειρ composita o praeferunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod a fit in χειραγωγός & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicitur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὐτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam & malus usus,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅπῃσα ἂν ἡ δυσχερῇ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅπῃσα ἂν ἡ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῇ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφανλίζεσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κεν in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κεν post κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpret. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mf. O. μὴδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅτι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. l. 8. Μαρεθὼν) Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. SOLAN.

cad. l. 11. Λεωνίδας) Non male Λεωνίδης marg. A. 1. quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. Λεωνίδης eidem ib. c. 14, dux Byzantium audit. Sed Λεωνίδας praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in Al. pag. 667 B. Item Ag. & Cleom. p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

cad. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in Parallelis c. 3. MARCIL. Vid. supra Ἐπισκ. c. ult. SOLAN.

cad. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimum saltem usus, postulat Πλαταιαί nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus αι permutatur in ε, & contra, quemadmodum in ἕτερος, & ἑταῖρος &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, αι in ε mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad Eid. I, v. 12, προγαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγειον, κατώγειον &c. E contrario ap. Hesychium legas Φαινακίζει, Φαινακισθεῖς, Φαινακισμός ubi tamen Φενακίζω &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoribus legitur φαίνακίζονται, at in Mf. Wittii exstat φενακίζονται.) IENS. Mf. Ox. ut scribendum esse monuerat Ienius. Reliqui corrupte Πλατεαί. SOLAN. Πλαταιαί hic omnino legendum viderur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

cad. l. 15. Τὰ δλίγα) Fl. & Ven. utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κῆττα, μῶν &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μηδέν) Sic Mf. Ox. In impr. μηδαμοῦ. SOLAN. Μηδαμοῦ) Solan. μηδέν ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster aliique verbum δεῖ vel δέομαι construere cum οὐδέν & μηδέν. Ut modo c. 14, οὐδέν γὰρ αὐτῶν δέησιν. Tim. c. 48, οὐδέν δέησιν &c. Icar. c. 14, οὐδέν γε — ἐμοῦ δέησιν. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. οὐδέν δέησει. Alciph. III, Ep. 56 pr. ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδέν δέον. At μηδαμοῦ proprie est nusquam, ut Epiet. Man. cap. 42 pr. μηδαμοῦ σεαυτὸν εἶπες φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

cad. l. 7. Ὁ μὴρὸς πατασέσσω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: Fe-

mur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. *λαρυγγίζε*) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem *λαρυγγίζειν*, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex *ἡχείω* quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. *Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί*) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξιν*, ille ex Scholiaste observat, *μὴ* post *ἀπιστεῖν* Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post *ἀπαγορεύω*, *καλύω*, *ἀρνοῦμαι* & *εἶργω* observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post *ἀπαρνοῦμαι* sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, *οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ*, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest *μὴ*, ut *ὃν πάλαι ἤρνούντο εἰδέναι*, apud LXX, in Libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. *Σμικρὰν*) Et si eodem redit, *μικρὰν* an *σμικρὰν* legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. *μικρὰν* edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. *Ἐν τοῖς μεταξὺ*) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. *τῶν ἐπαίνων διαλείμματα*) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud *πῇ ἄτῳσαν* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, *assurgendi exsultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. *Διαλαμβάνοντα*) Forf. *Διαλέγοντα*. SOLAN.

ead. l. 5. *Ὁ Παιαγυῖς*) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinat. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παιανιεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένους Δημοσθένους Παιανιεύς τάδε εἶπεν, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit*. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid.* καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅτα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Ξυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansum ubique accipiunt. GESN.

ibid. τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζουσθαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciphr. I, pag. 120, similes phrasas afferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζουσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciphr. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλεῶν ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς καλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. καλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistell. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ χρέμα θήλειον ἔφυ, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφένουσιν. ἥδον δέ τις γυναιξί, μηδὲν ὕγιες ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Fl. καὶ καταυτίγῃς. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγῃς. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Mισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) Fellare, obicoenae significationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἐρωτας) Ἐρωτᾶς legit interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET. Non est nobis, haec ἀπέρρητα & ἀβήρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit Percius, cum nativam reddidit, foecundam sublimitatis alii, alii puram, genuinam. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim Χοῖς & Θμυῖς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ἐοίτης & Θμουίτης nominabantur. PALM. Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐβὶν urbis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητρὸς δὲ ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινὸς) Vertitur: Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum. Haec natus sum inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος & ἀμφοδον est διόδος, bivium, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mf. ἀκιστρίας ἐπ' αμφοδίτου τινός, quae fuit sartrix hominis venusti. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκιστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποταρταρίους, licet hi apud poetas praecipuos quoque existant. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἔραστῇ interpretentur cum infelici, suavi tamen amatore, cum certissime talis sit insuavis, & putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forſan & supra, Paraſit. c. 5, praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυ-

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὄραν pertinebit, minus com-
moda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accusf. c. 2 f. μόνη τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Paraf. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον ὄνείρατα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi vel solius victus gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Γλίσσῃ) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci, parco*. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἦδη τοῖς Δίδας καὶ Λήδας πασι δμώνυμος γογένημαι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subfannat Lucianus, primum Ποσειδὸν, (sic enim legendum, non ποτειδὸν) deinde Διδόσκουρον, vel Διδασκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Δίδας καὶ Λήδας π. δμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius, V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caudebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Artici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticissimi Ari-

stophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, & quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. γ, p. 720, 1. Βαλ' ἱστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphron. III, Ep. 45 f. Τίς ἐτι ἀνέξεται τῶν κακοδαίμωνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι παλῶντων, ἀνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· & ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λημοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἄθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Veritur, & in iudiciis contendo: malle, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. 'A. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in Paris. versum esset *me ostento*. Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *versor*: Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Figantur virides, scalarum gloria, palmae*. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores*. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur *ἐστεφανωμένη*, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birckheimerus, *notum pravitae longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Ersi μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Diofcoridis, f. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραύσιν τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατά-πλου. GESN.

ead. l. 7. Οἵπερ ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN:

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema, Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad fensum requiritur: construendum enim, ὥς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet vider; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem, qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι coniicio, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερα

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀσύμβολος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβολος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσσεύς — ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN. ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiastes videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Ienf. in Obs. stili Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero dampnum est*; ad quae Livii verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλόν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. Senex est iste, pro senior, quam ut te iuvare possit praesens. Sed quid si πρὸ cum Eustath. accipias pro περισσώτερον; hoc disquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, superatis pugnando, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, supra omnes, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιεῖσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lyfia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τοὺτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τελευτῶν ἀνθρώπων τεθαυμάκα, τί τότε βουλαγταε

λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίτε-
λως ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c.
12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aequè ac ἀ-
λούς, valere passivè. Rectè; & quidem perpetuo apud alios
etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiam apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam
& ipse Iensius fatetur notissimam, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρούσασθαι οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. *Par. &*
Graev. erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Hero-
dotus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, discrimen est. Herodotus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiat: Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμῶ, οὔς, f.
μορμῶν, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis consistam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus, ut hic observeretur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ.
690 Scholiastes, illa verba μορμῶ τοῦ θράσους sic esse acci-
pienda, ut ὀνομαστικῇ exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμῶ, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Δίδος τάφον) Vide, quæ ad Τιμ. c. 4 observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. c. Celf. videas l. VIII; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam terigit Noster Ὅρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. τοὺς πρώτους) Rectius Ms. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse*. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres *in Attica*. Tης absorptæ γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινες ἀναβεβλασθηκέναι) *Sativos quosdam progerminasse*. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eisdem aequæ ac ab Graecis *Sparios* appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κόροιβον) De Coroebo in Scholiis. Mss. lepida legitur historia. Κόροιβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πένθεράν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναίκος ἡλαμένης τὸ ἄρθρον ἐδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρός καθαψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωσίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. K, p. 413 ed. Bas. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitæ. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra Ἑμμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi Ἑνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII versus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνυ) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur *Διεξιόντος*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. *Διεξιόντος*) Primo intuitu *Διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐριννύες* pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque *Erinnyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat *Διεξιόντος* absolute positum; neque quisquam de populo Nostrium expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Erinnyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. *Διεξιόντες* ad *Ἐριννύας* referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιοπίστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθεμένος) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit prolixa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem, *Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα*. Ad quae sic Scholiastes: *οὗτος εἰς δασύτητα καμφοδεῖται, ἢ δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπακαλείτο σακεσφόρος*. Ergo si quendam *Eucratem* prolixa & ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de *Peripateticorum* sectis & cum *Eucrate* differentem *Cleodemum Peripateticum* inducit. At *Peripateticae* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* & *Eucratem* vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) *Iac. Elfn.* ad *Evang. Matth. XXVII, 25*, ubi legitur, *τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*, haec *Luciani* ita exponit: *Eucrates* ille ὁ φιλοψεύδης, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat *παραστησάμενος τὰ παιδία*, *admotis enim liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devo-veret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὡς τὸ τῆ λεοντῆς) *Prov. BOURD.* Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duos simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὅτι

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἡρώος προσωπεῖον περιβέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisq. docet Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἡσδάνησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεῖδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰων) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τὶ μεταξὺ εἰσίων ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ — non nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ φαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένως. Et ego *studiose cavens, ne pedes eius attingerem.* IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένως. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam per saepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciaphr. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διδὲ πάντα πολυπόνως ἐπιγνούς, *omnia miseria-rum plena videns.* Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκείσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενές, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) *incumbere in dicendi studium.* Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: *neque enim aliud nomen habet, Atticum.* Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγάσασθαι τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgarissima illa ὁ αἰ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ἅλε

& ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Iens. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed & vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locusest; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φυσμένων τούτων δαλιλῶν* pro *δαλιλῶς*, ad quae peritissimus Wessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονοτονῶν χὶ τοὺς παρίοντας ἡρέμα καὶ πεφαισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες; nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένως* esse factum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἐκαθεζόμεν* referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. l. 4. *Κλοδοήμος*) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. *Χρῆναι — εἶναι*) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte *ἐστὶ χρῆναι*, licet *uti*, vel *utendum est*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et *δεῖν ἐπαινεῖν* occurrit mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. *Ἀμέλει*) Confer supra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. *Κατεργαζόμετες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν*) Eadem rursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. *Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου*) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* & *carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum *τόνον* hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. *Ἐνεργεῖν*) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURD.

ead. l. 17. *Ἦλφ — ἐκκρούεις τὸν ἦλον*) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. l. 14. Ἠπια φάρμακω πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσας ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus omtrent de Beurstdt. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορὰς ὦραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετελεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, s. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas, περὶ πλήθουσας ἀγορὰν. περὶ ὦραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλῆθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσας ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ὅποτε ἀγορὰ πλῆθει & VII, 29, περὶ πλήθουσας ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσας ἀγορὰν exponit ὦραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσα ἀγορὰ· ὦρα τρίτη ἡ κροβολίζοντο περὶ πλήθουσας ἀγορὰν. Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πλήθουσας ἀγορὰν vocant Graeci, a μεσημβρία distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, caufidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὦραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσας ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo definerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὅτι δ' ἐχέθους δὴ χθέντα — τὸ θηρίον) L. Bos ad Aët. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia affert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πράκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πᾶν δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Adv. vers. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρις) Vid. de hac locutione fratris consultiff. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Δι. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piscem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Πενθ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Luft. § 7 legas, ἐπεὶ δὲ ἀν συναλίσθωσι πολλοὶ, sed quia συνηλ— a συναλίζομαι, commoror, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συνηλίσθησαν daretur a συναυλοῦμαι, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassim. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus eiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρυξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν δύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, μοχ ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In I. vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forfan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυσ) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον τε ὀρυξάμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐπιμανέστατα) Supra ἴστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τὸ λυκαυγές) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγές, pro λυγέφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγεις) Paruissim hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspe-

τα, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego*, *inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam* & *inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, &, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur.* Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μινών, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.* Meræ nugae. Ad historiam de amore Glaucia (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chrysidem conciliaffet) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem*, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstrat, *δαίμονῶν & κακοδαίμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαίμόνιον ἔχειν*. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστήν) Florentinum *τούτῳ* minus placeat. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, *ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius*. Et apud nostrum Tox. c. 29 pr. *ὁ ἐπὶ δεσμῶν πρᾶξετ' αὐτὸν* *carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

hunc conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, fanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id porius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidiſſe οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemisſi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censeſſe potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene affecurum Crozii manum, clariss. virum L. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Pfellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus *Pfelli* habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra *Δημων*. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fauſſitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis defisais Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat φαίνόμενον. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. *Φαινόμενον*) Etsi φαινόμενον non improbo, nihil tamen sine auctoritate muto, quia τὸ φαίνόμενον quasi substantive, pro apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenomena* philosophi ponere solent; & sic τὸ φαίνόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Cafaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vibratura intellige. De ἐκλάζω vide Ζευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur statuae duae, feminae ministrantis discum, & iaculantis viri. Sed non satis placet haec δισκοφόρος, cum ad certamina eiusmodi non admissae videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ δισκοφόρος possit esse via & quasi linea, ad quam proiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum proiecere. Putabam, ut ἡ λεωφόρος est via, qua com meat ὁ λαός, sic δισκοφόρον posse vocari viam, & lineam, ad quam discus dirigitur. GESN. Ignoscer Gefnerus, si, recte sensisse Solanum, dixero; nam intellecto χεῖρα sensus est facilis. Id autem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell. p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν absurdam esse, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo: quae si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissim, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuae meminit Quintilianus II, 13: *Quid tam distortum & elaboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fides, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐδεὶς λέγειν, ἀλλὰ Δισκουτής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polyclети, miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polyclētum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

alius Polycletus. Verba enim sunt: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται Δαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται Δαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστεις nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congescit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davis. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Πρωτ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαντίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφаланτίας, recalcavaster, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὁμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβόρεας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promissit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοιον ἀνθρώπων πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. *verum hominem*, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία,

Lucian. Vol. VII.

M m

etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod Hesych. affert; *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Nascitur Autolyco furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi *ἱσμεῖρες* Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡπιάλει) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλως) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minos ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τῆς περιήει τοῦ ἐνιαντοῦ κατὰ τὰς κόμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Eix. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rurg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 3. Δαιδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἔχόμενοι) Πυρετῶ συνέχουσαι usita- te dici, ostendit Iac. Elfter. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἔχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἔχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἔχομενος, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foefio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀνὴρ νοῦσφ εἶχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Tox. c. 27, & Ἐτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλω- πεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδίσιν) Lege ἐδεδίσιν ἄν. LA CROZE,

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi stato tempore eximius victimis pascatur. Sic scribendus Mf. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiat. ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλειαι ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ δύνειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλειαι. Dicuntur & ἱερεῖαι, hostiae: inde ἱερεῖαι sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, ὑπὸ ἱερεῖαι caro fuilla: Athen. lib. I, τροφή τῶν νεογνῶν ἱερείων, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερεύειν & δύνειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν ὁν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἢ ἀπὸ, ut ἀπὸ μίᾱς ὁρμῆς, υπο impetu, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δειπνῆναι ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etsi in locis ab Solano indicatis non ἐσπείρ— sed περισπείρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam ἀσπείραμαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους ἀσπείρῃ legisset. Sed Gellnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectionis est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυσεν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἀκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττι κεν ἐπὶ κε ρῆμα ῥῶτταν ἔλθῃ. Bis Accusf. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἀνὴρ ἡλπισα τὸν διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶρεν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πιναρᾷ) Ita V. 2. Reliquae πιναρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκάτη) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἐκατικοῖς φωτοῖδεσιν αὐτοπτουμένους ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλα κ. φρ.) Homer. II. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰερῷ Πλάτωνα) Plat. π. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζον) Forſan εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione nom opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laët. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superſuo admetiſis, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Mf. ὁ δὲ πυρετός, οἷος καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Lucf. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Lucf. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοψευδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

ead. l. 10. Οὐπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. *l.* 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretenfis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Τίτων) Sic pro *τίτων* etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare *τίτων*, qui dubitat, adear Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὗτος ὀναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciphr. III, Ep. 19 pr. κοινωτικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σουτοῦ — bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad *τίτων*, monuit Iac. Elsn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, καὶ ἀδελφε, ἐγὼ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. *l.* 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλά.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυνίδιον — Μεσιταῖον) Vid. supra Musc. c. 34; & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 2. Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παίσσαι) De puerili, item servili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πᾶμπαν ὅτι ἀνδραποὶ ἐσμέν· ἀλλὰ γέρεα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων.

ead. l. 11. Θεδν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπαισκληθ—. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἑκκλ. c. 9, ubi recte habet FL. [Lego ἐπείσχυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἴσω τις ὡς τάχιιστα μ' εἰσχυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohiber, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Δεσμωφορ.* 774 suspicatur legendum ἐπεισκυκληθῆναι. Probaverat iam ad v. 102, εἰσκυκλεῖν esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librarium superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forfan ὑπήκουσα legendum, adscripserat Solan. Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6 versus fin. etiam habuimus τὴ μεταξὺ εἰσὼν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων. Et iam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συνεστῆναι etiam deinde c. 32 med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod ὑφίστηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic scribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τίθειον) Vid. supra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνοίξας, absurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀοίκητος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antisiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθαράν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Thes. p. m. 3 C. αὐτὸν μέρος καθαρὸν οὐδ' ἐκκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. Ibid. pag. seq. A. καθαίρου γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαμνίας τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici si-

gnificatu; cum & pro valde sapiens, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδαὸς δαιμονίως. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. Μνήμη) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. τ. σοφῶν. Sed pro ὥσγε hic apud Nostrium lege ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. Στειλόμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναῖς στολαῖς ἀμφιέννυσαν. & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνῆτας ὥστε εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπεῖοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, ac personis in capitis affixis, ignorans, utrum sic praefes eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retineret, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvarias, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ven. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτήν) Hinc Copica lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus. ad Toξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμοιρεῖται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Toξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipsa statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuæ, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μενώνιον — Πεπίστευται δ' ὅτι ἔπαξ καὶ ἡμέραν ἐκάστην ἥλιος — ἀποτελείται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, quotidiana solis ortu contactum ra-

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Cora. quoque Tacitus, Lib. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyzes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dimidia dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτα ἑπτὰ) Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Ellner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα, firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. II, p. 81, σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἠμνησμένη. Et Alciphron. I, 31, pag. 138, ἀμνησκῶν αὐτὰς, οὐκ ἐν σκόμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Per multa alia non absimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος δαιδάλος. Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ἱστᾶν, ubi & alia iam dedi; nec non Amot. 29 pr. ἐν ὄμμασιν ὑπεβλέπων. Timon. c. 15, ἐν δόμοις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἀλισθίσεται; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: Tunc ex his uiris, quos cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobius cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In Flor. tamen legitur ἱερογραμματέων, sed in Ms. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumfectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrob. c. 4 pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Austr. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque REITZ.

ead. l. 16. Αἰγυπτίων) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγυπτίον non modo Fl. & Fr. sed & I. H. P. B. 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγυπτίας bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσει) A Graeculis hoc factum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nomina etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύταις) Conf. supra Ἀλεξτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διακονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἢ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διακονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑπαστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mf. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Periiit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustru refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat, GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέρμυτος εἰσπεσὼν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit West. ad Diopd. Sic. IV, φ. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπίστα δοῶ περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλυνεῖσθαι) Benediclus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἀπίστα Ms. ἀπιστούν-τι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33, Orig. c. Celf. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Ch. Bel. de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὕπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰσθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰσθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existmans non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκίμασας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxi, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versioni personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inseruerat, etſi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inferui, & ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN.

ead. l. 15. Λυσσῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μὲν λυσσῶσιν. At λυττώντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra *Rhet. Praec.* c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλιῶ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorum esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat *Hr.* c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptus ad aliquid praestandum, esse Graecissimum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρήτες τοξοῦεν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmuriensis. Sed per

Mufas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, non quod temere & inutiliter *historiae narratione me ostentare volo*. GRON.

ead. l. II. Καὶ τὸν Κνίδιον Σωστράτον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me later, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumtus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαίον. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τρίηρης) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omitturi censendi sunt. Mendum esse hic in x — suspicor. Ut ut sit, exstare Veneriis audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide *φρυγίτη* legere me memini, qua de re ad *Ἀλεξ. c. 21* dictum est. Lactantius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua si teneris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. A. W. adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Ad dam tantum verba Diogenis: *Κροίσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἂντι γεφύρας περᾶσαι, τὸ βεῖθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Pag. 296. l. 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Caute narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, *ἀναθὲν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διαρυσχὰ βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μνησιδεία, ὥπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρυμένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum, Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant *Ἄβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. ἱππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένον) Spuria haec videntur & insititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσσειν) Repetit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσσειν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ἡτύχῃσαν) Et si Florentinae scripturam probō, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae πύτ — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non πύτ —. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimatur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel. de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, & si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223, & par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu' Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δόσεις, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu' Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot γραμμὴν est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενου reponi iubebat συνιστάμενον.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δόσεως, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiæ peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes persalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia artesque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliiq. egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. "Ὁν παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt intérpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utrique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae *ἑκατέρωθεν* interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe *κατὰ δάτερα* est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, *κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπειδωσάμενος*. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstruelli aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — 3.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Ὑψισι — κρατυνόμενος Et haec infinitia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. f. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, *κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον* quod non video quid hue faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi Ὑψισι — κρατυνόμενος non intelligo, & ἀψίδι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀψίδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψίδι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλῶν μὲν ὑψηλῆς) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum *πυλῶνα* vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci *πυλῶνος* ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλῆς, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα περὶ πόδες) χαρίσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνεσθαι ὑποχωρήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo aptissima) veniunt.

Lucian. Vol. VII.

N 2

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aediculas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quaeso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmurienfi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obsopoeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. Ἀνθρώπων εἰσιόντα τοῦτον τὴν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritus. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατριβὴν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πρτ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) Supra hanc. Post. GUYET, l. c. Bene:

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ἄρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Afri. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκλισασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII definente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot innumerum studiorumque exantlatos requiem concefferit, magna orbi literato & curiosa exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsopeus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrustatus* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλους) Conf. *supra* ἴστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male pīctο, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνι-αυτὸς, appius incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένους, ab incipiente usque nocte, sive *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σχήσεις μάλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστά) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur contrinuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδύχον οἶκον, εἰς βορέαν προκεχωρηκότα ἐποίησαν, reponere βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in boream spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in *De Syria Dea* c. 28, εἰς ἀνεμὸν βορέην ἀποκακρίσθαι dicitur. *IENS.*

ibid. Τῆς αὐτῆς) *Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.*

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod *Iens.* monet sic scribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaque. *REITZ.*

ead. l. 12. Βορέαν) *Iens.* Prave antea in omnibus βορὰν legebatur. *SOLAN.* Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορὰ enim *escu* est. *Long. Past. II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἐχθύνω θῆσω.* Vel *opsonia*, ut vertit *Hemsterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.*

ibid. Οὐκ ἄμοτρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. *GESN.*

Pag. 301. l. 9. Ἀμφόδων) *Fl. ed. & Schol. ἀφόδων.* Mox *L. & B. 2. δυσὶν* pro corrupto ceterorum *δυσσὶν.* *SOLAN.* Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων *δυσσὶν ἀναχωρήσσειν* quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. *Architecti* laus non minima (*Cic. de nat. Deor. II, 56.*) avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profuentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus *δυσσὶν* legendum esse, non *δυσσὶν*, quod libros occupavit. *GESN.* Ego cum *Schol. ἀφόδων* legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi deiectionem, notum arbitror ex *Epict. Sent. 88, p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη.* Adde *Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεῖα ἀναγκαῖα*, ubi *Wess.* & illa *Epicteti* addidit. *REITZ.*

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quæso, quid est muniri egressibus ianuarum?) sed ut recte Obsopoeus, *multarumque ianuarum egressibus patens*. GRON.
ead. l. 11. Τεθωρωμένον) *Pervium*. GUYET. Bene; nam *θωρῶ* est *ianuam* vel *ianuas facio*. Aristoph. Av. 614. — οὐδὲ *θωρῶσαι χρυσαῖσι θύραις*. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige *ὄρῶν*. GUYET. Idem lenf. quoque moner in Lectr. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — *μυκήματος*) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus præter cetera etiam *buccinae canunt*, qui est ipse *μυκήματος*, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione hæc horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quæ super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de *horologiis*, figurasque clepsydram antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romæ in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargæum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decedente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo, REITZ.

Pag. 302. l. 1. *Ei δὲ θεοὶ παράσχοι &c.*) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit cl. Bel. de Ball. intellectu ὅμιν ποτὶ παράσχοι: rectius quam Gesnerus, qui — *ut lavare quandoque hic possint*.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philop. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Ceber. statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etſi περὶ, quod Solan. vult, uſitatus; tamen ὕπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem ſuadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὕπὲρ pro περὶ uſurpari; adeoque & hoc nomine nihil opus eſſe correptione, vid. ſupra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὕπὲρ cum accuſ. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅθ' ὕπὲρ σέθεν αἰσχε' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epiſteti p. 149 ed. Rel. ἀμεινον ὕπὲρ ὑμῶν βεβούλονται, quod etſi ſuper nobis conſuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὕπὲρ in talibus ſignificat, id quod ad nos ſpectat, & ita eund. ſenſum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferum latuiſſe ſub hedera. Sed quis in huiuſmodi fabulis conſenſum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον) Interpoſitio (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύπανα.) MARCH.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκου) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

ead. l. 2. Οὐράς ἔχοντας κέραſτας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clariffimus; ſed ego vulgatam genuinam puto: ſic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iſdem Satyris, κέραſται οἷα τοῖς ἀρτί γεννηθεῖſιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύονται. Sic autem loqui amat Noſter. Vide Δελ. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα παῖς — νυκτερίſι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera ſit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? proferret, lectio, καὶ κέρατα: & ob id ipſum vereor, quia nimis facilis eſt, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κέραſτας iungendum cum accuſativis reliquis: οἷα per ſyneſin, ſ. ſyllepleſin dicere malis, aut ellipſin adeo, (omnia enim iſta nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κέραſτας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem fuſceperunt. GERN. Optime iudicat Geſnerus, ſanum eſſe vulgatum; tacite enim reſpicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: Ut ego quidem & urbi & otio diſſiderem urbano; ſed ita COMPRESSA EST, ut videamur — tuti futuri. Ubi poſt compreſſa eſt intelligitur turba vel ſeditio, cuius tamen

nulla praeceffit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πολλὰ κολομένθια sequente αὐτῇ. Pro Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93. N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεσμένον ἐν πορφύρῃ) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista vertetur, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, *ἀναδεσμένον ἐν πορφύρῃ*, & verte *mitra comam revinctum*, *purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφύρῃ) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo conchurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermissio, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatē corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Taciturnus, Curtius ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2. B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevis nostrae contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare considerent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σεληνόν. GUYET.

ibid. Ὡτὰ μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat West. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra. Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθάνον) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθάνον*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdus*. SOLAN. Πιθάνον) Lubens dedissem, *ἀπιθάνον*, si ullus Cod. aut ed. praeiret. Iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτερον δὲ τὸν Πάντα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἀνθρώπου) Sic infra Ἑκκλ. c. 5, γελοῖους θεοὺς καὶ τεράστιους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis affixa putat Polyænus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἀντίθετος πικρὸς, καὶ οἱ αἰεὶ δρῦμα ἵα χολὰ ποτὶ δινὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequè facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, retragrammati & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scribere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum sorte, Bene illi! interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (βακχείαν & hanc vocat Plutarchus Sympos. 4, 5.) ingeminarum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Minor, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari coniect, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores coniectare ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἶπε) Ἄλλ' ἥπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine θηλύμιτρος leg. pro θηλύμιτρος. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύμπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi πλαταγεῖν dicitur; vid. Lampe de cymbalis vet. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11, ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπιγγιν οὐ χρωῖται τὸ παράπαν, ὥς ὄν φθεγγόμεναις ἐμφέρεις. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούσθαι) Quae ista est connexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, οἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus; credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo ἀτομαι, pro αἰώ, quod ipsum poeticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usum esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούσθαι) Ego vulgarum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, faciente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Verit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. IGNS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται.) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt*: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχὸν δεχονται. Et in Symposio cap. 28 fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἤξιον. GRON.

ead. l. 5. Καταβαρτας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαινεῖν τοιμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audienti consilio veniant, feriis praeter spem turbatos, non audere... quid expectamus? *laudarene an redire?* Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi discrimine ἐπαινέειν, vel ἐπανέειναι. Infirmit enim circumflexi, quale esset ἐπαινέειν, quod vix apice distaret ab ἐπαινέειν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέειν, sed ex ἐπανάειναι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. l. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & Bas. Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον.) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσας. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὃν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὃν ποιοῦσιν ἄλλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. *Τοῖς Μαχλαίοις*) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 310. *l.* 5. *Τορὸν*) *Perçant.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. *διάτορον* eodem modo. REITZ.

ead. *l.* 7. *Αὐτόν*) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam *αὐτοῦ* sed nunc ira alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. *Z. τρ. c.* 17. SOLAN.

ead. *l.* 10. *Νιφάδεσσι*) Hom. *Il.* Γ, 222. SOLAN.

ead. *l.* 12. *Τεττίγῳδες τι &c.*) Hom. *Iliad.* Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. *Il.* Γ, 151: *Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττίγῳδῶσιν εἰκότες, κ. τ. λ.* GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 2. *Ὅρμιον*) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab *ὄρμῳ* *fulco*. Sic Aelian. *V. H.* IV, 8, p. 320, *τὸν Ὀρχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄρον ἐκάλουν.* LA CROZE. Coel. Rhodig. *L.* VI, pag. 278, haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocola. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ.

ead. *l.* 3. *Εἶδος* — *γράφουσι*) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio *l.* II, p. 181 extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, & argute loqui.* GESN.

ead. *l.* 8. *Πάντα μᾶλλον ἢ Ἑρ.*) Sic supra Deor. *Dial.* XVIII, 1, *καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκὼς ἢ σοί.* REITZ.

ead. *l.* 10. *Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος*) *Ut qui leonis exuviis sit indutus*, bene interpretes. Nec reicio hanc scripturam. Nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo Codice *Mf.* legitur *ἐνεῖται*. Nam sicut apud Homerum est *εῖται indutus est*, sic & *ἐνεῖται* hic accepit, si haec eius manus est, Lucianus. Nam poëticis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. *l.* 13. *Ὅλως Ἑρακλῆς*) *Impt. καὶ ὅλως, Ἑρακλῆς ἐστί.* At supra *Dial.* *Mort.* XVI, § 1, *ὅλως Ἑρακλῆς ἐστί, & Necyom.*

1, *Μενίππους ὅλους*. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbii uni Graecos aeque ac Latinos, in huiusmodi locuti. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος *περιλαμπόμενος*, ubi multae edd. ὅλως. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένους* pro *πεφυλαγμένους*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum esse lenius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. *Θεοὺς πάντας ἐκάλεi Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς* atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάγιος Zeus erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio; propter quam aliquando optabam legi τῆς σειραῖς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γῆρας) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. *Προῖων γὰρ τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ὅσκιε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος*. Plut. El apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅτι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. λειριέσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, *οἳ τε καὶ ὕλην Δένδρῳ ἐφθάρμενοι ὅπα λειριέσσαν ἴσι*. Proxime itaque cicadis tribuit λειριέσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἄνθους, & speciatim *lilium*. GESN.

ead. l. 13. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου ἢ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου ἢ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμουττα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse adiutū, vid. Diōd. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαμι, aoristus optativi ἐπιπλήξει. Versus ex Il. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἐπάξει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λένυται &c.) Hom. Il. Θ, 103. SOLAN:

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς ποδῖας emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, pour railler mes cheveux blancs.

Pag. 317. l. 5. Εἰσιδὼν με) An εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossēma videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alii cubi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσῶ φαέννων εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse fatis indicat, cum Teium poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῆς. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγων χρυσοφαέννων: sic enim respondet dativus dativo ἀστοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέν-
νοι cum Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri po-
tuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque
pro ἢ αἰετοῖς quoque legendum αἰέριος, nondum video. Flo-
rentinae χρυσοφαένων, modo vox proba sit, aptius ad sena-
rium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod
minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶνον ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiuncula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἐλπίσαντες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὅστε ὅρα &c. ἐλπίσας &c. σαυτὸν. Iudiciale vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδη οὐν σοι προλέγῳ ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἐγγέας, sed ἐκχέας. MARCIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἡλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin. XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I, p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpretes Obsop. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor. Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferrer animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τὸν λόγον. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ Ἐριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consuluisse Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἐριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων στόματι, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρῆν ἀνεμῶν (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τοῦ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum, in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse in simulat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. Aët. Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἦκων) In omnibus libris nostris antea ἦκων legēbatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse con-temnit. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omisum? nam quia fatis ante iam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, & ἀποστάζειν, forsan id iam per ellipsin vult intelligi; aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὅ τὰ πικρά. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα. notasque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν) Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ἡμῶν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξὴν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὥς ἐν ᾧδου δεικνυομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessell. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἰέναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἔξοστι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκείνων μεμνησθῆναι, ὑμνούντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemisissus, ut ead. Orat. p. seq. μόνασι δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπὸ βλαπτοῦ παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis muratos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davif. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paras. § 17, οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κινδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elsn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἐνι δοῦλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἐνεστι vel ἔξεστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἄμδν ὁρᾷτε ἥδη ὁποῖον ἀπλοῖκδν καὶ ἄμυδον, οὐδέ τις ᾧδῃ πρόσσεστιν) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mf. est ἄμουςος pro ἄμυθος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verri puto ᾧδῆ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canoram*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulari fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περισσεύειν ἐφειδύνειν, *voce accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιάς — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλα tum Optico-
rum, tum quae apud manes, quas etiam Latine umbras vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλον autem & ἔμφα-
σιν hic pariter & Hellodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιά est. Plin. XXXVI, 26, f. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, umbram vocat, & magis diserte Isidor. Orig. XVI, 4, imaginum umbras. GESN.

ead. l. 12. Ἐνχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudiciale clepsydrum, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professio-
ne, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis offi-
cere posset, & nudum se praeberé spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπύτοι καὶ κύνωψι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum, Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνωψας Aegyptiorum reddit, muscis
Lucian. Vol. VII. O o

adscribendas, *tabanos*, *afilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicis genera* indiscretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχῶς κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicibus alis utuntur*. Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur*. Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omisisse τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipsa cum cert. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec infinitiva videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrium infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in *Fl.* adlevit Solan. idque in *I.* delerat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γεγόμενον δεύτερον. Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex Aristophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλευούσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τεύχειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in Að. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὃ ἀνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adverbatiua sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Parasf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior est, vel centies*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente sed adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeſo, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quietata. Paulo post etiam potuit vocem φολιδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, praecipue cum loricis squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnovissent. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγιον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. Ὀδούς) Florentinam recte ὀδούς habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo tridentes ac bidentes audiunt, nec τριόδους de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculearam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebram primam colli ὀδύρα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foel. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκει σκάλῃκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*ur. GUYET. Idem addit, ὑπέπτῃχε *subfidit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subfidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somniurbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. *ἀνδρεία* semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum *ibid.* cap. 6 bis legatur *ἀνδρίαν*, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. *Ἀνδρεία* Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed & *ἀνδρία* idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi *ἀνδρίας* quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, *ἀνδρεία* semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; *ἀνδρείαν* tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφώνωτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑπολόκοιον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφώνωτατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erras, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum, SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ θάρσει τῆς μύτης) Hom. Il. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum Il. P, 570, ubi Menelao Minerva μύτης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βῆκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad Il. E, 3, ubi Diomedei Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος. it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 Basf. & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἐρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παρέρχεται, ait, φανῶντινα ἀστείους τισὶν οἶον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ εἰσχύνη τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει contra ea VI, 68, θράσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, & puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὡς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρείται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρείται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλίας τε καὶ θρασυτήτος τίθηται. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid supersit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσουε τὸ στρατιωτικὸν ἐμπέληκός. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέσθαι. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessel.

etiam profert distinguentem inter *δράσος* & *δάρσος* Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: *ὅτι δάρσος καὶ δράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται*— *τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις παρρεῖν ἀνδρείας ἐστίν.*— *αὐτὸ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοσε χωρεῖν καὶ ὠδίζεσθαι*— *δράσους.* Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. *Οὐχ ἄπαξ — μέμνηται* &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἀδινὰς προσειπὼν*) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 *Basf.* ad verba poëtae *Σειρήνων ἀδινάων*, *Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ὡδίκως. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἥγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἥρεμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνευεῖκατο φώνησέν τέ.* Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 *Basf.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aprior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est censare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. *Ἀποτμηθεῖσα*) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum rangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. *Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται*) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: *Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ δραυστάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσεις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν.* Cretae inperfone idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceetur; alioqui & sine hac inperfone id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. *Παλιγγενεσία*) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elfinerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. *Ἐρμώτιμον*) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Celf. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, l. 53, dedit Harduinus: copiose in primis id iam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καί: quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρημένος elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρημένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰτέομαι facit ἡρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντέρασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυῖ ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyry. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inferuit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, εὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

Pag. 301. l. 11. ὄρων, leg. ὠρῶν.